

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • Αρ. Φύλλου 1 • 15 Νοεμβρίου 1983 • Τιμή: 40 δρχ. • ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΜΕΡΙΚΕΣ ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΕΙΣ

Στόχος της "ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ" είναι η παρουσίαση όλων των αντικρατικών ρευμάτων. Κάθε αντικρατική άποψη έχει θέση μέσα στην εφημερίδα (αναρχοσυνδικαλιστική, αναρχοκομμουνιστική, αναρχοατομικιστική, μπουτουαλιστική, καταστασιακή, συμβουλιακή κομμουνιστική...)

Η εφημερίδα δεν είναι όργανο κάποιας οργάνωσης. Συμμετέχουν αρκετά άτομα, ομάδες και παρέες, με κοινή θέληση την ελευθεριακή θέαση για τον κόσμο. Όλες οι αποφάσεις για την έκδοση της εφημερίδας λαμβάνονται από τη Γενική Συνέλευση των μελών της. Η Γενική Συνέλευση λειτουργεί με βάση την αρχή της άμεσης δημοκρατίας. Η Συντακτική Επιτροπή, που αναλαμβάνει κάθε μήνα να συντονίζει και να ολοκληρώσει την έκδοση του φύλλου, εκλέγεται από τη Γενική Συνέλευση, είναι άμεσα ανακλητή και λογοδοτεί στη Γενική Συνέλευση.

Η "ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ" είναι εφημερίδα ανοιχτή. Τυπώνεται σε 10.000 αντίτυπα γιατί θέλει να διανέμεται όσο γίνεται πιο πλατιά, γιατί θέλει να φτάσει σε κάθε πόλη, κωμόπολη και χωριό της Ελλάδας. Γιατί θέλει να σπάσει τα όρια του γκέτο στο οποίο η σημερινή κοινωνία προσπαθεί να εγκλωβίσει κάθε επαναστατική άποψη και κάθε επαναστατική κίνηση. Στο τέλος κάθε μήνα, τα περισσότερα αντίτυπα μοιράζονται δωρεάν σε ζωτικούς κοινωνικούς χώρους που επιλέγουμε.

Δεν είμαστε δημοσιογράφοι, κοινωνιολόγοι ή διανοούμενοι, ούτε θα γίνουμε. Είμαστε —όπως εσύ— άνθρωποι ταπεινωμένοι, εκμεταλλευμένοι, αλλοτριωμένοι, καταπιεσμένοι, και θέλουμε να πάψουμε να είμαστε. Όλες οι εφημερίδες χρηματοδοτούνται από κυβερνήσεις και κράτη, από μυστικές υπηρεσίες και βιομήχανους, από τη ΣΙΑ και την Κα-Γκε-Μπέ. Από τον Καντάφι και τους νέους τσάρους της Μόσχας, από τους νέους μανδρινούς του Πεκίνου και την Κούβα του Κάστρο. Χρηματοδοτούνται για να οργανώσουν το ψέμα. Χρηματοδοτούνται για να πλασάρουν όλες τις εκδοχές του ψέματος. Για να αποκρύψουν ότι η χειραφέτηση των εργαζομένων είναι έργο των ίδιων των εργαζομένων. Το κράτος δε χρηματοδοτεί αυτούς που θέλουν να το καταλύσουν. Τα αφεντικά δε χρηματοδοτούν αυτούς που θέλουν να απαλλοτριώσουν την ιδιοκτησία τους.

Η "ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ" δε θα μπορέσει να υπάρξει αν δεν τη θεωρήσεις δική σου υπόθεση. Αν δεν συμμετάσχεις κι εσύ σε τούτο το εγχείρημα μ' όποιον τρόπο νομίζεις καλύτερο: στέλνοντας τη συνεργασία σου, την επιστολή σου, την υπόμνησή σου, το ενυπόγραφο ή ανυπόγραφο κείμενό σου, την άποψη, τη γνώμη, την κριτική, την καταγγελία σου, αυτά που ακούς, αυτά που βλέπεις, αυτά που μαθαίνεις για τη δική σου τη ζωή, των φίλων και των συντρόφων σου, την πληροφόρηση για την αντίστασή σου ενάντια στα αφεντικά και το κράτος, ο' όποιονδήποτε κοινωνικό χώρο κι αν βρίσκεσαι. Μόνον εσύ μπορείς να δώσεις στην "ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ" τη ζωντάνια, τη ζωτικότητα που χρειάζεται για να συνεχίσει.

Η διεύθυνση των γραφείων της "ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ" είναι: Ιπποκράτους 144, 2ος όροφος. Για τα γράμματά σας: Εφημερίδα ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ, Τ.Θ. 26050, 100 22 Αθήνα.

ΑΥΤΗ Η ΝΥΧΤΑ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΗ ΜΑΣ

ΑΥΤΗ Η ΝΥΧΤΑ είναι δική μας! Ανήκει σ' όλους εμάς, τα εκατομμύρια των κολασμένων αυτού του κόσμου. Ανήκει σ' όλους εμάς που, χρησιμοποιώντας σαν φορμή την απιστία ανάμεσα στους φοιτητές και την εξουσία, κατεβήκαμε στο πεζοδρόμιο για να επιτεθούμε στις Τράπεζες, στο Υπουργείο Δημόσιας Τάξης, στην Αστυνομία, σκορπίζοντας τον πανικό και κλονίζοντας την ευρυθμία της κοινωνικής ζωής και του κρατικού μηχανισμού. Ανήκει στους νεαρούς με τις πέτρες στα χέρια. Ανήκει σ' αυτούς που λεηλάτησαν καταστήματα όπλων στην Ομόνοια κι έριξαν τους πρώτους πυροβολισμούς ενάντια στις ένοπλες συμμορίες του κεφαλαίου. Ανήκει σ' όλους εμάς που αναγνωρίσαμε σαν επαρκές κίνητρο για τη συμμετοχή μας —και υπερασπίσαμε μ' όλες μας τις δυνάμεις— την

"κατάκτηση" αυτής της νύχτας, καταδειχνοντας μ' αυτόν τον τρόπο πόσο λίγο δικές μας νιώσαμε τις, μέχρι εκείνη τη στιγμή, μέρες και νύχτες της ζωής μας. Ανήκει, τέλος, σ' όλους εμάς που νιώσαμε κάτι που δεν μπορούσαμε να κατονομάσουμε: την ηδονική αίσθηση της εξεγερμένης συλλογικότητας.

17 Νοέμβρη 1973. Μια νύχτα αιματηρής βίας, που ο απόηχος των κρυφών νοσημάτων της έσπειρε τον τρόμο στην εξουσία και τους επίδοξους κατόχους της. Δε θα προσπαθήσουμε εδώ να αποδείξουμε την καθαρότητα αυτών των νοσημάτων. Το πρόβλημά μας δεν είναι να δώσουμε ένα χαρακτηρισμό στον Νοέμβρη που ν' ανταποκρίνεται με ενάργεια στα χαρακτηριστικά του. Οι κοινωνιολόγοι κάνουν επίμονες σπουδές γι' αυτήν τη δουλειά και καταφέρνουν να κάνουν

τη στατιστική ορισμό και την αρλούμπα αξιοσέβαστη. Το πρόβλημά μας δεν είναι να οικειοποιηθούμε την εξέγερση, γιατί ακριβώς δεν κατέχουμε το πρότυπο των "καθάρων" εξεγέρσεων. Η κατηλεία είναι έργο των δημοκρατών και των κομμουνιστικών κομμάτων. Σκοπεύουμε να δείξουμε ότι εκείνη τη νύχτα της Παρασκευής και την επόμενη μέρα, το Σάββατο, ήμασταν εμείς, οι εξεγερμένοι εργαζόμενοι της Αθήνας, που, με την ίδια μας τη δράση, χωρίς να μας καθοδηγεί κανένα κέντρο, δώσαμε ένα μικρό δείγμα των δυνατοτήτων και, ταυτόχρονα, της αυταματίας μας.

Γιατί πρέπει να παραδεχτούμε ότι, αν η ανυπαρξία μηχανισμών χειραγώγησης (κόμματα, σωματεία, συνδικάτα, που τα είχε διαλύσει η δικτατορία), υπήρξε

(Συνέχεια στη σελ. 4)

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ του Α. Στίνα

Οποιαδήποτε συζήτηση για οποιοδήποτε ζήτημα, που έχει μια οποιαδήποτε σχέση με τους αγώνες των λαών για την απελευθέρωσή τους, δεν έχει σήμερα έννοια εάν προηγούμενα δεν διευκρινιστεί το περιεχόμενο των όρων που χρησιμοποιούμε. Το ζήτημα δεν είναι να καταλήξουμε σε μια κοινή συμφωνία, αλλά να καταλάβουμε τι λέει ο ένας και τι λέει ο άλλος. Κι αυτό σήμερα είναι αδύνατο. Και είναι αδύνατο γιατί σήμερα χρησιμοποιούνται οι ίδιοι όροι από το παλιό επαναστατικό κίνημα της εργατικής τάξης με διαφορετικό όμως περιεχόμενο.

ΚΑΙ ΠΡΩΤΑ ΑΠ' ΟΛΑ Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

Αυτό που λένε σήμερα σοσιαλισμό, είτε πρόκειται για κοινωνικό καθεστώς,

είτε για την τελική επιδίωξη ενός πολιτικού κόμματος, είτε για "κίνημα", είναι άλλο απ' αυτό που με τον ίδιο όρο εννοούσαν οι παλιοί επαναστάτες και εκείνο που έχει απείρως μεγαλύτερη σημασία, αυτό που λένε σήμερα σοσιαλισμό είναι το εντελώς αντίθετο από εκείνο που δημιουργήσαν ή προσπάθησαν να δημιουργήσουν οι επαναστατημένες μάζες στο Παρίσι τον Μάρτη του 1871, στη Ρωσία το 1917-18, στην Ισπανία το 1936.

Ας πάρουμε την Κομμούνια Παριζιόλα που έζησε λίγο και παρ' όλο που περιορίστηκε σε μια πόλη, έχει, όμως, για τη σύγκρισή μας μ' αυτό που λένε σήμερα σοσιαλισμό, δύο πλεονεκτήματα. Πρώτον: Δεν υπήρξε εκεί καμιά μεγαλοφυΐα και κανένα κόμμα για να "δώσει γραμμή". Ό,τι έγινε, έγινε από τις ίδιες

τις επαναστατημένες μάζες. Και δεύτερο: Δύο ιστορικά πρόσωπα που ζούσαν τότε είπαν και γράψανε ότι αυτό που έγινε στο Παρίσι από τις ίδιες τις επαναστατημένες μάζες, αυτό ακριβώς είναι Σοσιαλισμός. Πρόκειται για τον Μαρξ και τον Ένγκελς. Κι απ' ό,τι ξέρουμε, τουλάχιστο μέχρι τώρα, δεν τους έχει καταγγείλει η Μόσχα για πράκτορες, προβοκάτορες κτλ.

Ο Μαρξ, στο έργο του "Ο Εμφύλιος Πόλεμος στη Γαλλία", γράφει:

"... Το πρώτο διάταγμα της Κομμούνιας ήταν η κατάργηση του μόνιμου στρατού και η αντικατάστασή του από το ένοπλο έθνος... Το συμβούλιο της Κομμούνιας απαρτιζόταν από δημοτικούς αντιπροσώπους εκλεγόμενους με καθολική

(Συνέχεια στη σελ. 16)

Τραμποκισμοί στον Πειραιά

Το Σάββατο, 15/10, μία μόλις ημέρα μετά την επίθεση της Αστυνομίας και των ΜΕΑ ενάντια στους διαδηλωτές, που κατήγγειλαν τη στρατοκρατία ως υπεύθυνη για τις αυτοκτονίες των φαντάρων, το κράτος της "ΑΛΛΑΓΗΣ" πρόσθεσε κι άλλη μία τρομοκρατική ενέργεια στο ενεργητικό του.

Στις 9 το βράδυ, 2 άνδρες της Αστυνομίας και 3 ασφαλίτες με πολιτικά εισέβαλαν με γκαγκστερικό τρόπο στο κτίριο που στεγάζεται το Στέκι Νεολαίας Πειραιά. Την ώρα της εισβολής, στον πρώτο όροφο του κτιρίου, είχαν συζητήσει οι μαθητές-μέλη του Στεκιού. Τα εκτελεστικά όργανα της κρατικής καταστολής, που κρατούσαν προετοιμασμένα στα χέρια τους πιστόλια και γκλομπς, υποχρέωσαν 3 μαθητές σε αμωματική έρευνα, ενώ συγχρόνως έκαναν και έλεγχο ταυτοτήτων σε όλους τους παρευρισκόμενους. Μετά από δέκα λεπτά αυθαιρέτης κατάληψης του χώρου, οι εισβολείς έφυγαν.

Την επόμενη μέρα, πραγματοποιήθηκε στην Πλατεία Κοραή συγκέντρωση ενάντια στην κρατική τρομοκρατία. Οι 50 διαδηλωτές φώναζαν για μία ώρα συνθήματα όπως: "ΟΧΙ ΣΤΑ ΜΕΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ - ΚΑΤΩ Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ", "ΑΛΗΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΜΑΤ ΚΙ ΟΙ ΑΣΦΑΛΙΤΕΣ", "ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΤΕΚΙ" κτλ. Στο χώρο της συγκέντρωσης υπήρχε ταμπλό με αποκόμματα εφημερίδων, σε σχέση με την επίθεση της αστυνομίας στη διαδήλωση της 14/10, και με ενημερωτικά κείμενα σχετικά με τα τελευταία κρούσματα της κρατικής τρομοκρατίας.

Στην προκήρυξη, που μοιραζόταν κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης και είχε τον τίτλο: "Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ - προς όλους αυτούς που διατηρούν ακόμα την ανθρωπιά τους", εκτός από τη δημοσιοποίηση της εισβολής, διαβάζουμε, ανάμεσα σ' άλλα:

«Αυτή η ενέργεια της Ασφάλειας δεν αποτελεί παρά ακόμα έναν κρίκο στην αλυσίδα της κρατικής τρομοκρατίας, που αυτάρεσκα κραδαίνει στα χέρια της η "σοσιαλιστική" κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ. Είναι η άμεση συνέπεια της βίαιης τρομοκρατίας που έχει επιλέξει το κράτος στην προσπάθειά του να φιώσει, όχι μόνο τις φωνές των κοινωνικών επαναστατών, αλλά

και όλων εκείνων που, ενάντια στις προταγές του, επιμένουν να αντιστέκονται στο ψέμα του, επιμένουν να διαστηρούν την ανθρωπιά τους».

Η προκήρυξη "προειδοποιεί" επίσης πως τα κρούσματα της κρατικής καταστολής δε θα μένουν αναπάντητα και τελειώνει ως εξής:

«Η κρατική κλίκα γελιέται, αν νομίζει ότι θα προσφέρουμε τα κεφάλια μας βορά στις γκιλοτίνες της. Αν η δημοκρατία του κεφαλαίου αναγκάζεται να καταστρατηγεί τους ίδιους τους νόμους της, αυτό δεν συμβαίνει παρά επειδή εκείνοι που αρνούνται να ξεπλώσουν στο προκρούστειο κρεβάτι της, πληθαίνουν».

Η προκήρυξη υπογράφεται "Από το Στέκι Νεολαίας Πειραιά".

Στις 12.30 της νύχτας της Τετάρτης (19/10) κι ενώ γινόταν αφισκόλληση χαρτοπανό, που προπαγάνδιζαν την πορεία "ενάντια στον μιλιταρισμό και την κρατική τρομοκρατία", ξέσπασε άγρια συμπλοκή στο κέντρο του Πειραιά (Πλατεία Κοραή), μετά από προκλήσεις "παρέας" φασιστών.

Ένας από τους τραμπούκους απείλησε με μαχαίρι ένα σύντροφο, ενώ θα πρέπει να σημειωθεί ότι οι "πολεμικές" κινήσεις των φασιστών θύμιζαν περισσότερο καλογυμνασμένη ομάδα καράτε παρά προσβεβλημένους "εθνικόφρονες" πολίτες. Ενδιαφέρον παρουσιάζει και το ότι, παρ' όλο που η Ασφάλεια βρίσκεται σε απόσταση 100 μέτρων από το χώρο της συμπλοκής, κανένας μπάτσος δεν επενέβη. (Χωρίς αυτό να σημαίνει, φυσικά, ότι επιθυμούμε την προστασία της Ασφάλειας). Λίγο αργότερα, εκείνο το βράδυ, τα ίδια άτομα χτύπησαν με ξύλα έναν σύντροφο που επέστρεφε στο σπίτι του.

Τα θρασύδειλα ψυχοπαίδια της Ασφαλίτικης τρομοκρατίας συνεχίζουν, λίγες μέρες μετά τη συμπλοκή, τις απειλές τους ενάντια σε συγκεκριμένους συντρόφους. Εμφανίζονται σε στιγμές που δεν υπάρχουν αντιξουσιαστικές παρέες στην Πλατεία Κοραή και διαβιβάζουν τις απειλές τους σε μεμονωμένα άτομα. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι το κλίμα της φασιστικής τρομοκρατίας εγκαινιάστηκε τέσσερις μόνο μέρες μετά την εισβολή της Ασφάλειας στο Στέκι Νεολαίας Πειραιά.

ΜΑΥΡΟ ΚΑΙ ΚΟΚΚΙΝΟ: Αναρχικό περιοδικό της Θεσσαλονίκης

Ομάδα αναρχικών κυκλοφόρησε στη Θεσσαλονίκη, σε 500 τεύχη, το περιοδικό "Μαύρο και Κόκκινο". Εξηγώντας τους λόγους για τους οποίους εξέδωσαν το έντυπο, γράφουν:

«Έχοντας αποκομίσει από το παρλόν πολυτίμες εμπειρίες, αποφασίσαμε να εκδώσουμε αυτό το τεύχος, που θα το ακολουθήσουν κι άλλα, με μια "ταπεινή φιλοδοξία": αφού κοινοποιήσουμε τις απόψεις μας με τρόπο σαφή και συνεκτικό, να προκαλέσουμε μια συζήτηση που να είναι αποφασιστικής σημασίας ως προς την υλοποίηση των συμπερασμάτων της... Δεν έχουμε καμιά διάθεση να συσπειρώσουμε τον κόσμο γύρω μας, προτείνοντας το έτοιμες λύσεις, αλλά τουναντίον θέλουμε μαζί με τον κόσμο να διαμορφώσουμε όλους τους όρους διεξαγωγής του κοινωνικού αγώνα για την ανατροπή του καπιταλισμού».

Τα ίδια άτομα προετοιμάζουν τη δημιουργία Γραφείων Αναρχικής Πλη-

ροφόρησης στη Θεσσαλονίκη. Ο σκοπός: η συστηματική προώθηση των επαφών με ομάδες αναρχικών στην Ελλάδα και το εξωτερικό. (ΑΞίζει να σημειώσουμε εδώ ότι στην Αθήνα γίνεται επίσης μια παρόμοια προσπάθεια... για τη δημιουργία Κέντρου Αναρχικής Πληροφόρησης.)

Τέλος, η Ομάδα Αντιξουσιαστών Μαθητών, η οποία είχε στο παρελθόν κυκλοφορήσει προκήρυξεις και μια μπροσούρα με τίτλο "Από την αλλοτρίωση της γνώσης στη γνώση της αλλοτρίωσης", κυκλοφόρησε πρόσφατα προκήρυξη και αφίσα ενάντια στα 15-μελή. Στην προκήρυξη, οι αντιξουσιαστές μαθητές γράφουν: «Αυτό που βγαίνει σαν συμπέρασμα είναι ότι το ΠΑΣΟΚ, με τα σύγχρονα συγκεντρωτικά συμβούλια που δημιουργήσε, τείνει να ολοκληρώσει την ιεραρχική οργάνωση, να της δώσει καθολικότερη μορφή μέσα στα σχολεία και να ελέγ-

ξει πλήρως το μαθητικό κίνημα». Προτείνουν τη δημιουργία ενός αντικρατικού, αντικαπιταλιστικού μαθητικού κινήματος το οποίο θα χαρακτηρίζεται από "μία ολόκληρη απο-ιερραρχημένη και ευκίνητη δομή (σε αντίθεση με τους συγκεντρωτικούς κομματικούς μηχανισμούς), στην οποία οι μαθητές δε θα υπακούουν σε ειδήμονες (είτε αυτοί ανήκουν σε κόμματα, είτε σε ομάδες) και δε θα ακολουθούν σαν πρόβατα, αλλά θα αναλαμβάνουν ουσιαστικό και ενεργητικό ρόλο».

Η ομάδα αντιξουσιαστών μαθητών Θεσσαλονίκης μας πληροφόρησε επίσης ότι το περιοδικό "Ρήξη" αναθεωρείται από "μία μπροσούρα της με θέμα την αλλοτρίωση της γνώσης και της ψυχαγωγίας, αφαιρώντας αυθαίρετα το κείμενο για τον μαθητικό συνδικαλισμό που πρότεινε αντιεραρχικά μαθητικά συμβούλια».

Για να πάρουμε τη ζωή στα χέρια μας

Συμμαθητές και Συμμαθήτριες:

Έχει περάσει ένας χρόνος από την εφαρμογή του μαθητικού κανονισμού του ΠΑΣΟΚ. Τα αποτελέσματα ήταν ίδια, όπως το περίμεναν όλοι. Τίποτα σχεδόν δεν άλλαξε. Λέμε "σχεδόν", γιατί τελικά κάτι άλλαξε: η κατάσταση έγινε χειρότερη. Το ΠΑΣΟΚ, έχοντας αναλάβει τον εκσυγχρονισμό του καπιταλισμού, έχει ανάγκη από καλό επισημονικό δυναμικό. Έτσι άρχισε μια προσπάθεια εκσυγχρονισμού της εκπαίδευσης σύμφωνα με τα πρότυπα των δυτικών χωρών, στο σχολείο (νέος μαθητικός κανονισμός, μείωση απουσιών, δέσμες, εντατικοποίηση των μαθημάτων κτλ.) και στο πανεπιστήμιο (εξάμηνα). Ένα από τα βασικότερα στηρίγματα της προσπάθειας αυτής είναι ο θεσμός του 15μελούς και η ιδεολογία του αντιπροσωπευτισμού που το συνοδεύει. Έχοντας την πείρα της χρονιάς που μας πέρασε, είδαμε ότι το 15μελές και τα μαθητικά συμβούλια είναι ιεραρχικοί μηχανισμοί, ξεκομμένοι από τους μαθητές, που αποφασίζουν και εκτελούν από μόνοι τους. Α-

ποφασίζουν για τα προβλήματα της καθημερινής ζωής όλων των μαθητών, ενώ η επαφή τους μ' αυτούς, όταν δεν είναι ανύπαρκτη, είναι τουλάχιστον άχρηστη, αφού οι τελευταίοι δεν έχουν καμιά συμμετοχή στις αποφάσεις. Είναι άπειρα τα παραδείγματα, όπου σ' ένα πρόβλημα που προπαθούν να λύσουν μόνοι τους οι μαθητές, πετάγεται η "υπεύθυνη" ελίτ του 15μελούς και παίρνει αποφάσεις, αγνοώντας τους υπόλοιπους. Αυτό που βγαίνει σαν συμπέρασμα είναι ότι το ΠΑΣΟΚ, με τα σύγχρονα συγκεντρωτικά συμβούλια που δημιουργήσε, τείνει να ολοκληρώσει την ιεραρχική οργάνωση, να της δώσει καθολικότερη μορφή μέσα στα σχολεία και να ελέγξει πλήρως το μαθητικό κίνημα.

Το 15μελές νομιμοποιεί τις εξουσίες των καθηγητών, νομιμοποιώντας ταυτόχρονα και τις δικές του, που είναι πάντα κατώτερες απ' αυτές των καθηγητών. Ο ρόλος του είναι καθαρά ο ρόλος της εξουσίας: διαχωρισμός ανάμεσα σ' αυτούς που αποφασίζουν και σ' αυτούς που εκτελούν.

Εμείς προτείνουμε μια ολόκληρη απο-ιερραρχημένη και ευκίνητη δομή (σε αντίθεση με τους συγκεντρωτικούς κομματικούς μηχανισμούς), στην οποία οι μαθητές δε θα υπακούουν σε ειδήμονες (είτε αυτοί ανήκουν σε κόμματα είτε σε ομάδες) και δε θα ακολουθούν σαν πρόβατα, αλλά θα αναλαμβάνουν ουσιαστικό και ενεργητικό ρόλο. Έτσι οι αποφάσεις, που αφορούν τις κοινές υποθέσεις και τα προβλήματα των μαθητών, ξεφεύγουν από την αρμοδιότητα των "ειδικών" οργάνων και των "χαρισματικών" ηγετών και αναθέτονται στα συλλογικά όργανα (γενικές συνελεύσεις κάθε σχολείου), που λειτουργούν με άμεσο ανακλητό και ελεγχόμενος εκπροσώπους.

Γενική Αποχή από τις Εκλογές. Ο Αγώνας ενάντια στο Σχολείο είναι Αγώνας ενάντια στο Κεφάλαιο και σε κάθε μορφή Εξουσίας.

Για ένα Αντικρατικό, Αντικαπιταλιστικό Μαθητικό Κίνημα.

Αναρχικές Ομάδες Μαθητών Θεσσαλονίκης.

Κάτω οι πολέμοι κι οι πατρίδες - Προκήρυξη

Γι' άλλη μια φορά, τα αφεντικά μας, πολιτικοί και κεφάλαιο σε ανίερη συμμορία, μας μιλούν για το ηρωικό ΟΧΙ, για το Αλβανικό έπος, για την εθνική αντίσταση, για τη συντριβή του φασισμού. Γι' άλλη μια φορά θα προσπαθήσουν να μας ζαλίσουν στη δίνη του ψεύδους, αποκρύπτοντας ταυτόχρονα τη φρικαλέα αλήθεια του χρυσωμένου τους χαιού: τα μυριάδες πτώματα των αλληλοσφαγμένων εργαζομένων.

Γι' άλλη μια φορά θα προσπαθήσουν να εξορίσουν στα παρασκήνια της ιστορίας την επαναστατική κραυγή των κολασμένων αυτού του κόσμου, από τον Μάιο της Θεσσαλονίκης ως τον Ιούλιο της Βαρκελώνης, εκείνη την κραυγή που ακριβώς επειδή απαιτούσε τον ελεύθερο σοσιαλισμό, πνίγηκε μέσα στα χέρια της διεθνικής αδελφότητας του κεφαλαίου και θάφτηκε, κατ' αυτόν τον τρόπο και με τη βρωμερή συνεργία των σταλινικών, στη βαρβαρότητα του Β' Παγκόσμιου Πολέμου.

Γι' άλλη μια φορά, πίσω από το προπέτασμα καπνού της ψεύτικης αντιπαράθεσης μεταξύ δύο λαών ή δύο ιδεολογιών, θα προσπαθήσουν να καταχωνιάσουν το κοινό τους μυστικό: το ότι ο πόλεμος είναι μία επικερδής επιχείρηση για δύο συμμορίες εκμεταλλευτών. Γι' άλλη μια φορά, ψάλλοντας ύμνους στο μύθο της εθνικής ενότητας και των ελληνικών ιδεωδών, θα επιχειρήσουν να διαγράψουν από τις συνειδήσεις μας τη μνήμη της πανανθρώπινης συλλογικότητας, που ενώνει τις εργαζόμενες μάζες πάνω από σύνορα και πατρίδες ενάντια στους εκμεταλλευτές τους.

Αν ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος, εκτός από το κίνητρο της απείλησης κεφαλαίου και της κατάκτησης νέων αγορών, πραγμάτωσε και το τελειωτικό χτύπημα στο εργατικό κίνημα, που στοίχισε τις συνειδήσεις της κυρίαρχης τάξης καθ' όλη τη διάρκεια των πρώτων σαράντα χρόνων του αιώνα μας, τότε παρ' όλες τις μορφικές διαφορές που παρουσιάζει σήμερα το φαινόμενο του πολέμου, πολύ λίγο μπορούμε να ισχυριστούμε ότι η ουσία και η χρήση του έχουν αλλάξει. Από τη μια πλευρά το κεφάλαιο (διεθνικά ενωμένο πλέον και σε όλο και μεγαλύ-

τερο βαθμό συγχωνευμένο με το κράτη) επιλέγει στην πράξη τους τοπικούς πολέμους, ενώ από την άλλη επισημαίνει απειλητικά το θέμα ενός εκτεταμένου πυρηνικού πολέμου για να εκτονώσει και να εκτρέψει τις ταξικές αντιθέσεις μέσα στα πανηγύρια των ειρηνιστικών "κινήματων". Με το "κυνήγι" των πυρηνικών εξοπλισμών, οι κυρίαρχοι αυτού του κόσμου, αφ' ενός μεν, βρίσκουν διέξοδο στην ανάγκη του κεφαλαίου για καταστροφή τεραστίων ποσών αξίας και, αφ' ετέρου, αποπροσανατολίζουν τις μάζες χρησιμοποιώντας τη θεαματική προβολή στο μέλλον ("το πυρηνικό ορακωτικό") για να αφομοιώσουν την ταξική αγανάκτηση μέσα σε κανάλια ανώδυνων διαμαρτυριών δίχως αντίκρουσμα. Όμως, το κεφάλαιο, έχοντας ξεπεράσει τα ιδιωτικά χαρακτηριστικά της πρώτης φάσης της συσσώρευσής του, αποκτά όλο και περισσότερο ενιαία συνείδηση, όλο και περισσότερο κατανοεί ότι ο πρωταρχικός του σκοπός δεν μπορεί να είναι άλλος παρά αυτός της διαβίωσης της κυριαρχίας του. Τα αφεντικά ξέρουν καλά πως η χρήση ενός και μόνου πυραύλου θα οδηγούσε σε πλήρη καταστροφή τον πλανήτη σέρνοντας και αυτούς τους ίδιους στα έγκατά του.

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, έχοντας στο πλευρό της όλον τον πολιτικό θίασο και συνεχίζοντας κατ' εξαίρετο τρόπο την παράδοση των προκατόχων της, χρησιμοποιεί έντεχνα την απειλή ενός πολέμου με την Τουρκία για να καθυποτάξει τη δυσσέρεσκια των εργαζομένων, για να καναλιζάρει μέσα στο καμίνι του εθνικιστικού ψέματος τις αντιδράσεις στα υπερκρατικά του οράματα. Δείχνοντας επίσης ικανοποιητικές αποδείξεις για τις εκσυγχρονιστικές του δυνατότητες και στο θέμα, το ΠΑΣΟΚ συμμετέχει με ρόλο δευτερευανυστή στην παγκόσμια οργανωμένη παράσταση του "πυρηνικού αφοπλισμού". Την ίδια στιγμή που η εξουσία αναστασιάζει τους παίδες της για "εθνική ανεξαρτησία", μια έννοια που στερείται οποιοδήποτε νόημα, ακριβώς επειδή το κεφάλαιο δε γνωρίζει σύνορα και εθνότητες, στο στρατό, όπως και σ' όλους τους τομείς της κοινωνίας, ισχυροποιείται η πειθαρχία και η τάξη που στηρίζεται

στην κυριαρχία των λίγων πάνω στους πολλούς. Το ΠΑΣΟΚ, γνήσιο παιδί της γερμανικής σοσιαλδημοκρατίας, ρίχνοντας πίσω το φιλελεύθερο προσωπίο του, δείχνει πως ο εκσυγχρονισμός του αναγκαστικά θα προωθηθεί μέσα από την πιο απροκάλυπτη τρομοκρατία.

Αν το κράτος πιστεύει πως, έχοντας διαβάλει τους αναρχικούς στα μάτια των εργαζομένων ταυτίζοντάς τους με κάθε περιθωριακό τμήμα της νεολαίας, μπορεί επακόλουθα να μας αφανίσει, τότε του απαντάμε: οι εργαζόμενοι ήδη το ξέρουν και θα το βλέπουν όλο και πιο καθαρά ότι οι αναρχικοί ήταν, είναι και θα είναι, όχι σαν καθοδηγητές, αλλά σαν σύντροφοι ανάμεσα σε συντρόφους, όταν εκείνοι αγωνίζονται στους δρόμους και τις φάμπρικες για την κοινωνική τους απελευθέρωση.

Εργαζόμενοι, - μπορεί το κεφάλαιο και ο κρατικός να είναι διεθνικά οργανωμένα, αλλά το ίδιο διεθνώς θα είναι και η επαναστατική αλληλεγγύη των καταπιεσμένων μαζών.

- Η πραγματική ειρήνη που μας προστάζουν να πραγματοποιήσουμε οι νεκροί των δύο τελευταίων παγκοσμίων πολέμων δεν μπορεί παρά να προέλθει μέσα από το μόνο ηθικά τεκμηριωμένο πόλεμο: τον νικηφόρο παγκόσμιο πόλεμο όλων όσων υφίστανται την εκμετάλλευση ενάντια στους εκμεταλλευτές τους.

- Αν η βαρβαρότητα του ταξικού πολιτισμού φαίνεται πλέον καθαρά, όχι μόνο μέσα στον πόλεμο, αλλά και σε κάθε πτυχή της καθημερινής μας ζωής, είμαστε αποκλειστικά εμείς, οι καταπιεσμένοι αυτού του κόσμου, που μπορούμε να τον αφανίσουμε δημιουργώντας στη θέση του τον ανθρώπινο κοινωνικό πολιτισμό, δημιουργώντας την ελεύθερη κομμουνιστική κοινότητα των λαών.

"Σήμερα, όπως και πάντα, σε είναι αυτή η ισχύ μας: ΚΑΤΩ ΟΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙΣ. ΟΛΟΙ ΟΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΟΛΕΣ ΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙΣ. ΖΗΤΩ ΟΙ ΛΑΟΙ, ΟΛΟΙ ΟΙ ΛΑΟΙ". -Ερρίκο Μαλατεστά.

"Αναρχική Ομάδα" από την "Ελευθεριακή Σύσπειρωση Πειραιά".

ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

ΔΕΝ ΘΑ ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΜΕ ΤΑ ΚΟΡΜΙΑ ΜΑΣ ΚΡΕΑΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΒΙΔΕΣ ΣΑΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ ΠΕΙΡΑΙΑ

Στις 28 Οκτωβρίου, καθ' όλη τη διάρκεια της παρέλασης στο κέντρο του Πειραιά, υπήρχε στην Πλατεία Κοραή ταμπλό με αντιμιλιταριστικά κείμενα. Προς το τέλος της παρέλασης, διαβάστηκαν με τον τηλεβόα αποσπάσματα από προκήρυξη ενάντια στον πόλεμο (παράτιθεται σ' άλλη στήλη), ενώ φωνάχτηκαν από τους 60 περίπου παρευρισκόμενους αναρχικούς και αντιξουσιαστές συνθήματα όπως: "Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΠΑΓΙΔΑ, ΟΙ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝΕ ΠΑΤΡΙΔΑ", "ΚΑΤΩ ΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ ΚΙ ΟΙ ΠΑΤΡΙΔΕΣ, ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΡΕΑΣ ΓΙΑ ΟΒΙΔΕΣ". Στη συνέχεια, δημιουργήθηκαν "πηγαδάκια" με τη συμμετοχή πολλών ατόμων. Την ενέργεια αυτή διοργάνωσε η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ ΠΕΙΡΑΙΑ, που παράλληλα κυκλοφόρησε και αφίσα με αντιμιλιταριστικό περιεχόμενο.

Το Σάββατο (5 Νοεμβρίου), πραγματοποιήθηκε η πορεία που είχε προαναγγελθεί από ομάδες αναρχικών μαθητών. Οι διαδηλωτές, 150-200 άτομα, που συγκεντρώθηκαν στα Προπύλαια, έκαναν πορεία, μέσω Πανεπιστημίου-Ομόνοιας-Σταδίου, και κατέληξαν στο Υπουργείο Παιδείας, στο Σύνταγμα. Τα συνθήματα, που ακούστηκαν στην πορεία, ήταν: "Εργάτες, αγρότες, φαντάροι, μαθητές ενάντια σε κράτος και καπιταλιστές", "Βία στη βία των καθηγητών, μπουρλότο στα σχολεία των αφεντικών", "Το σχολείο δεν παίρνει αλλαγή, η μόνη αλλαγή του είναι η καταστροφή του", "Κάτω οι απουσίες κι οι βαθμοί, το σχολείο είναι φυλακή", "Κάτω η εξουσία του καθηγητή, για μια κοινωνία αντιστασιακή" κτλ. Όταν τους ζητήθηκε απ' το Υπουργείο να πάει μια τριμελής επιτροπή να συζητήσει με τον υπουργό, οι μαθητές απάντησαν ότι δεν κάνουν διάλογο με τους εξουσιαστές. Επέδωσαν, γιουχαρώντας παρατεταμένα, το "υπόμνημά τους" στο Υπουργείο Παιδείας και επέστρεψαν στα Προπύλαια, όπου και διαλύθηκαν. Παρ' όλο που η πορεία δεν ήταν καλά οργανωμένη, είχε αρκετό δυναμισμό και άφησε αισιόδοξες εντυπώσεις για το μέλλον της παρέμβασης των αναρχικών μαθητών στα σχολεία.

Απ' τον Σεπτέμβριο, έχει αρχίσει μια προσπάθεια, από αρκετούς μαθητές (Αθήνα - Πειραιάς), για τη δημιουργία μιας Συσπείρωσης, η οποία, αντίθετα απ' ό,τι συνέβαινε άλλες χρονιές, υπάρχει η προοπτική να μην περιοριστεί σε κάποιες ευκαιριακές δραστηριότητες, αλλά να προχωρήσει σ' έναν συντονισμό της δράσης των μαθητών, καθώς και στην οργάνωση διαφόρων συζητήσεων και εκδηλώσεων. Έχουν, βέβαια, γίνει αρκετές κινητοποιήσεις και έξω από αυτήν την προσπάθεια, τόσο στην Αθήνα όσο και στην επαρχία. Συγκεκριμένα: α) Μοιράστηκαν 2.500 προκηρύξεις σε όλα τα σχολεία του Πειραιά και έγινε ανοιχτή συζήτηση στο Στέκι Νεολαίας. β) Μοιράστηκαν 2.500 προκηρύξεις στον Κορυδαλλό και το Χαλάνδρι. γ) Στη Λαμία, μοιράστηκε προκήρυξη ενάντια στο όριο των απουσιών. δ) Σε σχολείο του Πειραιά, μια μαθητική ομάδα παρακίνησε σε αποχή απ' τις εκλογές, με συμμετοχή 150 περίπου μαθητών. Στο ίδιο σχολείο, βγήκε ταμπλό και μοιράστηκε νέα προκήρυξη σε 200 αντίτυπα, ενώ συγχρόνως έγιναν συζητήσεις σε τμήματα και πάρθηκε η απόφαση, από 60 περίπου μαθητές, ότι οι συνελεύσεις τους θα λειτουργούν με άμεση δημοκρατία. ε) Με συμμετοχή μαθητών από διάφορες περιοχές της Αθήνας και του Πειραιά, έγιναν αρκετές συνελεύσεις στο Στέκι Νεολαίας Πειραιά (όπου πάρθηκε και η απόφαση για τη Συσπείρωση). στ) Απ' αυτούς τους μαθητές εκδόθηκε νέα προκήρυξη σε 4.000 αντίτυπα και αφίσσα σε 1.500 αντίτυπα, για την προπαγάνδη της πορείας-συγκέντρωσης, που έγινε στις 5/11, με αφορμή την εντατικοποίηση και τις απουσίες. ζ) Έγιναν συζητήσεις από μαθητές στα βόρεια προάστια. η) Έγινε συζήτηση στον Κορυδαλλό. θ) Κυκλοφόρησε προκήρυξη από μαθητές στη Θεσσαλονίκη με τίτλο "Για να πάρουμε τη ζωή στα χέρια μας". Περιείχε προτά-

σεις για το σχολείο και προπαγάνδιζε τη γενική αποχή απ' τις μαθητικές εκλογές.

Οι διάφοροι κομματικοί χειραγωγοί θεωρούν όλες αυτές τις κινητοποιήσεις σαν ενέργειες πρακτόρων της αντιδραστικής. Ενώ ταυτόχρονα η Ασφάλεια, στις 15-10-83, εισέβαλε στο Στέκι Νεολαίας Πειραιά όπου γινόταν συζήτηση μαθητών, χωρίς ένταλμα, απειλώντας τους με ζύλα και περιστροφή, κάνοντας συνεχείς ερωτήσεις, έλεγχο ταυτότητας, σωματική έρευνα.

Κοινή βάση των μαθητών (Αθήνας-Πειραιά), που ξεκινούν τη Συσπείρωση, είναι η επιθυμία τους να μη μείνουν σε μια απλή αμφισβήτηση, αλλά να αντιπαραθέσουν συγκροτημένες απόψεις στα διατάγματα του Υπουργείου και στον ίδιο το χαρακτήρα του σχολείου γενικότερα. Η προσπάθεια αυτή δεν είναι η μοναδική, γιατί σχεδόν κάθε χρόνο γίνονται κάποιες κινητοποιήσεις από μέρους των μαθητών (ενοούμε πάντα τους αναρχικούς μαθητές), που ποτέ, όμως, δεν κατέληξαν στη δημιουργία ενός μόνιμου οργανωτικού σχήματος, αφού κάθε προσπάθεια διαλυόταν προς το τέλος του σχολικού έτους, κυρίως λόγω της αποφοίτησης πολλών μαθητών. Τα σημαντικότερα λάθη και εμπόδια σ' όλες αυτές τις προσπάθειες ήταν: α) Δεν υπήρχε συστηματική επαφή των μαθητών από διαφορετικές περιοχές κι αυτό σημαίνει απομονωμένες ομάδες ή παρές μαθητών, περιορισμένες και ανίκανες να κάνουν σοβαρές ενέργειες. β) Το οικονομικό πρόβλημα, που εξαιτίας του ναυαγούσαν τα περισσότερα σχέδια. γ) Η αδιαφορία πολλών μαθητών, που δηλώνουν αναρχικοί, χωρίς όμως να κάνουν οτιδήποτε, περιόριζε τις δυνατότητες παρέμβασης των άλλων μαθητών, που είχαν την επιθυμία να δράσουν, αλλά τις περισσότερες φορές απελπίζονταν γιατί έβλεπαν αντράφους και "συντρόφους" να παρα-

μένουν παθητικοί. δ) Στις διάφορες συνελεύσεις υπήρχαν πολύ λίγοι μαθητές, που αναλάμβαναν κάποιες εργασίες ή που έκαναν προτάσεις, έχοντας τους άλλους κατά κανόνα σαν ακροατήριό τους. Μετά την αποφοίτησή τους, χρειαζόταν αρκετός καιρός για να δραστηριοποιηθούν κάποια άλλα άτομα. Αυτό ήταν αποτέλεσμα της οργανωτικής ανυπαρξίας, που οδηγούσε στην τελμάτωση και στο θλιβερό αποτέλεσμα των σθέλτων και μη ηγετικών. στ) Δεν υπήρχε ούτε καν η σχετική περιφρούρηση. Αν και δεν έγινε ποτέ κάτι το συγκεκριμένο, που να ενδιέφερε σοβαρά την Ασφάλεια, οι μαθητικές συνελεύσεις και κινητοποιήσεις ήταν πάντα εκτεθειμένες στους κάθε λογής χαφιέδες. (Ήδη υπήρχαν κρούσματα χαφιεδισμού). ζ) Μέχρι τώρα, σπάνια γίνονταν συζητήσεις αναφορικά με τη θεωρητική συγκρότηση και τη συνοχή σε κάποια κινητοποίηση. η) Η κάθε κινητοποίηση ήταν εκτεθειμένη σε κάθε λογής ήλιθιο, από πολιτικάντηδες αριστεριστές, μέχρι "αναρχικούς" με αριστερίστικες τάσεις (Ι) και άσχετους-απρόθυμους μαθητές, που έρχονταν μόνον από περιέργεια ή για χαβαλέ.

Γνωρίζοντας όλα αυτά και επιθυμώντας να μην ξαναπέσουμε στα ίδια λάθη, ξεκινάμε έναν κύκλο συζητήσεων με σκοπό τόσο την εύρεση κοινών θεωρητικών βάσεων, όσο και τη δημιουργία μιας Συσπείρωσης, ικανής να αντιμετωπίζει κάθε πρόβλημα, όσο σοβαρό ή απρόβλεπτο κι αν είναι, και η οποία, φυσικά, θα μείνει και στους υπόλοιπους μαθητές μετά την αποφοίτησή μας. Ακόμη, θέλουμε να τονίσουμε πως όλοι πρέπει να συνειδητοποιήσουν την αναγκαιότητα της οργανωμένης παρέμβασης στα σχολεία και με αυτό το σκοπικό κάνουμε το κάλεσμα. (Συζητήσεις θα γίνονται σε τακτικά χρονικά διαστήματα).

Ομάδες Αναρχικών Μαθητών

Στις 7 Δεκεμβρίου, εκδίδεται η έφεση του συντρόφου μας Γιάννη Μπουκετάδη κατά της πρωτόδικης απόφασης του Τριμελούς Πλημ/κείου της Αθήνας, σύμφωνα με την οποία ο Γ.Μ. καταδικάστηκε σε ποινή φυλάκισης 13 μηνών για περιύβριση αρχής και συμμετοχή σε βιαιοπραγίες. Η σύλληψή του έγινε κατά τη διάρκεια της πορείας συμπαρατάσης προς τους συλληφθέντες καταληψίες, την ίδια μέρα

που, από τον τύπο, γινόταν δημόσια γνωστή η πρόταση παραπομπής σε δίκη του πρώην διοικητή της Γεν. Ασφάλειας Πειραιά, Ι. Γιαννούλη, ο οποίος κατηγορείται για βρασιονιστήρια σε βάρος του Γ. Μπουκετάδη. Εκείνη την ημέρα συνελήφθησαν 3 άτομα από τα οποία παραπέμφθηκε μόνο ο Γιάννης Μπουκετάδης. Το σύνθημα για το οποίο καταδικάστηκε είναι: ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ ΠΟΥΛΑΝΕ ΤΗΝ ΗΡΩΙΝΗ.

Κίνημα στρατιωτών, συμπαραστάτες και παραγωγή πολιτικής υπεραξίας

Το κείμενο αυτό απευθύνεται σ' όλους αυτούς που έχουν χάσει το μπουσούλα, που έχουν υπερδέψει καταστάσεις, με σκοπό να ξεκαθαρίσει για καλά το ρόλο του καθένα σ' αυτή την ιστορία.

Στις 9/10, στο στρατόπεδο της Σπάρτης, αυτοκτονεί ο νεοσύλλεκτος Μ. Κολλιός. Η "Επιτροπή για το Στρατό" καλεί σε συγκέντρωση διαμαρτυρίας για τις αυτοκτονίες στα στρατόπεδα. Και πράγματι το σύνθημα που επικρατεί στη συγκέντρωση είναι αυτό για τις αυτοκτονίες, ενώ κάθε προσπάθεια να φωναστούν τα άλλα συνθήματα της Επιτροπής αποτυγχάνει. Αποτυγχάνει, γιατί αυτό που έχει φέρει τον περισσότερο κόσμο στα Προπύλαια δεν είναι η θέληση να προπαγανδίσει τα αιτήματα της Επιτροπής αλλά η αγανάκτηση για τα 31 παιδιά που δολοφόνησαν οι στρατοκράτες, μόνο μέσα στο '83. Αυτή η αγανάκτηση είναι που ώθησε μεγάλο κομμάτι του κόσμου να πραγματοποιήσει την πορεία που κάλεσε η Επιτροπή.

Η έλλειψη υπευθυνότητας και αποφασιστικότητας από μέρους της Επιτροπής στο να πραγματοποιήσει και να περιφρουρήσει την πορεία έχει σαν αποτέλεσμα τις συλλήψεις, τους άγριους ξυλοδαρμούς και την παραπομπή σε δίκη των 11 ατόμων.

Μετά απ' αυτό, οι καταστάσεις και τα γεγονότα που δημιουργούνται περιστρέφονται γύρω από τον τρόπο και το νόημα της υπεράσπισης των κατηγορουμένων.

Εμφανίζεται καθαρά η θέληση να γίνει η υπεράσπιση με βάση το γενικότερο κίνημα των στρατιωτών. Αλλά ποιο είναι αυτό το κίνημα; Τι είναι κίνημα στρατιωτών; Πώς το εννοεί ο καθένας;

Για τους εξουσιαστές, που στην περίπτωση αυτή φορούν το προσωπείο του αριστερισμού, κίνημα είναι κάτι που μετρείται σε αριθμούς (μεγάλοι α-

ριθμοί = ισχυρό κίνημα) και ελέγχεται μόνιμα από κάποιο κέντρο. Στην προσπάθειά τους αυτή, να δημιουργήσουν ένα τέτοιο κίνημα, να πάρουν τον κόσμο με το μέρος τους και να τον εξουσιάζουν, γελιοποιούνται ξεκάθαρα λέγοντας αυτά που είναι αρεστά στον κόσμο και τα οποία δεν είναι τίποτα άλλο από αντιδραστικές απόψεις ντυμένες με προοδευτικά ρούχα (12μηνη θητεία, ανθρωπίνες συνθήκες). Γιατί είναι γνωστός ο ρόλος του στρατού σαν βασικού θεσμού ύπαρξης και στήριξης της ταξικής κοινωνίας. Κι αυτός ο ρόλος δεν αλλάζει είτε η θητεία είναι 22μηνη είτε είναι 12μηνη. Όπως επίσης δεν μπορούν ν' αλλάξουν οι συνθήκες και να γίνουν ανθρωπίνες, γιατί δεν συμβιβάζεται η έννοια της ανθρωπιάς με την ιεραρχία και την πειθαρχία που απαιτεί ο στρατός.

Για τους αντιεξουσιαστές, κίνημα δεν μπορεί παρά να είναι όλες οι ενέργειες ενάντια στο στρατό, που βρίσκονται σε αντίθεση με το κράτος και τις δομές του. Ας ξεκαθαρίσουμε, λοιπόν, τα πράγματα, άλλο η δουλειά για το στρατό κι άλλο η δουλειά ενάντια στο στρατό. Με βάση, λοιπόν, τη θεωρητική τους όσον αφορά το κίνημα των στρατιωτών, τα αριστεριστικά γκρουπούσκουλα, ενοποιημένα πια μέσα από την "Επιτροπή για το Στρατό", προσπαθούν να αισχρό τρόπο να παράγουν πολιτική υπεραξία από τα γεγονότα, βλέποντας πως το θέμα έχει δημοσιότητα και επικαιρότητα.

Και δεν ξεχνούν, βέβαια, να μιλήσουν για τους κακούς της υπόθεσης (αναρχικούς) που, με τη δόξη ανευθυνότητά τους, χειροτερεύουν την κατάσταση των κατηγορουμένων. Κι αυτό, επειδή ανευθυνότητα θεωρούν το ότι δεν συμφωνούμε με τη θεώρησή τους και ότι θέλουμε να εκφράσουμε αυτή τη διαφωνία μας.

Αναρχικοί
Κυμής-Πατησίων

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΚΙΝΗΣΗ: Αναρχικό περιοδικό του Αγρινίου

Κυκλοφόρησε το δεύτερο τεύχος της ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗΣ ΚΙΝΗΣΗΣ, του περιοδικού που εκδίδουν οι Αναρχικοί του Αγρινίου. Στα περιεχόμενά του μπορεί να διαβάσει κανείς ένα εκτενές αφιέρωμα στο οργανωτικό ζήτημα στα πλαίσια του ελληνικού αναρχικού κινήματος και πολλά άλλα κείμενα τόσο για την ελληνική όσο και για τη διεθνή πραγματικότητα.

Αναδημοσιεύουμε στη συνέχεια αποσπάσματα μιας επιστολής 648 γονέων του Αγρινίου προς την εφημερίδα "Βροδινή" και ένα απόσπασμα της απάντησης που έδωσαν οι Αναρχικοί Αγρινίου (σ. 54-56, τ. 2, "Ελευθεριακή Κίνηση").

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΗ 648 ΓΟΝΕΩΝ ΤΟΥ ΑΓΡΙΝΙΟΥ

«Δραματική έκκληση στον Πρωθυπουργό κ. Ανδρέα Παπανδρέου απευθύνουν με επιστολή τους 648 γονείς από το Αγρίνιο, τονίζοντας ότι ο αναρχισμός κάνει θραύση παρασύροντας τους νέους και ότι σε Λύκειο της περιοχής κυκλοφόρησε περιοδικό με τίτλο "Ελευθεριακή Κίνηση", που παρουσιάζει τον αναρχισμό σαν σύστημα αξιών. Η επιστολή προς τον Πρωθυπουργό, που υπογράφουν κατ' εντολήν 648 γονέων οι κ.κ. Ι. Παπαθανασίου, Λυκεϊάρχης, Π. Παναγόπουλος, μηχανικός, και Γ. Σταμπέλος, επιπλοποιός, αναφέρει τα ακόλουθα:

"Εξοχώτατε, με την ψυχή γεμάτη οδύνη και ανησυχία για το μέλλον των παιδιών μας, σας απευθύνουμε αυτές τις γραμμές οι υπογράφοντες γονείς Αγρινίου.

"Βλέπουμε ότι το ρεύμα ανατροπής όλων των αξιών, που γαλούχησαν τη Φυλή μας, ογκώνεται μεταξύ των παιδιών μας και απειλεί να σαρώσει ό,τι υγιές υπάρχει στις ψυχές τους. Την πίστη στο Θεό, την αγάπη στην Πατρίδα, το σεβασμό σε μας τους γονείς και τους δασκάλους, την επιμέλεια στις σπουδές τους, κ.ά.

"Συγκεκριμένα: α) ο Αναρχισμός κάνει θραύση και παρασύρει όχι λίγους νέους. Στην πόλη μας άρχισε να εκδίδεται και περιοδικό με τίτλο "Ελευθεριακή Κίνηση", που και σε Λύκειο της περιοχής μας κυκλοφόρησε.

Σ' αυτό το εξώφυλλό του το "Αντιεξουσιαστικό Περιοδικό Αγρινίου" παρουσιάζει τον Αναρχισμό σαν σύστημα αξιών.

"β) Τα ναρκωτικά κάνουν κυριολεκτικά θραύση. Μαθητές, όχι μόνο Λυκείου, αλλά και Γυμνασίου, στέλνονται για αποτοξίνωση. Έχουμε υπ' όψη νέο, που νοσηλεύτηκε εδώ με ανεπαρκή οργανική φθορά.

"γ) Τα κρούσματα απειθαρχίας και τεμπηλασμού παρουσίασαν έξαρση αυτές τις μέρες σε Λύκειο της πόλης μας (ανεπίτρεπτες ενέργειες κατά καθηγητού, αποχή από μαθήματα, κ.ά.).

"δ) Σε γειτονικό στην πόλη μας Γυμνάσιο-Λύκειο, παρατηρήθηκαν κατ' επανάληψη βανδαλισμοί σε αίθουσες και έγινε η σκέψη να πληρώσουν οι γονείς νυχτοφύλακα για την πρόληψη παρόμοιων ενεργειών (...)"

Και η απάντηση των Αναρχικών Αγρινίου, που παρουσιάστηκε με ταμπλό στην κεντρική πλατεία, έχει ως εξής:

«Προς όλους τους ελεύθερους ανθρώπους.

Προς τους Παπαθανασίου, Παναγόπουλο, Σταμπέλο.

Πριν λίγο καιρό λέγαμε "δε θα μας γράφετε για πολύ στα παλιά σας τα παπούτσια", τώρα λέμε "σας γράφουμε εμείς στα παλιά μας τα παπούτσια".

(...) "Ω, γελωτοποιό του Βασιλέως", που με την ψυχή γεμάτη οδύνη και ανησυχία για το μέλλον των παιδιών σας, των παιδιών σας που βλέπετε ν' αρνούνται τις απάνθρωπες και σκοταδιστικές αντιλήψεις σας. Βλέπετε ότι ο αναρχισμός κάνει θραύση. Ναι, όσο θα υπάρχειτε εσείς... Γιατί είναι το μόνο εναλλακτικό κίνημα ως προς το ιεραρχικό πρότυπο της κοινωνίας που υπεραμύνεστε. Γιατί ο αναρχισμός είναι σύστημα αξιών, είναι η ηθική της ελευθερίας, είναι το απαύγασμα της ανθρωπίνης αλληλεγγύης κι ενότητας.

(...) "Όσο για τα ναρκωτικά, τονίζουμε: σταθήκαμε πάντα και στεκόμαστε άτεγκτοι πολέμιοι των ναρκωτικών... Επίσης στεκόμαστε άτεγκτοι πολέμιοι του κατ' εξοχήν ναρκωτικού, της ιδεολογίας..."

(Όποιος θέλει να επικοινωνήσει με τους Αναρχικούς Αγρινίου μπορεί να απευθυνθεί στη διεύθυνση: "Βιβλιόπωλειο", Ηλία Ηλιού 8, Αγρίνιο).

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

Η Γενική Συνέλευση της "ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ" ορίζει υπεύθυνο σύμφωνα με τον νόμο το σύντροφο Βαγγέλη Παναγόκη, θέλοντας να ελπίζει ότι, σύντομα, οι κολασμένοι αυτού του κόσμου θα αναζητήσουν τους υπεύθυνους για τους νόμους.

Αλληλεγγύη στο Radio Libertaire

Στις 28 Αυγούστου 1983, ημέρα Κυριακή, ο ραδιοσταθμός της Γαλλικής Αναρχικής Ομοσπονδίας κατασχέθηκε από τη Γαλλική Αστυνομία.

Στις 4 Οκτωβρίου, πολλοί Έλληνες αναρχικοί θέλοντας να εκφράσουν τη συμπάρασή τους στους συντρόφους της F.A.F. "επισκέφτηκαν" το Γαλλικό Ινστιτούτο, κατά τις απογευματινές ώρες μαθημάτων, όπως μας είπαν... και κάλυψαν τους τοίχους με τα παρακάτω συνθήματα: "Θάνατος στο κράτος", "Χωρίς τον Ελευθεριακό Ραδιοσταθμό η ελευθερία της έκφρασης είναι η έκφραση των αφεντικών", "Τα όρια του ελεύθερου γαλλικού πνεύματος σταματούν στον Ελευθεριακό Ραδιοσταθμό", "Τσακίστε τη δυστυχία".

Λίγο πριν τελειώσουν την παρέμβασή τους οι Έλληνες συμπαραστάτες του "Ελευθεριακού Ραδιοσταθμού", ο γάλλος πρεσβευτής κ. Charry, ο μορφωτικός σύμβουλος κ. Drot και ο κ. Σακελλαρίου, ένας επιχειρηματίας που οργανώνει την πολιτιστική αποχαύνωση του Ινστιτούτου, είχαν την ατυχή εμπειρία να προσπαθήσουν να διώξουν τους αναρχι-

κούς με τη βία. Απ' ό,τι μάθαμε, πρέπει να κακοπέρασαν για τα καλά.

Κατά τη διάρκεια της "επίσκεψης" των αναρχικών στο Γαλλικό Ινστιτούτο, μοιράστηκε προκήρυξη η οποία εληγούσε γιατί η "συμπάραση στον Ελευθεριακό Ραδιοσταθμό είναι κάτι που αφορά όλους μας". Γιατί, αν σήμερα η φευτοσοσιαλιστική Γαλλία καταστέλλει, όταν δεν μπορεί να αφομοιώσει, το ίδιο θα κάνει στο πολύ κοντινό μέλλον και το "σοσιαλιστικό" ΠΑΣΟΚ. Κάθε κίνηση καταστολής, όπου κι αν γίνεται, όπως κι αν γίνεται, στρέφεται ενάντια σ' όλους μας, γιατί στρέφεται ενάντια στην επιθυμία μας, γιατί στρέφεται ενάντια στην ίδια μας τη ζωή.

Σύντροφος απ' τη Γαλλία μας πληροφόρησε ότι, ήδη, μετά την κατάσχεση, λειτουργεί δεύτερος αναπληρωματικός ραδιοσταθμός, που εκπέμπει σ' όλο το Παρίσι. Στην περίπτωση που θα κατασχεθεί κι αυτός, υπάρχει τρίτος. Λοιπόν, θα τα ξαναπούμε.

ΑΥΤΗ Η ΝΥΧΤΑ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΗ ΜΑΣ

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

ση τους φαινόταν πια αδιανόητη. Έπρεπε να συντριβούν ή να νικήσουν.

Σε λίγες ώρες όλα θα ήταν πιθανά. Αυτό το πρόλαβαν τα τανκς. Η επέμβαση του κράτους υπήρξε έγκαιρη και ακαριαία: έπληξε στο αίμα την εξέγερση όσο αυτή ήταν ακόμα άοπλη, πριν προλάβει να δημιουργήσει τα δικά της, αυθεντικά, ταξικά όργανα.

Ωστόσο, για να αποθαρρύνει κάθε διάθεση αφομοίωσης και να φέρει σε αμηχανία τους μελλοντικούς κάηλους, που φιλοδοξούσαν να την προσδέσουν στο άρμα του αντιχουντικού αγώνα, άφησε έντονα τα ίχνη του περάσματος της: επιθέσεις σε Τράπεζες, δημόσια κτίρια, σούπερ-μάρκετ. Όση επαγγελματική ευσυνειδησία κι αν έδειξαν οι μεταπολιτευτικοί οργανωτές του ψέματος, δεν μπόρεσαν να εντάξουν τις ενέργειες αυτές, που φέρουν τη σφραγίδα της ανατρεπτικής διάθεσης, στο "αντιδικτατορικό έπος". Κι εκεί που η Κοινή Λογική αποτυγχάνει, επιστρατεύεται η μικρότερη αδελφή της: η Αστυνομική Λογική. Όσοι παρακολούθησαν τον μεταπολιτευτικό Τύπο θα θυμούνται σίγουρα τα ακατάσχετα σενάρια προβοκατορολογίας που φιλοξενούσαν οι στήλες του στην προσπάθειά τους να μας κάνουν να ξεχάσουμε ποιοι είμαστε και τι κάναμε εκείνη τη νύχτα, στην προσπάθειά τους να μας αποσπάσουν το νόημα ενός άμεσα βιωμένου παρελθόντος.

Η εξουσία αποτολμάει να δώσει τη δική της άποψη για το γεγονός —αφού πρώτα αλλάξει μορφή, φορώντας το δημοκρατικό προσώπειό της, μετά απ' τα γεγονότα της Κύπρου— όταν πια έχουν περάσει αρκετοί μήνες καθημερινής βίας και επιβεβλημένης σιωπής. Το γεγονός είναι πια μια θολή ανάμνηση, ενώ η καταστολή είναι η καθημερινή πραγματικότητα. Αυτό είναι το πλαίσιο μέσα στο οποίο έγινε δυνατή η επιχείρηση αφομοίωσης των Νοεμβριανών και ο υποβιβασμός τους σε "εθνικής" σημασίας γεγονότος. Η νέα εθνική ενότητα του κεφαλαίου πατάει γερά πάνω στο πτώμα του Νοέμβρη. Οι εργαζόμενοι καλούνται να γιορτάσουν τον θρίαμβο της εξουσίας πάνω στη ζωή τους, επιβεβαιώνοντας τη "νομιμότητα" της. Καλούνται να συνυπογράψουν, μαζί με τους θύτες τους, τη ληξιαρχική πράξη θανάτου της επιθυμίας τους για μια διαφορετική ζωή και να πλέξουν με τα ίδια τους τα χέρια τα στεφάνια που θα στολίσουν τον τάφο της.

Ωστόσο, υπάρχουν κι ορισμένα σύννεφα που ρίχνουν κάποιες απειλητικές σκιές στον ορίζοντα της αισιόδοξης προοπτικής, που βάζουν το κεφάλαιο και οι υπηρέτες του για τον εαυτό τους. Τα βίαια γεγονότα της 23ης Ιούλη του '75, της 25ης Μάη του '76 και του Νοέμβρη του '80, δεν αφήνουν πολλά περιθώρια για παρερμηνείες: το ζήτημα της ανατροπής, που τέθηκε τον Νοέμβρη του '73, παραμένει ανοιχτό και θα αποτελει για πολύ καιρό ακόμα τον μόνιμο πονοκέφαλο αυτής της κοινωνίας. Το προλεταριάτο έρχεται για να δηλώσει την ύπαρξή του σαν φορέας αυτής της ανατροπής και, την ίδια στιγμή, επανοικειποιείται τη μνήμη του γεγονότος.

Τάξη επικρατεί στην Αθήνα, τάξη επικρατεί στο κρανίο των ανθρώπων. Τάξη ως τη στιγμή που ο διαρκής εμπαιγμός θα βρει διέξοδο στη γενικευμένη καταστροφή.

Η ασυνείδητη έκρηξη θα βρει τον εαυτό της κάποια νύχτα που θα ξημερώσει και οι άνθρωποι θα 'ναι ακόμη στους δρόμους, κατέχοντας τα οδοφράγματα. Η κομμούνια του Πολυτεχνείου θα ενωθεί με τη δράση και η ιστορία θα βρει στους περιφρονημένους και πληβειακούς δρόμους το λαμπρό ανάστημα να μιλήσει από μέρους του κάθε εξαθλιωμένου.

Η επανάσταση στην Ελλάδα θα ξεκινήσει από κει που σταμάτησε, στη φλογισμένη νύχτα του Νοέμβρη, τμώντας τους νεκρούς που το έθνος δε φρόντισε να μάθει ούτε που είναι ο συλλαγικός τάφος τους.

Αλληλεγγύη στον Μηνά Κόντο

Στις 11-6-1982, σε κεντρική πλατεία του Δ. Βερολίνου, συγκεντρώθηκαν 10.000 ειρηνιστές, αφιπλώντας την απαγόρευση της κυβέρνησης, για να διαδηλώσουν έμπρακτα την αντίθεσή τους στην επίσκεψη του Ρήγκαν.

Την παραμονή της συγκέντρωσης, η βερολινέζικη αστυνομία επιδόθηκε σε ασύδοτη τρομοκρατία, συλλαμβάνοντας προληπτικά εκατοντάδες άτομα, παραβιάζοντας το άσυλο κατοικίας και συλλαμβάνοντας επισκέπτες στα σύνορα του Δ. Βερολίνου, επειδή τα κομπιούτερ τους είχαν καταγράψει ως "επικίνδυνους". Την ημέρα άφιξης του Ρήγκαν, η αστυνομία έφραξε τους γύρω από την πλατεία δρόμους με συρματοπλέγματα κι επιδόθηκε σ' ένα όργιο βίας. Το αποτέλεσμα των συγκρούσεων ήταν εκατοντάδες τραυματισμένοι πολίτες και πάνω από 200 συλλήψεις.

Από τους συλληφθέντες αυτούς επιλέγησαν 5 άτομα για να παραπεμφθούν σε δίκη. Ανάμεσά τους και ένας Έλληνας, κάτοικος Δ. Βερολίνου, ο φοιτητής κοινωνιολογίας Μηνάς Κόντος.

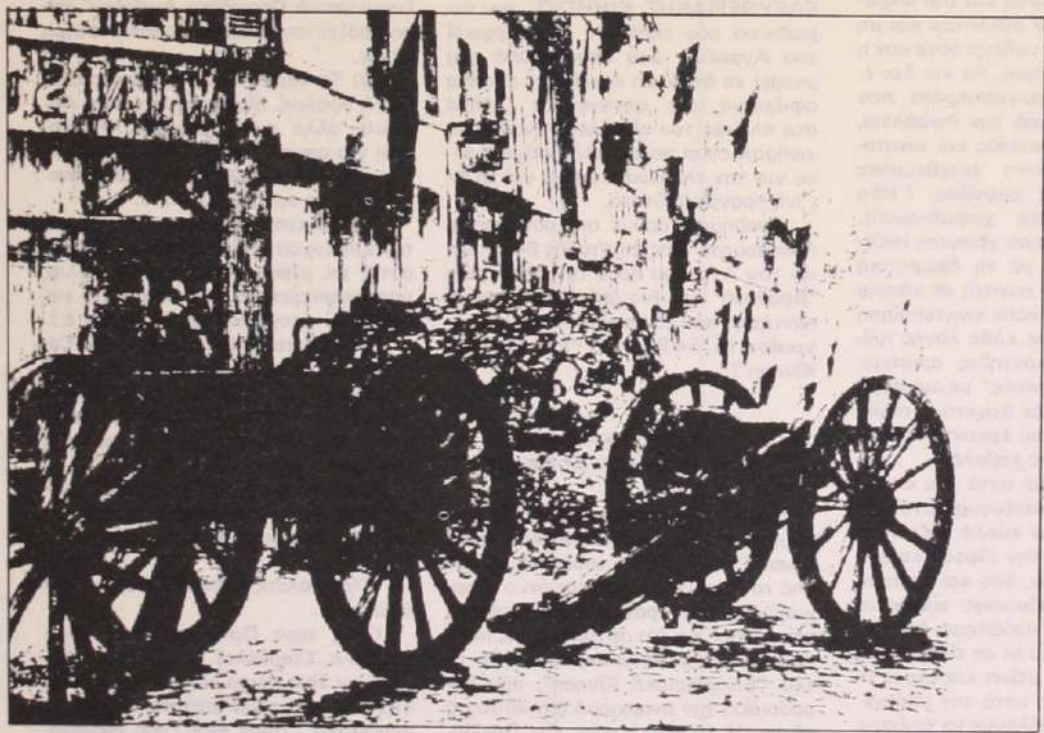
Οι πέντε διαδηλωτές απειλούνται με ιδιαίτερα βαριές ποινές λόγω του κατηγορητηρίου που τους απαγγέλθηκε (συγκρότηση τρομοκρατικής ομάδας, σοβαρή διατάραξη δημόσιας τάξης και βιαιοπραγία κατά αστυνομικού οργάνου). Από την ημέρα της σύλληψής τους, βρίσκονται προφυλακισμένοι στις φυλακές υψίστης ασφαλείας του Μόαμπιτ. Οι κρατούμενοι κλείστηκαν σε γυάλινα κλουβιά και όλες οι αιτήσεις των δικηγόρων απορρίπτονται. Απ' ορι-

σμένουσ μάλιστα δικηγόρους αφαιρέθηκε το δικαίωμα υπεράσπισης των κατηγορουμένων λόγω ανάρμοστης στάσης στο δικαστήριο.

Φίλοι και σύντροφοι των κρατούμενων (που ο χρόνος προφυλακισής τους έχει ήδη υπερβεί τους 19 μήνες) θεωρούν ολοφάνερο ότι οι φυλακισμένοι διαδηλωτές κρατούνται ως όμηροι από το γερμανικό κράτος, με σκοπό τη δημιουργία κλίματος φόβου και υποταγής για την καλύτερη προετοιμασία των μελλοντικών κατασταλτικών σχεδίων, που έχει διακηρύξει ο ακροδεξιός υπουργός Εσωτερικών, Τσίμερμαν (περιορισμός του δικαιώματος διαδήλωσης, δημιουργία ειδικού καταλόγου διαδηλωτών, προληπτικές συλλήψεις, παραπέρα ποινικοποίηση της συμμετοχής σε διαδήλωση, κατάργηση της αρχής ότι το δικαστήριο πρέπει να αποδείξει την ενόχλη του κατηγορουμένου, κατάργηση της απαλλαγής των κατηγορουμένων λόγω αμφιβολιών, πιθανότητα ψυχιατρικής αντιμετώπισης των διαδηλωτών, αφού προβλέπεται ο χαρακτηρισμός τους ως "ανωμάλων προσωπικοτήτων").

Έως σήμερα έχουν συσταθεί τρεις επιτροπές συμπάραστασης στους 5 κρατούμενους διαδηλωτές, στο Βερολίνο, στο Μόναχο και την Αθήνα. Η ελληνική επιτροπή στεγάζεται στα γραφεία της Οικολογικής Πρωτοβουλίας (Αραχωβής 64). Όποιος θέλει να γράψει στον Μηνά Κόντο, η διεύθυνσή του στις φυλακές Μόαμπιτ είναι η εξής: An Min. Kontos UHA Moabit, Alt Moabit 12a, 1000 Berlin 21, W. Deutschland.

Αλληλεγγύη στους πέντε Καναδούς συντρόφους

Στις 20 Ιανουαρίου 1983, η ειδική αντιτρομοκρατική μονάδα της Καναδικής Αστυνομίας συνέλαβε στο δρόμο πέντε άτομα ως ύποπτους τρομοκρατικής δράσης και σύστασης τρομοκρατικής ομάδας (με βάση την πιθανολογούμενη συμμετοχή τους σε μια αναρχική ομάδα δράσης του Καναδά). Στη συνέχεια, τους απαγγέλθηκε κατηγορία και προφυλακίστηκαν.

Οι συλληφθέντες είναι: ο Τζέρι Χάννο, 26 χρονών, μπασίστας σ' ένα συγκρότημα πανκ. Έχει, κατά καιρούς, δραστηριοποιηθεί στα κινήματα των ιθαγενών αμερικανών, στο αντιπυρηνικό κίνημα και στο κίνημα ενάντια στις φυλακές. Η Τζούλι Μπέλμας, 20 χρονών, μπασίστρια σ' ένα συγκρότημα πανκ. Εργάστηκε ως κοινωνική λειτουργός σε σχολεία για καθυστερημένα παιδιά. Έχει, κατά καιρούς, δραστηριοποιηθεί στο κίνημα αλληλεγγύης προς το λαό του Σαλβαδόρ κι έχει συμμετάσχει στην έκδοση ενός αντιεξουσιαστικού περιοδικού. Μπρεντ Τέιλορ, 26 χρονών, γνωστός αγωνιστής του αντιεξουσιαστικού κινήματος. Μαζί με τον Νταγκ Στιούαρτ, οργάνωσε την πρώτη αντιπυρηνική πορεία στο Βανκούβερ. Άννα Χάνσεν, 29 χρονών, απόφοιτος ιστορίας και πολιτικών επιστημών

σπ' το Πανεπιστήμιο του Οντάριο, συνεργάστηκε στενά μ' ένα γνωστό περιοδικό για τις φυλακές. Νταγκ Στιούαρτ, 25 χρονών, μέλος μιας πασιφιστικής ομάδας που οργάνωσε την πρώτη καμπάνια ενάντια στα πυρηνικά.

Οι κατηγορίες που έχουν ν' αντιμετωπίσουν οι προφυλακισμένοι είναι πολλές: τοποθέτηση βομβών σ' έναν υποσταθμό της Ηλεκτρικής Εταιρείας του Βανκούβερ, εμπρησμός τριών εμπορικών καταστημάτων που πουλούσαν κασέτες βίντεο με σκληρό πορνό, οργάνωση βομβισμού ενάντια σ' ένα παγοβραστατικό για ανεύρεση πετρελαιοπηδανών περιόχων, τοποθέτηση βόμβας σε μια στρατιωτική βάση ελέγχου των πυρηνικών βλημάτων Κρούικ, κατοχή όπλων και εκρηκτικών, κλοπή ενός φορτηγού αυτοκινήτου. Αντιμετωπίζουν ποινές φυλάκισης άνω των 25 χρόνων.

Για περισσότερες πληροφορίες, δηλώσεις συμπάραστασης και αλληλεγγύης, μπορεί ν' απευθυνθεί κανείς στην ομάδα: Free the Five Defense Group, Box 48296, Bentall Station, Vancouver, B. C. V7X1A1 CANADA. (Στοιχεία σπ' το Open Road, Άνοιξη 1983.)

θετικός παράγοντας για την αυθόρμητη εξέπλωση της σύγκρουσης, σίγουρα το ότι η εξέγερση υπήρξε μια έκρηξη, που πυροδοτήθηκε από ένα γεγονός "εξωτερικό" (σύγκρουση φοιτητών—εξουσίας), καθόρισε και τα όριά της. Άλλωστε και η κατάληψη του Πολυτεχνείου ήταν ένα τυχαίο γεγονός. Διακόσιοι έως τριακόσιοι φοιτητές, κυνηγημένοι στην οδό Σόλωνος από την Αστυνομία, καταφεύγουν στο άσυλο του Μετσόβειου ιδρύματος. Μια σειρά από συγκυρίες —η επέμβαση και η αποφασιστικότητα των "εξτρεμιστών", η εκρηκτική διάθεση του λαού— μεταβάλλουν μια πράξη, που δεν επεδίωκε τίποτα, σε μια αλυσίδα εκρήξεων, που, το βράδυ της Παρασκευής, τείνουν να επιδιώξουν το παν.

Αυτό που έκανε να ξεσπάσει η θύελλα, το βράδυ της Παρασκευής, ήταν η ριζοσπαστική επέμβαση των μισθωτών σκλάβων, που υποσκέλισε γρήγορα το δίλημμα φιλελευθερισμού—δικτατορία. Δεν είναι στα συνθήματα που καταγράφεται η αύξουσα ριζοσπαστικότητα, αλλά στη βουβή δράση στους δρόμους. Κι αυτό το αντιλαμβάνεται πολύ καλά ο Π. Κανελλόπουλος. Ζητεί το σχηματισμό κυβέρνησης εθνικής ενότητας, για να πει στα στρατιωτικά αφεντικά της χώρας ότι η κατάσταση ξεφεύγει πια από τα χέρια των πολιτικών ηγετών. Η καλή φοιτητική διαμαρτυρία έχει ξεπεραστεί. Στους δρόμους, εμφανίζεται η βία, χωρίς ρητορική και χωρίς ένα συγκεκριμένο πρόσωπο που να την καθιστά διαπραγματεύσιμη. Είναι η ανεύθυνη βία που δεν ξέρει αρχηγούς και δεν κατέχει τη στρατηγική παρά μόνο σαν αυθόρμητη σύλληψη της στιγμής. Ο κίνδυνος είναι σαφής. Η αστική τάξη παρακολουθεί με κομμένη την ανάσα τις εξελίξεις. Αυτοί που επεδίωκαν, στο εργοστάσιο, στο σχολείο, στο στρατό, στην πολιτική, να καταστήσουν τις συμπεριφορές προβλέψιμες, ελέγξιμες, μετρήσιμες, βρίσκονται ξαφνικά μπροστά σε μια έκρηξη, που αναιρεί όλη τους την προσπάθεια. Είναι η στιγμή που τους εγκαταλείπει η ίδια η πίστη τους. Μια εξέγερση, που επιζητεί τη μεταρρύθμιση της πολιτικής, το φιλελεύθερο πρόσωπο, είναι ελέγξιμη' αλλά μια βία χωρίς πρόσωπο, που δεν ζητεί ακόμα τίποτα, είναι κάτι τρομακτικό. Είναι η ιστορική στιγμή που όλοι οι μηχανισμοί ελέγχου καταστρέφονται.

Αυτοί που προσέδωσαν στο τριήμερο την ιδιαίτερη κρισιμότητά του δεν ήταν η γελοία φοιτητική ηγεσία, που καλούσε τον άοπλο κόσμο να σκοτωθεί στους δρόμους, ενώ ταυτόχρονα αστυνόμενε και λογόκρινε τις αποφάσεις της εργατικής συνέλευσης μ' εκείνα τα απίθανα "τιμαριθμικά". Οι ηγέτες των φοιτητών αναλώθηκαν στην αστυνόμευση των ριζοσπαστών εργατών, φοιτητών και μαθητών —και ήταν έτοιμοι για μια δεύτερη παράδοση, όπως συνέβη στην περίπτωση της Νομικής. Η αδιαλλαξία του στρατού, την τελευταία στιγμή, περιέσσωσε το γόητρό τους. Αυτοί που έκαναν τα γεγονότα εκρηκτικά ήταν οι χιλιάδες εργαζόμενοι της Αθήνας, που ώρα με την ώρα γίνονταν όλο και περισσότεροι, όλο και πιο μαχητικοί, για να κερδίσουν μερικές ώρες αληθινής ζωής που δε δίτασαν να τις πληρώσουν με θάνατο. Ο φόρος αίματος που πλήρωσαν οι εξεγερμένοι ήταν βαρύς. Ωστόσο, πρέπει να επιμενουμε σ' αυτό: οι εξεγερμένοι δεν κατέβηκαν στους δρόμους για να πεθάνουν ή για να "θυσιαστούν", αλλά για να ζήσουν. Αν κάποιοι έφτασαν στο οριακό σημείο να αντιμετωπίσουν άοπλοι τον ίδιο το θάνατο, ήταν γιατί βίωσαν τόσο έντονα εκείνες τις στιγμές ώστε κάθε επιστροφή στην προηγούμενη κατάσταση

ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΣΤΑ ΝΟΕΜΒΡΙΑΝΑ

Μέσα στα πλαίσια μιας σημείωσης, θα προσπαθήσουμε να σκιαγραφήσουμε συνοπτικά τη δράση των αναρχικών. Η ομάδα αυτή, χωρίς να αποτελεί τυπική οργάνωση, λειτούργησε οργανωμένα στα γεγονότα του Νοέμβρη, όπως επίσης και σε μια σειρά άλλων δραστηριοτήτων. Στους κόλπους της περιλαμβάνονταν και ο σύντροφος που γράφει αυτές τις γραμμές. Θα περιοριστούμε στην επέμβασή της, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι άλλοι αναρχικοί δεν λειτούργησαν μεμονωμένα μέσα κι έξω από το Πολυτεχνείο.

Ήδη, την Τετάρτη το απόγευμα, η ομάδα αυτή των συντρόφων, χρησιμοποιώντας σπρέι και ξεκολώνοντας από τα τρόλεϊ που περνούσαν από την Πατησίων τα διαφημιστικά, έγραψαν (όπως επίσης και στο εσωτερικό του Πολυτεχνείου) αρκετές δεκάδες συνθήματα.

Η προβολή των συνθημάτων από τα κρατικά μέσα ενημέρωσης (τηλεόραση), με σκοπό να επισείσουν τον επιάλτη της κοινωνικής ανατροπής, οδήγησε σε αντίθετα από τα προσμενόμενα αποτελέσματα, στο μέτρο που αυτά συντέλεσαν σε μια ριζοσπαστικοποίηση και σε μια απαρχή ξεπεράσματος της ψευδοαντίθεσης Δημοκρατίας — Δικτατορίας. Αναφέρουμε ορισμένα από τα συνθήματα: "Κοινωνική Επανάσταση", "Κράτος = Καταστολή", "Κάτω το Κεφάλαιο", "Κάτω το Κράτος", "Κάτω ο Στρατός", "Μάης 1968", "Γενική Εξέγερση", "Κάτω η Μισθωτή Εργασία", "Το Προλεταριάτο είναι ο Νεκροθάφτης της Μισθωτής Εργασίας", "Το Προλεταριάτο Στο Δρόμο", "Εργατικά Συμβούλια", "Οι Εργάτες δεν έχουν Πατρίδα", "Οι Πατριώτες είναι Μαλάκες", "Κάτω η Εξουσία".

Η πανικόβλητη απόκριση των λακέδων του Κράτους και του Κεφαλαίου στην αγέρωχη επιβεβαίωση των στόχων της Κοινωνικής Επανάστασης, αποκρυσταλλώθηκε για πρώτη φορά στην παράνομη "Πανσπουδαστική" (No 8, Γενάρης-Φλεβάρης 1974).

«Καταγγέλλουμε την προσχεδιασμένη εισβολή στο χώρο του Πολυτεχνείου, την Τετάρτη 14 του Νοέμβρη, 350 περίπου οργανωμένων πραχτόρων της ΚΥΠ, σύμφωνα με το προβοκατόρικο σχέδιο των Ρουφογάλη — Καραγιαννόπουλου, με βάση τις εντολές του παραμερισμένου τώρα τέως πρωτοδικάτορα Παπαδόπουλου και της αμερικανικής CIA, με σκοπό να προβάλλουν με κάθε μέσο τραμπουκισμού και προβοκάτσιας γελοία και αναρχικά συνθήματα και συνθήματα που δεν εκφράζανε τη στιγμή και τις συγκεκριμένες δυνάμεις. Για να μπορέσουν έτσι ν' απομονώσουν το κίνημά μας και την εκδήλωσή μας του Πολυτεχνείου από το σύνολο του λαού και της νεολαίας. Για να μπορέσουν παραπέρα, κατασκευάζοντας (και με τη βοήθεια των χουντικών μέσων ενημέρωσης) την εικόνα μιας μεμονωμένης εξεγερσιακής επαναστατικοαναρχικής εξέγερσης που δεν έχει τη συμπαράσταση του λαού, να ξαναχρησιμοποιήσουν το χιλιοτριμμένο πρόσχημα του "επαπειλούμενου κοινωνικού καθεστώτος".»

Και για να τὸ εμφανίσουν ότι: "δεν ήταν παρά οι έξαλλες μηδενιστικές ενέργειες αμετανόητων αναρχικών στασιαστών καταστροφών".

Παρακάτω μας διαβεβαιώνει ότι:

«τα συνθήματά μας: Ψωμί-Παιδεία-Ελευθερία, 20% για την Παιδεία, Κάτω η Χούντα, Έξω οι Αμερικάνοι, Εργάτες Αγρότες Φοιτητές, Όλοι Ενωμένοι,

Λαϊκή Κυριαρχία, Εθνική Ανεξαρτησία, έπνιξαν τις ψευτοεπαναστατικές κραυγές της ΚΥΠ και των χαφιέδων της, που αιφνιδιαστικά είχαν προβάλει με πανό και με την τραμπούκικη κατάληψη δύο μεγαφώνων, συνθήματα όπως: Κάτω το Κράτος, Κάτω η Εξουσία, Μάης του '68, και είχαν πρωτοστατήσει σε κάποιες ανεδαφικές εκκλήσεις για άμεση λαϊκή επανάσταση και άμεση γενική απεργία.»

Η εξοικείωση με τη λέξη "χαφιές" των συντακτών του παραπάνω κειμένου δεν είναι καθόλου τυχαία. Πηγάζει από τη φύση του επαγγέλματός τους. Ήδη σήμερα, είναι έμμισθοι χαφιέδες της μπρεζνιεφικής γραφειοκρατίας και αύριο, επίδοξοι αυθεντικοί χαφιέδες της "σοσιαλιστικής" Ασφάλειας κάποιες ελληνικής "Λαϊκής Δημοκρατίας". Αλλά, για να μην τους αδικήσουμε, θα πρέπει να πούμε ότι θα είναι χαφιέδες και Ασφαλίτες αλλιώςτικοί από τους άλλους. Πράγματι, πάνω από τα ανακριτικά τους γραφεία, μέσα στις φυλακές και τα ψυχιατρεία τους, μέσα στα στρατόπεδα συγκέντρωσης και μέσα στα εργοστασιακά τους κάτεργα... πάνω στα πηλίκια και τα γαλόνια τους, θα υπάρχουν σφυροδρέπανα, και όχι "αντιδραστικά" εμβλήματα.

Η λάσπη, όσο πρόστυχη κι αν είναι, δεν μας σοκάρει. Είναι η προσφιλής μέθοδος όλων των λακέδων του κεφαλαίου και του κράτους. Δε θα πρέπει, λοιπόν, όλα τα παραπάνω να εκληφθούν σαν διαμαρτυρία εναντίον των λασπολόγων. Η λογική της Διαμαρτυρίας εντάσσεται μέσα στη λογική του Μαρτυρολογίου —λογική προσφιλή στην ελληνική αριστερά του κεφαλαίου και όχι στην κοινωνική επανάσταση.

Ένα ακόμα δείγμα των μεθόδων τους —το υπενθυμίζουμε για όσους θέλουν να έχουν αδύνατη μνήμη— μας δώσανε και στην περίπτωση του παραπάνω κειμένου, που το παρουσίασαν σαν ανακοίνωση της Συντονιστικής Επιτροπής του Πολυτεχνείου για να δεχτούν λίγο αργότερα μια διάψευση υπογραμμένη από 17 μέλη της Σ.Ε., που μεταδόθηκε στα τέλη του Απριλίου του '74 από την "Ντίοτσε Βέλλε":

«... Δεν λάβαμε μέρος στη σύνταξη ή υπογραφή καμιάς παρόμοιας ανακοίνωσης και φυσικά ούτε της παραπάνω... Η επίκληση του ονόματος της Σ.Ε. για την κάλυψη και προβολή ορισμένων γνυμών και θέσεων, ανεξάρτητα απ' την οποιαδήποτε κριτική που θα μπορούσε να ασκήσει κανείς για το περιεχόμενό τους, είναι τουλάχιστον απαράδεκτη...»

Ανάλογη στάση με το ΚΚΕ(ε.ε.) υιοθέτησε ο Γενικός Γραμματέας του ΚΚΕ(ε.ε.), Μ. Δρακόπουλος, δηλώνοντας ότι:

«Σκοτεινές δυνάμεις εργάζονται για να εμποδίσουν την επάνοδο στη δημοκρατική ομαλότητα και οργανώνουν προκλήσεις για να δικαιολογήσουν την επιβολή στρατοκρατικών μέτρων.»

Αργότερα, η αρχική θέση αποσιωπήθηκε και εμφανίστηκε διαφοροποιημένη επίσημα στο "Σχέδιο Θέσεων του γραφείου της Κ.Ε. του ΚΚΕ(ε.ε.)" που δημοσιεύτηκε στο "Ριζοσπάστη Μαχητή" (No 65, Μάρτης 1974):

«Μέσα στα γεγονότα επεκράτησε για ένα ορισμένο διάστημα σύγχυση από τα λαθεμένα συνθήματα που έριξε μια μικρή μειοψηφία από στοιχεία διάφορων αριστεριστικών τάσεων —συνθήματα σχεταριστικά και λαθεμένα (κοινωνική επανάσταση — κάτω το

κεφάλαιο — κάτω η εξουσία) και δεσμεύτηκε ύστερα στο σύνθημα "τώρα ή ποτέ"...»

Την Τετάρτη το βράδυ, γύρω στις 11, οι σύντροφοι αυτοί (μαζί με λίγους άλλους), ωθούμενοι από την ανάγκη της δημιουργίας ενός πόλου συσπείρωσης έξω από τις αξιοθρήνητες φοιτητικές συνελεύσεις, που είναι από παράδοση τόποι χειραγώγησης, πολιτικής μανούβρας και εκτόνωσης των οποιωνδήποτε ανατρεπτικών διαθέσεων, πήραν την πρωτοβουλία για μια συνέλευση των εργαζομένων και γενικότερα των μη φοιτητών που βρισκότουσαν στο χώρο του Πολυτεχνείου. Αφού βρήκανε μια αίθουσα στο κτίριο Γκίνη και φτιάξανε το ηλεκτρικό και το μικρόφωνο, άρχισαν να καλούν τους εργαζόμενους να πάρουν μέρος στη συνέλευση.

Στο διάστημα αυτό συνέβη το ακόλουθο αξιομημόνευτο περιστατικό: οι σύντροφοι αυτοί, μαζί με μερικά ακόμα εργατόπαιδα άγνωστα μέχρι τότε, πήγαν στο κτίριο της Αρχιτεκτονικής και κατάσχασαν από τους φοιτητές έναν από τους τρεις πολυγράφους τους για να τον θέσουν στην υπηρεσία της συνέλευσης των εργαζομένων. Μερικοί φοιτητές (στελέχη των Κ.Κ.), αντιλαμβανόμενοι ότι κάτι τέτοιο θα σήμαινε την αμφισβήτηση του μονοπωλίου της έκφρασης, έφεραν αντιρρήσεις. Μετά από μερικές "απρεπείς" χειροδικίες και βλέποντας ότι οι "εξτρεμιστές" δεν ήταν διαθεθιμένοι να το συζητήσουν και πολύ μαζί τους, υποχώρησαν. (Αυτό ήταν νοητό την Τετάρτη, όχι όμως και την Παρασκευή όταν το μονοπώλιο της έκφρασης, που τότε αντιπροσωπευόταν από το ραδιοφωνικό σταθμό του Πολυτεχνείου, περιφρουρείτο από πολυάριθμα επαγγελματικά —δηλαδή, έμμισθα— στελέχη.) Ο πολύγραφος αυτός, στη συνέχεια, εγκαταλείφθηκε λόγω τεχνικής αδυναμίας να λειτουργήσει (δεν κατορθώθηκε να βρεθούν μεμβράνες, μελάνι, χαρτί και γραφομηχανή). Μετά τη μεταπολίτευση ένα ηγετικό στέλεχος του "Ρήγα Φεραίου" επρόκειτο να δηλώσει κατά τη διάρκεια των κρατικών ανακρίσεων ότι "άγνωστοι προβοκάτορες" επιχείρησαν να πάρουν έναν πολύγραφο, αλλά "απωθήθηκαν" (sic!)... και ζήτησε από το Δημοκρατικό Κράτος να τους ανακαλύψει και να τους τιμωρήσει! Κι όμως, αυτό το μαρξιστικό κάθαρμα γιωρίζε πολύ καλά και ονομαστικά δύο τουλάχιστον συντρόφους.

Κατά τις 1 μετά τα μεσάνυχτα, μέσα στην αίθουσα Γκίνη, είχαν μαζευτεί 300 περίπου άτομα. Πρώτος πήρε το λόγο ένας σύντροφος, ο οποίος ζήτησε να μη θεσπιστεί κανένα προεδρείο για να "διευθύνει" τη Συνέλευση και υποστήριξε ότι ο καθένας θα πρέπει να έχει υπευθυνότητα και να γνωρίζει ότι πρέπει να είναι σύντομος και να δίνει το λόγο σε κάποιον άλλο. Αφού αυτά έγιναν αποδεκτά, συνέχισε πάνω στην αυτονομία του ταξικού αγώνα και της ίδιας της Συνέλευσης, η οποία δεν εκπροσωπεί παρά μόνο τον εαυτό της, αλλά και δε δέχεται να εκπροσωπηθεί από κανέναν άλλο.

Γράφει σχετικά η "Εργατική Πάλη" (No 15, 23 Νοεμβρίου 1974):

«Το πρώτο πρόβλημα που υπήρχε αφορούσε τη διεύθυνση της συζήτησης. Έγιναν πολλές προτάσεις για πρόεδρο ή προεδρείο της συνέλευσης, όπως επίσης και η πρόταση να μην υπάρξει κανέναν είδους προεδρευση, που έγινε και υποστηρίχτηκε από τους

αναρχικούς και αναρχίζοντες. Το θέμα δημιουργήσε αρκετή σύγχυση και ολόκληρη η συζήτηση έγινε κάτω απ' τη διεύθυνση διάφορων αγωνιστών, που πρωτοβουλιακά προσπαθούσαν να βάλουν κάποια τάξη στη συζήτηση και πολλές φορές η συνέλευση κατέφυγε στη γενική ψηφοφορία για να αποφασιστεί αν κάποιος θα έπρεπε να συνεχίσει ή να του αφαιρεθεί ο λόγος.»

Και συνεχίζει παρακάτω:

«Η τάση, που εκφράζανε οι "αντιεξουσιαστές" και οι αναρχικοί, δούλεψε συνειδητά για να αποτρέψει κάθε οργανωμένη προσπάθεια τόσο μέσα στη συνέλευση όσο και στα καθήκοντα για την κινητοποίηση που έβαζε αυτή στον εαυτό της. Οι ομιλητές της επέμεναν πάρα πολύ σε ιδεατά σχήματα για τη μελλοντική κοινωνία, επαναλαμβάνοντας πολλές φορές διάφορες θέσεις του Γκυ ντε Μπอร์ απ' το "Κοινωνία και θεάματα" και την ιδανική κοινωνία όπου δε θα υπάρχει καμιά εξουσία. Θεωρούσαν ότι αυτά τα πράγματα ή-

ταν άμεσα εφαρμόσιμα και γι' αυτό αντιτάσσονταν σε κάθε ιεράρχηση και οργάνωση μέσα στη συνέλευση. Η στάση αυτής της τάσης προκάλεσε επίσης, σοβαρή καθυστέρηση και σύγχυση μέσα στη συνέλευση.»

Μετά από αδιάκοπες συζητήσεις, και φυσικά διαφωνίες, μιας νύχτας, έγινε σαφές ότι όλοι ή σχεδόν όλοι όσοι μετείχαν στη Συνέλευση ήταν σύμφωνοι με το αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο του αγώνα (ανεξάρτητα από τη διάσταση που του έδινε ο καθένας) και αποφασίστηκε να βγει μια διακήρυξη και να μοιραστεί το πρωί σε εργοστάσια και σε χώρους όπου μαζεύονται εργαζόμενοι.

Πάνω στο θέμα της διακήρυξης πρέπει να υπογραμμίσουμε μια πλαστογραφία, που υπάρχει στο κείμενο των "Ανωνύμων". Σαν γνήσιοι και αδιατακτοί αριστεριστές, μας διαβεβαιώνουν ότι η Συνέλευση ψήφισε μια διακήρυξη, η οποία μάλιστα εκτυπώθηκε. Αλλά η διακήρυξη, έτσι τουλάχιστον που μας τη δίνουν εκ των υστέρων, υπάρχει μόνο στο κεφάλι τους και, δυστυχώς γι' αυτούς, εκτυπώθηκε μονάχα μερικούς μήνες μετά τον Νοέμβρη και στο εξωτερικό.

Πιο κοντά στην αλήθεια βρίσκεται το βιβλίο ενός τροτσκιστή, με τίτλο: "Τα Νοεμβριανά στο φως του μαρξισμού", που είναι και το μοναδικό —απ' όλα όσα έχουν δημοσιευτεί— που αναφέρει —φυσικά, έτσι όπως το καταλαβαίνει— το γεγονός στη σελίδα 25-26, με υπότιτλο πολύ χαρακτηριστικό: "Η διακήρυξη που δεν έγινε".

«... Με σύντομη επεξεργασία παρουσιάστηκαν δύο σχέδια διακήρυξης. Το πρώτο —που εμφανίστηκε σαν τροτσκιστικό— καθόριζε τον σοσιαλιστικό προσανατολισμό του κινήματος, απευθυνόταν προς τους εργάτες, ζητούσε τη δημιουργία επιτροπών παντού, έθετε ζήτημα γενικής απεργίας στην πάλη κατά της δικτατορίας. Κατέληγε στην ανάγκη δημιουργίας επαναστατικού κόμματος. Ως ένα βαθμό, εξέφραζε το γενικό προσανατολισμό του Τροτσκισμού. Ανολοκλήρωτο. Αλλά δεν έθετε ζήτημα εξουσίας. Το άλλο, εξέφραζε τις απόψεις των αναρχικών. Με μερικές παραλλαγές, προσανατολιζόταν στη σοσιαλιστική λύση. Ζητούσε την επέμβαση της εργατικής τάξης και την κατάληψη των εργοστασίων. Έθετε επίσης ζήτημα γενικής απεργίας και δημιουργίας συμβουλίων, που θα πάλευαν για τα ζητήματα των μαζών. Αλλά καθώς ήταν αυτή η τάση υποταγμένη στο αυθόρμητο του κινήματος και αντιεξουσιαστική, αρνιόταν την αναγκαιότητα της κατάληψης της εξουσίας.»

Όσον αφορά την πρώτη διακήρυξη, αυτή αποδίδεται σωστά, αν και απουσιάζει η έμφαση που δόθηκε στην οικοδόμηση του "ΝΕΟΥ" επαναστατικού κόμματος. Σχετικά με τη δεύτερη, αρκεί να αναφέρουμε αυτόβουια την κατάληξή της, η οποία και συνοψίζει τη θεώρηση των συντρόφων μας:

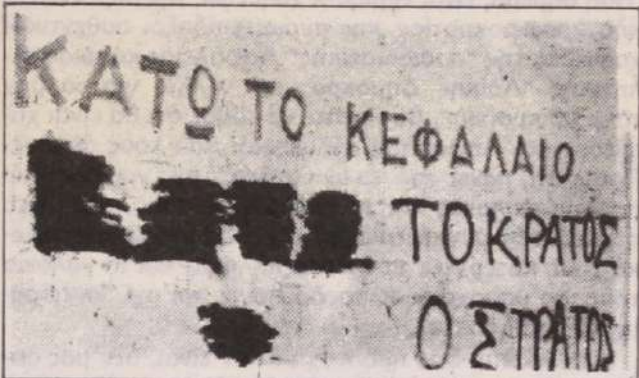
«3. Η αυτόνομη συνέλευση των εργαζομένων, που βρίσκονται στο χώρο του Πολυτεχνείου, καλεί τους εργαζόμενους να καταλάβουν τους χώρους παραγωγής και να δημιουργήσουν εργοστασιακές και απεργιακές επιτροπές με απώτερο σκοπό τη δημιουργία εργατικών συμβουλίων. Το μίνιμουμ πρόγραμμα των εργατικών συμβουλίων είναι η καταστροφή της μισθωτής εργασίας, του κράτους, του εμπορεύματος και της πολιτικής.»

Πάντως, το ερώτημα παραμένει. Γιατί δεν έγινε η διακήρυξη; Η απάντηση έχει δύο σκέλη. Πρώτον, η "τροτσκιστική" διακήρυξη δεν μπορούσε με κανένα τρόπο να συγκεντρώσει την πλειοψηφία, παρ' όλο που επαγγελματικά στελέχη του Κόμματος —κι αυτό είναι τρομερά αποκαλυπτικό— σήκωσαν το χέρι υπερψηφίζοντας τη δημιουργία του νέου επαναστατικού κόμματος.

Αυτήν την αδυναμία της ομολογούν με οδύνη οι Μαρξιστές-Λενινιστές του Ε.Κ.Κ.Ε. στη μνημειώδη προσούρα τους "Να σηκώσουμε ψηλά τη σημαία του Νοέμβρη", στη σελίδα 29:

«Η όλη συγκέντρωση εντοπίστηκε στη συζήτηση γύρω από το: "τι να κάνουμε για να οργανωθούμε" στους χώρους εργασίας άσχετα με την κατάληψη. Φαίνεται ότι οι αναρχικοί κατέβασαν ότι είχαν και δεν είχαν (5-6 άτομα) και μπόρεσαν να αποπροσανατολίσουν για πολλή ώρα τη συζήτηση. Η υπεροπτική τους στάση και όλες οι ανοησίες που αραδιάσανε τους έκαναν από την αρχή αντιπαθητικούς στη συγκέντρωση. Στη συζήτηση γύρω από μια διακήρυξη εργατών, που θα τυπωνόταν στον πολύγραφο του Πολυτεχνείου, ενώ υπήρχαν επίμονες προτάσεις για να εκφραστεί η ανάγκη οικοδόμησης ενός Επαναστατικού Κόμματος, μπόρεσαν οι αναρχικοί με τις υστερίες τους να αποπροσανατολίσουν τη συζήτηση και το ζήτημα παραμερίστηκε στη διακήρυξη, ενώ στη συζήτηση ερχόταν συνέχεια.»

Δεύτερον, η συνέλευση δεν μπόρεσε να ολοκληρωθεί εξαιτίας της οργανωμένης προσπάθειας των κομματικών να τη σπάσουν. Το αποκορύφωμα αυτής της προσπάθειας σημειώθηκε την Πέμπτη το πρωί, με την εισβολή καμιάς εικοσαριάς κομματικών φοιτητών. Από τα όσα είπαμε είχαμε σημειώσει επιτόπου την αντιπροσωπευτική και αξιομνημόνευτη φράση: "Εμείς δεν κρατάμε φτυάρι και κασμά, αλλά μολύβι. Αν θέλετε να κάνετε κατάληψη, να πάτε στην Εργατι-

κή Εστία". Υποστήριξαν ότι οι εργάτες δεν έχουν καμιά δουλειά στο Πολυτεχνείο, ότι ο χώρος ανήκει στους φοιτητές και ότι δεν μπορεί να προβάλλονται εργατικά συνθήματα, όπως το "Κάτω το Κεφάλαιο". Το αποτέλεσμα ήταν η δημιουργία σύγχυσης, απογοήτευσης και αηδίας. Πολλοί εργάτες απαντούσαν με ένα "άντε γαμηθείτε ρε μαλάκες" και έφευγαν. Βέβαια, η επέμβαση των κομματικών λακέδων δε θα μπορούσε να φέρει από μόνη της κανένα αποτέλεσμα. Αλλά πραγματοποιήθηκε σε μια στιγμή που η συνέλευση έτσι κι αλλιώς πλησίαζε στο τέλος της εξαιτίας της κούρασης από την ολονύχτια αγρύπνια και, πράγμα ακόμα σημαντικότερο, επειδή οι περισσότεροι εργάτες έφευγαν σιγά-σιγά για να πάνε στη δουλειά τους.

Η τακτική αυτή των κομματικών ακολουθήθηκε και τις επόμενες μέρες, με κατάληξη να μην επιτρέπουν στους εργάτες, που δεν έχουν φοιτητική ταυτότητα, να μουν στο Πολυτεχνείο, προβάλλοντας το πρόσχημα ότι εμποδίζουν την είσοδο ασφαλινών (ενώ είναι γνωστό σε όλους πως κάθε ασφαλίτης μπορεί να

έχει πλουσιότερη συλλογή φοιτητικών ταυτοτήτων). Η πραγματικότητα είναι ότι ήθελαν πάση θυσία να διαφυλαχτεί η σύνθεση μέσα στο Πολυτεχνείο. Πράγμα που ήταν αδύνατο να κατορθωθεί κι αυτό αποδεικνύεται ατράνταχτα από τον αριθμό των εργατών που συνελήφθησαν (415 εργάτες έναντι 317 φοιτητών), αν και είχαν περισσότερους λόγους από ένα φοιτητή να μη συμβεί αυτό μέσα στο Πολυτεχνείο.

Ένα ακόμη επεισόδιο, που είναι ενδεικτικό της συνωμοσίας σιωπής πάνω στη συνέλευση των εργαζομένων, αποκαλύπτει το επίπεδο της ανεπτυγμένης συνείδησης των κομματικών στελεχών στην καταστροφή κάθε τεκμηρίου της επαναστατικής ιστορίας. Σ' όλη τη διάρκεια της νύχτας της Τετάρτης, ένας αρχιτέκτονας —όπως μάθαμε αργότερα— μαγνητοφώνησε όσα λεγόntonταν μέσα στη συνέλευση. Για κακή του τύχη, όμως, τον αντιληφθήκανε τα επαγγελματικά στελέχη, που είχαν έρθει με σκοπό να διαλύσουν τη συνέλευση. Μέσα σε διάστημα δευτερολέπτων, αφού έπεσαν πάνω του, του πήραν την ταινία και την κατέστρεψαν επιτόπου. Έλεγαν ότι ίσως είναι της Ασφάλειας και ότι η ταινία θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί εναντίον τους... Είναι αλήθεια πως τότε η ομάδα των συντρόφων μας "μπερδεύτηκε" και όταν κατάλαβε τι συνέβαινε ήταν αργά. Η ταινία είχε ήδη καταστραφεί. Μονάχα εκ των υστέρων καταλάβαμε τι αξία θα είχε εκείνη η μαγνητοταινία για το επαναστατικό κίνημα. Σημειώνουμε παρενθετικά πως μέσα στα πλαίσια της ίδιας επιχείρησης επαναφομοίωσης και καταστροφής κάθε τεκμηρίου, πραγματοποιήθηκε η λογοκρισία και το "κόψιμο" όλων των πανό με τα συνθήματα που αναφέρθηκαν πιο πάνω από την ταινία που προβλήθηκε στην Ελλάδα μετά τη μεταπολίτευση —την ίδια ταινία που είχε επανειλημμένα προβληθεί στο Παρίσι και αργότερα στη Γερμανία χωρίς λογοκρισία.

Το πρωινό της Πέμπτης, ο χώρος του Πολυτεχνείου είχε ουσιαστικά εκκενωθεί από τους εργάτες. Το βράδυ, με πρωτοβουλία αυτή τη φορά των αριστεριστών και με την ανοχή της Συντονιστικής Επιτροπής των φοιτητών, ξαναστήθηκε η εργατική συνέλευση στην ίδια αίθουσα του κτιρίου Γκίνη. Όμως ο χαρακτήρας της είχε αλλάξει ριζικά. Στη θέση της μη διευθυνόμενης συνέλευσης της Τετάρτης, όπου οι εργάτες συζητούσαν ελεύθερα τα πάντα, χωρίς να είναι οπαδοποιημένοι, δημιουργήθηκε ένα κοινοβούλιο της Αριστεράς, με τις παρατάξεις του, τους προκαθορισμένους ψηφοφόρους του και το σμήνος των επιδοξων ηγετών του. (Η ποιότητα της συνέλευσης είχε πέσει μέχρι του σημείου που ένας μαρξιστής διανοούμενος μπόρεσε να δηλώσει καμαρωτά ότι είναι κι αυτός εργαζόμενος και κατά συνέπεια έχει δικαίωμα συμμετοχής, εφόσον "σαν διανοούμενος παράγει εργατική ιδεολογία".)

Ξημερώνοντας το πρωί της Παρασκευής, μετά από ψηφοφορία, εκλέχτηκε μια επιτροπή "εργατικής κινητοποίησης" με καθήκον να φύγει από το Πολυτεχνείο και να πάει στην Πλατεία Κοτζιά και σ' άλλους χώρους όπου μαζεύονταν εργάτες, με σκοπό να τους προτρέψει να κατέβουν σε απεργία. Μετά απ' αυτό, η συνέλευση διαλύθηκε για να ξαναρχίσει το βράδυ της Παρασκευής, όπως και έγινε, μόνο που αυτή τη φορά διάρκεσε μόλις 2-3 ώρες, έως τη στιγμή που άρχισαν να πέφτουν τα πρώτα δακρυγόνα μέσα στο Πολυτεχνείο. Σε όλο το διάστημα της Παρασκευής, η επιτροπή, που δεν πήγε πουθενά, φρόντισε σε αρμονική συμβίωση με τη "Συντονιστική" να εκδίδει στο όνομα της συνέλευσης προκηρύξεις, που ποτέ δεν συζητήθηκαν απ' αυτήν, με συνθήματα όπως: "50% αύξηση", "Κάτω ο τιμάρθρος" κτλ. Μετά τα γεγονότα, μέσω των εφημερίδων, μάθαμε ότι η συνέλευση αντιπροσωπεύτηκε στη "Συντονιστική" με δυο αντιπροσώπους (μέσα σε δεκάδες φοιτητών αντιπροσώπων). Πρέπει να σημειωθεί ότι η συνέλευση ούτε είδε, ούτε άκουσε, ούτε ενέκρινε κάτι τέτοιο. Ας προστεθεί επίσης ότι την Παρασκευή το μεσημέρι, σε στιγμή που δε λειτουργούσε η συνέλευση, δύο μαρξιστές της Επιτροπής έσκισαν ένα πανό που είχαν αναρτήσει οι σύντροφοί μας με το σύνθημα "Εργατικά Συμβούλια".

Το Σάββατο και την Κυριακή, η ομάδα των συντρόφων μας συμμετείχε στα έκτροπα, στα οποία επιδόθηκαν κυρίως οι νεαροί εργάτες.

Θα ήταν παράλειψη αν, κλείνοντας αυτή τη σημείωση, δεν αναφέραμε ότι η ομάδα των συντρόφων μας θεώρησε εκ των υστέρων ότι έτρεφε ψευδαισθήσεις, το απόγευμα της Παρασκευής, σχετικά με τις δυνατότητες μετασχηματισμού της συνέλευσης των εργαζομένων σε αυθεντικό ταξικό όργανο. Εκείνο που θα μπορούσε να κάνει, όπως είχε τότε διατυπωθεί από έναν σύντροφο, ήταν να προτρέψει στη δημιουργία επιτόπου ενός κύκλου μερικών δεκάδων εργαζομένων —πράγμα αρκετά εύκολο εκείνη τη στιγμή— για να καταλάβει το κτίριο της Γ.Σ.Ε.Ε., που βρίσκεται επί της Πατησίων, μερικές εκατοντάδες μέτρα από το Πολυτεχνείο, και αν αυτό δεν ήταν εφικτό να το κάψει.

ΝΟΕΜΒΡΗΣ 1974

Για τις 17 Νοέμβρη '74 προγραμματίζονται οι πρώτες μεταπολιτευτικές εκλογές. Αποφασίζεται να μετατεθούν οι εκδηλώσεις για την επέτειο της εξέγερσης στις 24/11. Η πλειοψηφία των Γενικών Συνελεύσεων των φοιτητών και τα αριστεριστικά γκρουπούσκουλα έχουν αντίθετη γνώμη: οι εκδηλώσεις να γίνουν πριν τις εκλογές. Έτσι, αποφασίζουν πορεία για τις 15/11. Από τη μια, το ΠΑΣΟΚ και το ΚΚΕ, από την άλλη οι αριστεριστές, και το θέμα εγκλωβίζεται στο πότε θα γίνουν αυτές οι εκδηλώσεις. Για το περιεχόμενό τους υπάρχει συνταύτιση: και το ΠΑΣΟΚ-ΚΚΕ και οι αριστεριστές βλέπουν αυτές τις εκδηλώσεις "σαν έκφραση της αντιφασιστικής και αντιιμπεριαλιστικής θέλησης του λαού".

Τελικά, γίνονται δύο πορείες: στις 15/11 και στις 24/11. Στις 15/11, κυκλοφορεί πολυγραφημένη προκήρυξη, σε 4.000 αντίτυπα, η οποία μεταξύ άλλων αναφέρει:

«ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΜΙΣΘΩΤΟΙ ΣΚΛΑΒΟΙ, η συμπλήρωση χρόνου από την εξέγερση του Νοέμβρη σφραγίζεται από το ζενίθ της απελευθέρωσης: τις εκλογές. Το πολιτικό θέαμα ξαναστήθηκε και απαιτεί από τον καθένα να γίνει ψηφοφόρος, δηλαδή άνθρωπος που απαρνείται τη δική του αυτόνομη δραστηριότητα και βαδίζει σαν πρόβατο στις κάλπες, κάτω από τον ήχο των κομματικών αυλών, για να διαλέξει τους προνομιούχους που θα γίνουν πρόσωπα του κρατικού μηχανισμού...

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ, η εξέγερση του Νοέμβρη έκανε τους κατόχους και επίδοξους κατόχους της εξουσίας να τρέμουν. Οι προλετάριοι, που ξεχύθηκαν στους δρόμους της Αθήνας, αφηφώντας όλες τις κομματικές επιταγές, που επιτέθηκαν στα υπουργεία, που έκαψαν τράπεζες, που έστησαν οδοφράγματα, έκαναν την κοινωνική ανατροπή μόνιμο εφιάλη των εξουσιαστών...

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ, σύσσωμοι οι λακέδες του Κράτους και του Κεφαλαίου μας ζητάνε να είμαστε παραγωγικά ρομπότ, παθητικοί δέκτες της ζωής μας, βελάζουν κοπάδι ψηφοφόρων. Μας γράφουν στ' αρχίδια τους! Αλλά δε θα μας γράφουν για πολύ καιρό!

Η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ ΘΑ ΕΥΤΥΧΗΣΕΙ ΜΟΝΟΝ ΟΤΑΝ Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΗΣ ΚΡΕΜΑΣΤΕΙ ΜΕ Τ' ΑΝΤΕΡΑ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΗ.

ΟΜΑΔΑ ΕΞΤΡΕΜΙΣΤΩΝ».

Η οργανωτική επιτροπή της συγκέντρωσης της 15/11 μετέδωσε από τα μεγάφωνα την ακόλουθη δήλωση: «Η Οργανωτική Επιτροπή διαχωρίζει σαφώς τη θέση της από ορισμένες προκλητικές προκηρύξεις αναρχικών, με την υπογραφή "Ομάδα Εξτρεμιστών". Καταγγέλλουμε την προσπάθειά τους να διαστρεβλώσουν τον αντιφασιστικό-αντιιμπεριαλιστικό χαρακτήρα της εκδήλωσής μας και καλούμε τον κόσμο να τους απομονώσει».

Με τους κάπηλους να κατηγορούν για διαστρέβλωση, κλείνει ο Νοέμβρης του '74.

ΝΟΕΜΒΡΗΣ 1975

Από την τότε αντιπολίτευση προβάλλεται καθαρά η άποψη να καθιερωθεί η επέτειος ως εθνική γιορτή. Την ημέρα της πορείας κυκλοφορούν από αντιεξουσιαστικές ομάδες χιλιάδες προκηρύξεις. Στην προκήρυξη της ομάδας "Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα", διαβάζουμε:

«Η κατάληψη του Πολυτεχνείου, η κατάληψη της Δημαρχίας, η επίθεση στο Υπουργείο Δημόσιας Τάξης —το άντρο των μισθωτών δολοφόνων, η πυρπόληση της Τράπεζας —του ιερού

1973 - 1983

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΚΑΠΗΛΕΙΑ

ναού του χρήματος και του κέρδους, η ενεργός συμμετοχή των Μεγαρίων και των οικοδόμων, οι εργατικές συνελεύσεις, τα οδοφράγματα και γενικά όλη η επαναστατική αντιβία, όλα αυτά και κυρίως η ικανότητα των μαζών να αυτοοργανωθούν, να οργανώσουν την επιβίωση και την άμυνα μέσα και έξω από το Πολυτεχνείο αυθόρμητα, χωρίς κομματικούς προστάτες κι έξω από τα καπιταλιστικά (εξουσιαστικά) πλαίσια —αυτά όλα είναι οι κατακτήσεις του Νοέμβρη (...) Οι γερασμένοι επαγγελματίες πολιτικοί ηγέτες, δεξιάς κι αριστεράς, δισεισθάνθησαν τις συνέπειες μιας νέας εξέγερσης, που δε θα μπορούσε να έχει σαν στόχο της παρά μόνο την ίδια την ταξική φύση της κοινωνίας μας. Ο κοινός κίνδυνος —η εισβολή των μαζών στην ιστορία κάνει τους επαγγελματίες λασπολόγους να καταγγέλλουν σαν προβοκάτσια ό,τι πιο ριζοσπαστικό και γνήσιο είχε η εξέγερση και να ουρλιάζουν σαν υστερικές παρθένες για το "εθνικό έπος-Πολυτεχνείο", για εθνική ενότητα, για κυβερνήσεις εθνικής ενότητας, για τη "σωτηρία του Έθνους" εν όψει φανταστικών κινδύνων.»

Και το κείμενο καταλήγει:

«Για μας, όμως, το νόημα του αγώνα είναι πως αυτός ο κόσμος της απάτης, της εκμετάλλευσης, των εθνικών ανταγωνισμών, των δικτατοριών και των ψεύτικων δημοκρατιών πρέπει να εκλείψει. Γιατί δεν ήταν η Δικτατορική Αστυνομία που δολοφόνησε, αλλά η αστυνομία. Αυτή που δολοφονεί και στις ΗΠΑ και στη Γαλλία και στη Γερμανία.»

ΝΟΕΜΒΡΗΣ 1976

Το 1976 σφραγίζεται από ένα κύμα έντονων απεργιακών κινητοποιήσεων. Ενδεικτικά, θ αναφέρουμε την απεργία των εργατών του Σκαλιστήρη, στο Μαντούδι, και τις συγκρούσεις τους με την αστυνομία, την απεργία στα ορυχεία Μάδεμ-Λάκκο του Μποδοσάκη, στη Χαλκιδική, και βέβαια τη γενική απεργία και τα γεγονότα της 25 Μάη. Όπου χιλιάδες εργαζόμενοι, αφηφώντας τις κομματικές εντολές, συγκρούονταν με την αστυνομία, έστηναν οδοφράγματα, παρέλυσαν την οικονομική ζωή στο κέντρο της Αθήνας. Από το πρωί της 25 Μάη μέχρι τα ξημερώματα της επομένης, τ' αφεντικά ξανάχρησαν τον τρόπο του Νοέμβρη του '73. Η απάντηση των πανικόβλητων λακέδων του κράτους ήταν η ίδια: η προβοκατορολογία. Προβοκάτορες ήταν τον Νοέμβρη του '73, προβοκάτορες στις 23 Ιουλίου του '75, προβοκάτορες στις 25 Μάη του '76... Στις αντιεξουσιαστικές προκηρύξεις, που κυκλοφόρησαν για το Πολυτεχνείο, καταγγέλλεται η προβοκατορολογία και η καπηλεία της εξέγερσης του Νοέμβρη. Όπως είναι φυσικό, αυτή τη χρονιά η κυβέρνηση

απαγορεύει την πορεία στην αμερικάνικη πρεσβεία. Η ΕΦΕΕ, μετά από σωρεία διαβουλεύσεων, υποχωρεί: η πορεία θα πάει μέχρι το Σύνταγμα. Την ημέρα της πορείας εμφανίζεται αυτόνομο μπλοκ από μερικές εκατοντάδες αναρχικούς. Φωνάζονται συνθήματα όπως: "Κάτω το κράτος κι η εξουσία, εδώ και τώρα αναρχία", "Το Πολυτεχνείο ήταν η αρχή" και γράφονται με σπρέι σε κεντρικά σημεία: "Κάτω οι πολέμοι κι οι πατρίδα", "Κάτω η εξουσία" κ.ά. Δημιουργούνται επεισόδια με τα κομματόσκυλα της περιφρούρησης.

ΝΟΕΜΒΡΗΣ 1977

Το '77 είναι η χρονιά που οι δραστηριότητες και οι παρεμβάσεις των αναρχικών παρουσιάζουν σημαντική έξαρση. Η διεθνής συγκυρία, μετά την εκτέλεση του προέδρου των γερμανών βιομηχάνων, Σλέγιερ, και μετά τη δολοφονία των τριών μελών της R.A.F. (Μπάαντερ, Ένσλιν, Ράσπε) μέσα στα λευκά κελιά της γερμανικής σοσιαλδημοκρατίας, επιτρέπει στο ελληνικό κράτος να εξαπολύσει ένα αληθινό πογκρόμ ενάντια στους αναρχικούς. Καταδικές των "φυσικών αυτοργάνων": Χ. Κωνσταντινίδη, 3,5 χρόνια, Μ. Σύρπου, 2,5 χρόνια, Γ. Τσαχτσιδής, 2,5 χρόνια, Σ. Λαγκαδινού, 1,5 χρόνο, και Π. Ματζουράνη, 8 μήνες· προφυλακίσεις των "ηθικών αυτοργάνων": Ν. Μπαλή, Ηρ. Μπακογιάννη, Κ. Βασιλειάδη και Μ. Πρωτοψάλτη. Μέσα σ' αυτό το κλίμα τρομοκρατίας προφυλακίστηκαν επίσης ως "ηθικοί αυτοργοί" οι: Γ. Φελέκης (στέλεχος της ΟΚΔΕ) και Ν. Άσιμος (μουσικοσυνθέτης) στη Θεσσαλονίκη, καταδικάστηκαν ως "φυσικοί αυτοργοί", ο Γ. Καραμπελιάς (στέλεχος της ΟΠΑ) κ.ά.

Τέλος, δολοφονείται από αστυνομικούς ο Χ. Κασίμης, ενώ προσπαθεί να τοποθετήσει βόμβα στην ΑΕΓ και διώκεται, έπειτα από σκευωρία, ο Γ. Σερίφης για τη δολοφονία του Κασίμη.

Το '77, η επέτειος του Πολυτεχνείου μετατίθεται, λόγω των εκλογών, στις 27/11.

Στις 17/11 διοργανώνεται συγκέντρωση στο Πολυτεχνείο. Σύντροφοι μοιράζουν προκηρύξεις αναφερόμενες στην κρατική τρομοκρατία. Τα ΜΑΤ χτυπούν και διαλύουν τον κόσμο. Η πορεία της ΕΦΕΕ, που έχει προγραμματιστεί για τις 27 του μήνα, απαγορεύεται. Μόνο την τελευταία στιγμή —την ώρα που η πορεία είναι έτοιμη να ξεκινήσει— η ΕΦΕΕ ανακοινώνει ότι λόγω των μεγάλων αστυνομικών δυνάμεων η πορεία ματαιώνεται. Από νωρίς το απόγευμα φωνάζονται συνθήματα όπως: "Πουλημένη ΕΦΕΕ", "Να γίνει πορεία στην πρεσβεία", κτλ. Ο εγκλωβισμός είναι φανερός. Το ψεύτικο δίλημμα "πορεία παρά την απαγόρευση ή συγκέντρωση" επικρατεί. Σ' όλη τη

διάρκεια των ομιλιών, οι αναρχικοί συγκρούονται με την περιφρούρηση της ΕΦΕΕ, όχι γιατί θέλουν πορεία, αλλά γιατί, πράγματι, εκείνη τη στιγμή η ΕΦΕΕ χειραγωγεί τον συγκεντρωμένο κόσμο. Σε πολλές περιπτώσεις, μέλη της περιφρούρησης παραδίδουν συντρόφους μας στην αστυνομία. Σ' άλλες περιπτώσεις, οι αστυνομικοί ζητούν από την περιφρούρηση να συλλάβει τους αναρχικούς και να τους παραδώσει στην αστυνομία. Στις 6.30, οι συγκεντρωμένοι σχηματίζουν διαδήλωση προς την Ομόνοια. Τα συνθήματα που κυριαρχούν είναι: "Μπάτσοι, γουρούνια, δολοφόνοι", "Μπάτσοι — ΕΦΕΕ, κοινός αγώνας", "Ο λαός απαιτεί η πρεσβεία να καεί". ΜΑΤ και περιπολικά χτυπούν την αρχή της πορείας, στο ύψος της Αιόλου. Άλλες αστυνομικές δυνάμεις χτυπούν από τα πλάγια. Οι διαδηλωτές απαντούν με κοκτέιλ "Μολότοφ". Οι εφημερίδες της επομένης μιλούν για επεισόδια με αναρχικούς και διαδήλωση 2.000 ατόμων. Οι πληρωμένοι κονδυλοφόροι δεν μπορούν, όμως, να κρύψουν ότι το σύνθημα "Πουλημένη ΕΦΕΕ" το φώναζαν 30.000 άτομα, που αρνούσαν να χειραγωγούνται από την ΕΦΕΕ, τις νεολαίες των κομμάτων και τους κάθε λογής ηγετίσκους, ότι η πορεία ξεκίνησε από το Πολυτεχνείο και τέλειωσε στα Χαυτεία...

ΝΟΕΜΒΡΗΣ 1978

Τόσο την παραμονή όσο και τη μέρα της πορείας γίνονται επεισόδια στο χώρο του Πολυτεχνείου ανάμεσα σε μέλη της "Επιτροπής για την απελευθέρωση του Γ. Σερίφη" και μέλη της περιφρούρησης. Πολλοί σύντροφοι με ταμπλό και συνθήματα καταγγέλλουν την κρατική τρομοκρατία, τη δολοφονία του Χ. Κασίμη και τη δίωξη σε βάρος του εργάτη Γ. Σερίφη. Τη μέρα της πορείας, μέλη της ΚΝΕ επιτίθενται και σπάζουν τα ταμπλό που καταγγέλλουν την κρατική τρομοκρατία. Ακολουθούν συμπλοκές. Είναι η πρόβα τζενεράλε των σταλινικών για το ρόλο που θα παίξουν στο Πολυτεχνείο του '79 και του '80.

ΝΟΕΜΒΡΗΣ 1979

Το 1979 είναι η χρονιά των πολλών μικρών συγκρούσεων.

Αγ. Βαρβάρα, Αιγάλεω: μια από τις κατεχοχόν εργατικές συνοικίες ζει το δικό της χρόνο· δυο μερόνυχτα στα οδοφράγματα. 9 Αυγούστου: μ'αφορμή τη μεγάλη απεργία των τραπεζικών, πολλές εκατοντάδες εργαζομένων συγκρούονται για αρκετές ώρες, στο κέντρο της Αθήνας, με τις δυνάμεις καταστολής. 25 Οκτώβρη: η αφορμή εδώ είναι φοιτητικές διεκδικήσεις. Το αποτέλεσμα, εκατοντάδες άτομα που συγ-

κρούονται με τα MAT και απόπειρα κατάληψης της Νομικής. Τον Νοέμβρη —λίγες βδομάδες πριν ξεσπάσει το κίνημα των καταλήψεων στα πανεπιστήμια— τάξη επικρατεί στην Αθήνα. Είναι η τάξη που έχουν επιβάλει οι τραμπούκοι της ΚΝΕ και της ΕΣΑΚ. Τα MAT της Ελληνικής Δημοκρατίας έχουν αποσυρθεί. Η δημοκρατία του κεφαλαίου έχει αποκτήσει τώρα τα ΚΝΑΤ της.

Στη διάρκεια της πορείας, τα σταλινικά γουρούνια της ΚΝΕ θα παραδώσουν σε ασφαλίτες τους διαδηλωτές Γ. Ασημενίδη και Θ. Κατσαρό. Οι τελευταίοι θα καταδικαστούν σε φυλάκιση δύο χρόνων. Το ΚΚΕ έχει πια πετάξει τη μάσκα:
Δεν είναι παρά οι πορωμένοι εγκληματίες της νέας "Ο.Π.Λ.Α." στην υπηρεσία της δημοκρατίας...

**ΟΙ ΠΟΡΩΜΕΝΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ "Ο.Π.Λ.Α."
ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ**

Πρός όλους! Προς όλους! Προς όλους!

Αυτοί που, το Νοέμβριο του 1973, αποχώρησαν από το Πολυτεχνείο την Τετάρτη το βράδυ, επειδή δεν μπορούσαν να αποτρέψουν την έκρηξη που ξεκινούσε έξω απ'τους και ενάντια στους προγραμματισμούς τους.
Αυτοί που φρόντισαν να επιστρέψουν για να διασώσουν την εμπορευματική κοινωνία όταν οι προλετάριοι, που ξεχύθηκαν στους δρόμους της Αθήνας άψηφάτος όλες τις κομματικές επιταγές, επιτίθενταν στα υπουργεία, έκαμαν τράπεζες, έστηναν οδοφράγματα, έκαναν την κοινωνική άναστροπή μόνιμο έφιάλη των έξουσιαστών.
Αυτοί που στη συνέχεια σπείλωσαν τη μνήμη των νεαρών εργατών που έπεσαν μπροστά στο Υπουργείο Δημόσιας Τάξεως και στις καμένες τράπεζες της Αχαρνών, παρουσιάζοντας το Πολυτεχνείο σαν έργο 350 προβακατόρων (βλέπε: "Πανεπιστημιακή" Νο 8).
Αυτοί που φρόντισαν να γίνει το Πολυτεχνείο έθνική έπέτειος και οι νεκροί του να ύμνούνται σαν πατριώτες άναστροφοί για την τύχη και τον έκονυχρονισμό του κεφαλαίου στην Ελλάδα.
Αυτοί που, κρυμένοι πίσω απ'τα σφυροδρέπανα, έξαγούρωσαν τη συμμετοχή τους στην πασαρέλα της πολιτικής καταστάλλοντας, μαζί με την άδυναμία και τους χαφιέδες της, τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων (23 Ιούλη, 25 Μάη, κλπ.), που έγιναν ενάντια στην άθλιότητα αυτού του κόσμου, ενάντια και στα άφεντικά και στους κομματικούς ή συνδικαλιστικούς λακέδες τους.
Είναι άκριβως αυτοί που, στο τρίήμερο των εκδηλώσεων του Πολυτεχνείου, ανέλαβαν να εύνοχησουν το περιεχόμενο της εξέγερσης και έξαπέλλωσαν ένα τεράστιο πογκρόμ ενάντια σ'όλους εκείνους που θέλησαν άπλά να καταγγείλουν την καπιταλιστική και ενάντια στους άγωνιστές της έλευθερίας και της ταξικής άδυναμίας των εργαζομένων.

Σύντροφε,

"Η ΠΟΡΕΙΑ ΗΤΑΝ ΕΙΡΗΝΙΚΗ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΗΣ":

Αυτό σου λένε οι έφημερίδες, η τηλεόραση, το ραδιόφωνο. Αυτό προσπαθούν να διοχετεύσουν και γι'αυτό προσπαθούν να σε πείσουν οι έπαγγελματίες του ψέματος. Το κράτος, η άδυναμία του, ο τύπος του, η ΕΦΕΕ του.
Όμως, πίσω απ'την "έξέδρα" όπου μιλούσαν ο Παπουτσής και ο Μπέης, στα [ιδιωτικά] ασφαλίτικα "κελιά" της νέας Γκεπού στο Πολυτεχνείο, οι τραμπούκοι της ΚΝΕ και της ΕΣΑΚ άνεκριναν σαν νέο "Εοστέληςδες" κάλγοντας με τσιγάρο στο πρόσωπο και χτύπησαν όσους "συνέλαβαν" οι περιπόλιες τους. Παραταγμένοι σε στρατιωτικούς σχηματισμούς, τοποθετημένοι σε κατάλληλα σημεία στο γύρω χώρο, άπλωμένοι με αίθερα και ρόπαλα, όργανωμένοι και δοκιμασμένοι έδω και καιρό για να άναστρούν και να έντοπιζούν μέσα στο πλήθος όσους έκφραζαν εκείνη τη στιγμή τη διαστροφή τους καθώς κι όσους άντετάχθηκαν στην τυμβωρυχία της εξέγερσης, άντενόησαν τις κλασικές τακτικές των MAT και της άδυναμίας για να άποδειχθεί πια περίτρανα πως δεν είναι παρά οι άμεσοι συνέργατες τους, άπαραίτητοι και χρήσιμοι για τέτοιου είδους καταστάσεις.
Από την άλλη μεριά, προσάβησαν έντεχνα να άποκρύψουν απ'το πλήθος το άληθινό τους πρόσωπο. Πάντως οι εργαζόμενοι τους φρόντισαν να τους άριονίζον συνεχώς με όπια και κινδυνολογίες, άδανειζόμενοι έτσι τη γνωστή αυτή άδυναμική μέθοδο κατάφεραν να μετατρέψουν το βελάζον κοπάδι των ψηφοφόρων τους σε άκέφαλο άλλά χρήσιμο για τη δημοκρατία γουρούνιο. Τελικά, δέ δίστασαν από "άδυναμια πολυτεχνείου" που ήταν την Παρασκευή και το Σάββατο να μετατραπούν σε "άδυναμια πόλεων" την Κυριακή στο κέντρο της Αθήνας.
Αυτό που όλα τα στελέχη της ΕΦΕΕ ήδη γνωρίζουν και που έπιμελημένα άποκρύβεται απ'όλους είναι η συνεχής έπικοινωνία με γουόκι-τάκις και συνεργασία του διευθυντή της Ασφάλειας Αάου με τα γραφεία του ΚΚΕ της πλατείας Κάνιγγος: οι χαφιέδες της Ασφάλειας πληροφοροράβδαν την ήνεσία του ΚΚΕ για τις κινήσεις των "προβακατόρων" και η νέα "Ο.Π.Λ.Α." άναλάμβανε να τους χτυπήσει.

Οι έφημερίδες μιλάνε για έλάχιστους "βαριά τραυματίες" τη στιγμή που το όργανωμένο σταλινικό όργανο έστειλε δεκάδες νεαρούς στα νοσοκομεία, που οι περισσότεροι χτυπήθηκαν με τη χαφιέδικη ύπόδειξη κάποιου σταλινικού και με μέτρο την έμφανή τους. Μέτρο προσφιές άλλωστε και δοκιμασμένο απ'την ίδια την άδυναμια και τους χαφιέδες της.

ΤΑΞΗ ΕΠΙΚΡΑΤΗΣΕ ΤΟ ΝΟΕΜΒΡΗ ΤΟΥ 1973 ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ.
ΤΑΞΗ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙ ΤΟ ΝΟΕΜΒΡΗ ΤΟΥ 1979 ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ.

Είναι η τάξη που επέβαλαν τα τάνκς της δικτατορίας.
Είναι η τάξη που επέβαλε η νέα "Ο.Π.Λ.Α." της δημοκρατίας.

"Η εποχή της άυπατης τελείωσε. Δεν έχουμε να κάνουμε πλέον με άπατεώνες που κρύβονται πίσω απ'τα σφυροδρέπανα άλλά με τους πορωμένους εγκληματίες της νέας "Ο.Π.Λ.Α."

Εργαζόμενε,

οι άναρχικοί είναι αυτοί που το Νοέμβρη του 1973 άγωνίζονταν μέσα στο Πολυτεχνείο, μέσα στην εργατική συνέλευση, στα οδοφράγματα, μαζί μ'όλους τους εξέγερμένους, ενάντια σ'άφεντικά και το κράτος.
Είναι αυτοί που, έξη χρόνια τώρα, άγωνίζονται μαζί σου στα οδοφράγματα της 23ης Ιούλη και της 25ης Μάη. Αυτοί που όημερα όρνονται κατά δεκάδες μέσα στα κρατητήρια και τις φυλακές, με τη σιωπηρή συνενόχη της αντιπολίτευσης, γιατί άγωνίζονται για τον κομμουνισμό και την έλευθερία.
Γιατί άγωνίζονται ενάντια σ'αυτούς που, σ'άλόκληρο τον πλανήτη, κατέχουν τις τελειότερες μηχανές θανάτου και τα άνακριτικά γραφεία, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και τις φυλακές, τα ψυχιατρεία και τα μέσα ένημέρωσης για να σε συνθλίψουν, για να σε σκοτώσουν και για να σου άποσπάσουν άργότερα το νύημα ενός όμοια βιωμένου παρελθόντος, όταν έσυ θά έπιζητηθεί το τέλος της σημερινής άπάνθρωπης κοινωνίας και τη δημιουργία μιας κοινωνίας χωρίς άφεντικά.
Γιατί άγωνίζονται ενάντια σ'όλους αυτούς που σου έπιφυλάσσουν την κοινή μούρα και καταδικάζουν κάθε προλεταριοποιημένο άτομο. Έναντια σ'αυτούς που σου στερούν τη ζωή και την άπλοιαση. Έναντια σ'αυτούς που σε καταδικάζουν στη γενικευμένη παθητικότητα και σε ύποχρηση άδυναμια να άπαρηβείς τη δικιά σου άδύναμη δραστηριότητα. Έναντια σ'αυτούς που σε άδυναμια στα κρεματόρια της καταναγκαστικής εργασίας, στα νεκροταφεία της οικονομικής άποτελεμωτάς, στους τόπους της άργανωμένης καταπόνησης και πλήςης.
Έναντια σ'όλους αυτούς, τους έπιδοξους (διοκίτες του προλεταριάτου, που κρυμένοι άπ'δένια πίσω απ'τα σφυροδρέπανα, θά έπιζητήσουν να γίνουν τα νέα άφεντικά και που ήδη όημερα έχοντας στην υπηρεσία τους τεράστια όπλα μέσα προσπαθούν να καταστείλουν κάθε εκδήλωση ταξικής άδυναμίας των εργαζομένων.

Σύντροφε,

τα κροκοδείλια δάκρυα των άνθρωπιστών για τις "ύπερβολές" της νέας "Ο.Π.Λ.Α." δεν μας συγκινούν. Όσο άπαραίτητη είναι η δημοκρατία στο σύγχρονο καπιταλισμό, άλλο τόσο άπαραίτητοι είναι και οι σταλινικοί για τη διατήρηση αυτής της έκπορευμένης και έκπορευούσας κοινωνίας, της κοινωνίας της μισθικής σκλαβιάς και της καθημερινής μιζέριας. Όσοι δεν έθελοσηφούν και δεν άρησάχουν μέσα σε άυπάτες εξέγερση καλά, μαζί με τους δολοφονημένους ναυαγούς της Κροατίας το 1921 και τους Ισπανούς έπαναστάτες του 1936-39, μαζί με τους εξέγερμένους έργατές της Ούγγαρίας του 1956 και της Πολωνίας του 1970-71, μαζί με τους γάλλους έπαναστάτες του 1968 και τους πορτογάλους συντρόφους τους του 1974-75, πως:

Η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ ΘΑ ΕΥΤΥΧΗΣΕΙ ΜΟΝΟΝ ΟΤΑΝ Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΗΣ ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΣΤΕΙ ΜΕ ΤΑ ΕΝΤΕΡΑ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΣΤΑΛΙΝΙΚΟΥ.

Α.Ν.Α.Ρ.Χ.Ι.Κ.Ο.Ι

Αθήνα, 19 Νοέμβρη 1979

ΝΟΕΜΒΡΗΣ 1980

Την ίδια μέρα (16-11-80) που σύσσωμοι οι λακέδες του κράτους και του κεφαλαίου προσπαθούσαν να ξεχαστεί αυτό που έγινε επτά ακριβώς χρόνια πριν, το βράδυ της 16ης Νοέμβρη 1973, την ίδια μέρα που όλοι οι υπερασπιστές της εθνικής ενότητας και της δημοκρατίας του κεφαλαίου προσπαθούσαν να σβήσουν τα ίχνη της ταξικής σύγκρουσης του '73, την ίδια μέρα που σύσσωμος ο πολιτικός κόσμος προσπαθούσε να ξερκίσει το αντικαπιταλιστικό φάντασμα του Νοέμβρη του '73, ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΗΡΘΑΝ ΓΙΑ ΝΑ ΔΕΙΞΟΥΝ ΤΟ ΜΑΤΑΙΟ ΤΩΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΩΝ ΤΟΥΣ. Το αντικαπιταλιστικό φάντασμα εμφανίστηκε και πάλι τον Νοέμβρη του '80. Εμφανίστηκε σαν τη μύγα που πέφτει μέσα στο γάλα της εθνικής ομοθυμίας. Λέρωσε τη φιάρα των αφεντικών για να υπενθυμίσει, για μια ακόμα φορά, πως οι προλετάριοι δεν είναι ηλίθιοι για να γιορτάζουν μαζί με τ' αφεντικά τους.

Το ατοκορύφωμα του πανηγυριού, που γίνεται κάθε χρόνο στο Πολυτεχνείο, αποτελεί τη παραδοσιακή πορεία στην αμερικάνικη πρεσβεία. Η παραδοσιακή απαγόρευση της πορείας (στην επταετία της Νέας Δημοκρατίας) και η παραδοσιακή υποχώρηση της ΕΦΕΕ και της τότε αντιπολίτευσης έδιναν κάθε χρόνο την ευκαιρία τους αριστεριστές να παίξουν "το δικό τους χαρτί". Έτσι, τον Νοέμβρη του '80, οι αριστεριστές μήχαν στο παιχνίδι προπαγανδίζοντας, όπως πάντα, "πορεία στην πρεσβεία παρά την απαγόρευση", στη θλιβερή τους προσπάθεια να φανούν οι πραγματικοί συνεχιστές του Νοέμβρη, το νέο κίνημα κτλ. Την Κυριακή, 16 Νοέμβρη, μέρα της πορείας, αναρχικοί, αντιεξουσιαστές και ελευθεριακοί κομμουνιστές συγκεντρώθηκαν στα Χαυτεία, όπου ήταν και οι αριστεριστές, χωρίς ωστόσο να χουν καμιά διάθεση να στρατολογηθούν απ' την άκρα αριστερά του κεφαλαίου σε μια μάχη (πορεία στην πρεσβεία) που γι' αυτούς ήταν χωρίς νόημα. Πίσω απ' αυτά τα δύο μπλοκ, βρισκόταν το ΚΚΕεσ. κι ο Ρήγας Φεραίος με το σκεπτικό: αν οι αριστεριστές, αναρχικοί κτλ. προχωρήσουν, τότε πλειοδοτούμε, αν όχι, γυρνάμε κανονικά —όπως το ΚΚΕ και το ΠΑΣΟΚ— απ' την Πανεπιστημίου και διαλυόμαστε.

Τα συνθήματα, που φώναζε αυτό το μπλοκ, εκτός φυσικά από τους αριστεριστές, ήταν τα συνηθισμένα αναρχικά συνθήματα: "Βία στη βία της εξουσίας", "Θάνατος στ' αφεντικά, δεξιά κι αριστερά", "Όυτε φασισμός, ούτε δημοκρατία, κάτω ο κρατισμός, ζήτω η αναρχία". Αυτό, όμως, που φώναζόταν με τον περισσότερο ενθουσιασμό ήταν μια φράση που σινόψιζε την κοινωνική συνθήκη κι όλο το ταξικό μίσος των διαδηλωτών: "Απόψε θα γίνει της πουτάνας". Κι ήταν οι κολασμένοι αυτού του κόσμου που το φώναζαν, που, σαν να χαν δώσει ένα μυστικό ραντεβού, ξαναβρέθηκαν στο πεζοδρόμιο επτά χρόνια ακριβώς μετά την 16η Νοέμβρη του 1973. Ξαναβρέθηκαν στο πεζοδρόμιο για να κάνουν και πάλι το συλλογικό τους όνειρο πραγματικότητα, για να ζήσουν λίγες αυθεντικές στιγμές "όπου θα τα θέλουν όλα και θα μπορούν όλα να τα πάρουν", για να συγκρου-

στούν και να τρέψουν σε φυγή τα MAT. Για να σπάσουν τις Τράπεζες Πίστεως, Κρήτης, Εμπορική, Αγροτική, Αττικής, Εθνική. Για να καταστρέψουν και να λεηλατήσουν 101 μεγάλα καταστήματα: τους Τσιτσόπουλους και τα "ΑΤΕΝΕ", τις "ΥΠΕΡΑΓΟΡΕΣ" και τους Πετριδηδες, τα "ΡΑΔΙΟ ΑΘΗΝΑΙ" και τους "ΠΙΤΣΟΣ", τα δώρα και τα είδη κυνηγιού, τα αξεσουάρ αυτοκινήτων και τις πορσελάνες, τα φάρμακα και τα ΠΡΟΠΟ, τα χαλιά και τις αντίκες, τα μιζιού και τα τουριστικά, τον ΟΤΕ και τις ασφαλιστικές εταιρείες, τα κομμωτήρια και τα ταμειωτήρια, το Γραφείο Αεροπορίας και τις καφετέριες, τις γκαλερί τέχνης και τα "UNISEX". Για να κάνουν τις βιτρίνες του "MINION" οδοφράγματα μαζί με τις πανάκριβες γούνες, τους καναπέδες, τα ψυγεία και τα μοντελάκια. Για να στήσουν στην Πανεπιστημίου, μπροστά απ' τη Ζήμενς, το πιο ακριβό οδόφραγμα με Video και έγχρωμες τηλεοράσεις. Την Παρασκευή, 16 Νοέμβρη 1973, φώναζαν: "Αυτή η νύχτα είναι δική μας!" Την Κυριακή, 16 Νοέμβρη 1980, φώναζαν: "Απόψε θα γίνει της πουτάνας!" Είναι αυτοί που, στις 16 και 17 Νοέμβρη του '73, ξεχύθηκαν σ' όλες τις πλατείες της Αθήνας, απ' το Αιγάλεω μέχρι το Μεταξουργείο, απ' τη Βικτώρια ως την Κολιάτσου, απ' τον Άγ. Παντελεήμονα και την Αττική ως το Μοναστηράκι, για να σπείρουν τον τρόμο στ' αφεντικά και τους λακέδες τους. Είναι αυτοί που στις 16 Νοέμβρη κατέβαιναν με φορτηγά από τις συνοικίες για να πάρουν μέρος στα νύπεροχα έκτροπα που ήδη είχαν αρχίσει στο κέντρο της Αθήνας. Είναι αυτοί που, απ' το '73 μέχρι το '80 και μέχρι σήμερα, βρίσκονται, θα λέγε κανείς με τρόπο "μαγικό", στο πεζοδρόμιο για να φτιάχνουν γεγονότα σαν αυτά τις 23 Ιούλη του '75, στις 25 του Μάη του '76, στην Αγ. Βαρβάρα στο Αιγάλεω του '79... ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΡΕΜΕΙ! ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ! Αν έχει τους λες "προλεταριάτο", αν όχι, "αλίητες" και "προβοκάτορες". Δε θ' αντιδικήσουν μαζί σου. Ο Λόγος τους είναι οι πράξεις τους και οι πράξεις τους μιλάνε...

Μια αναρχική προκήρυξη, απ' τις λίγες που κυκλοφόρησαν εκείνες τις μέρες, σημειώνει:

"Οι αλίητες, όμως, αυτοί είναι μια ολόκληρη νεολαία, ανέπταχτη πολιτικά και κοινωνικά (...) που, αν και προδόν αυτής της κοινωνίας, διαπιστώνει καθημερινά ότι δεν έχει μέλλον μέσα της, μια νεολαία που δεν μετέρχεται κανενός οράματος, σε μια εποχή που ακόμα και τα οράματα μπορούν να γίνουν οι ασφαλιστικές δικλείδες της συντήρησης του παλιού κόσμου, μια νεολαία που δεν εμφορείται από κανένα ανατρεπτικό πρόγραμμα, που δεν έχει να προτείνει τίποτα, αλλά απλά καταστρέφει για να καταστρέψει, εξωθούμενη σ' αυτό το ξέσπασμα από την ίδια της την κοινωνική συνθήκη, πράγμα που είναι ακριβώς και η δύναμη της (...). Το αν αυτή η νεολαία δεν είναι φορέας των επαναστατικών ιδεών δεν έχει τόση σημασία όση αυτά καθ'αυτά τα γεγονότα που προκαλεί. Κι αυτά τα γεγονότα γίνονται ιδιαίτερα αξιολογώσεκα αν ληφθεί υπόψη ότι είναι απλώς

οι στιγμές ενός συνολικότερου κοινωνικού προβλήματος (...)

Πολιτικοί, δημοσιογράφοι, συνδικαλιστές και διανοούμενοι της αριστεράς ψάχνουν να βρουν ποιος προσχεδίασε, ποιος καθοδήγησε, ποιος εκτέλεσε τους βανδαλισμούς και τις λεηλασίες. Θα τους αρκούσε να 'ναι οποιοδήποτε, αρκεί να 'χουν έναν πολιτικό χαρακτηρισμό: αριστεροί ή αριστεριστές, αυτόνομοι ή αναρχικοί. Φτάνει ν' ανήκουν στη σφαίρα του πολιτικού, να μην είναι μέσα απ' τον ανώνυμο όχλο, να μπορούν να μελετηθούν, να αντικρουστούν, να απομονωθούν και τελικά να εξοντωθούν πίσω απ' τα παρατετάσματα της ιδεολογίας. (...) Και απεγνωσμένα όσο και αδέξια συγκαλύπτουν το γεγονός πως αυτοί οι μαθητές, οι νεαροί άνεργοι, οι λούμπεν, οι κολασμένοι αυτού του κόσμου, που κατάφερε να τους πείσει να επιθυμούν μια ξέφρενη κατανάλωση χωρίς όμως να τους πείθει να πουληθούν στα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς ή στα εκπαιδευτικά ιδρύματα, στα κόμματα ή στα συνδικάτα, φτύνουν κατόπι τους τους μετόχους της πολιτικής και όλες τις κυρίαρχες αξίες.»

Αρκετές ώρες μετά τη σύγκρουση στη Βασ. Σοφίας και αφού οι Ανδρες και τα ΜΑΤ, δολοφονώντας τον Ι. Κουμή και τη Σ. Κανελλοπούλου και τραυματίζοντας εκατοντάδες άλλους, επικράτησαν στο κέντρο της Αθήνας, οι διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν στο Πολυτεχνείο, όπου και συγκρότησαν συνέλευση. Οι αστυνομικοί, που βρίσκονται έξω από το Πολυτεχνείο, στους γύρω δρόμους, πυροβολούν συνέχεια με αποτέλεσμα να τραυματίσουν μέσα στο Πολυτεχνείο τουλάχιστον δυο συντρόφους, τον Σ. Παπαπολυμέρου και τον Β. Πατρώνη. Η συνέλευση, αντί να προχωρήσει στην οργάνωση της αυτοάμυνας και στην κατάληψη του Πολυτεχνείου, όπως προτάθηκε από κάποιους συντρόφους, εκφυλίζεται σ' ένα κοινοβούλιο της άκρας αριστεράς, που κουβεντιάζει να συγκαλέσει για την επόμενη μέρα συνέλευση... κινήματος και συγκέντρωση στο Πολυτεχνείο το άλλο απόγευμα στις 4.00. Με τον εκφυλισμό της συνέλευσης, αρχίζει η αντίστροφη μέτρηση. Στις 5.00, το πρωί της Δευτέρας, τα άτομα που είχαν μείνει στο Πολυτεχνείο ήταν ελάχιστα, όσα ακριβώς στήριζαν αυτό το ιδιότυπο κοινοβούλιο. Στις 2.00, το μεσημέρι, πετάχτηκαν έξω κι αυτοί από δυνάμεις του ΠΑΣΟΚ και του ΚΚΕ. Στις 4.00, το απόγευμα -ώρα της υποτιθέμενης συγκέντρωσης- γίνονται νέες συγκρούσεις και μ' εξαίρεση κάποια στιγμιαία αδυναμία τους, η ΚΝΕ και η ΕΣΑΚ κυριαρχούν στο Πολυτεχνείο και στους γύρω δρόμους. Αστυνομικές ομάδες της ΚΝΕ και της ΕΣΑΚ περιφρουρούν, οπλισμένες με ειδικά κατασκευασμένα γκλομπς, όλες τις παρόδους που οδηγούν στο Πολυτεχνείο. Μέσα κι έξω από το κτίριο, ακούγονται παραγγέλματα που αφορούν αλλαγές βάρδιας. Τα γραφεία του "Οδηγητή", στην οδό Σολωμού, έχουν γίνει το στρατηγείο των ΚΝΑΤ. Είναι φανερό ο λόγος που ολόκληρη τη Δευτέρα η Αστυνομία απουσιάζει: την έχει αντικαταστήσει η ΚΝΕ και η ΕΣΑΚ. Αν υπήρχαν ΜΑΤ, αντί για ΚΝΑΤ, τη Δευτέρα, στο χώρο γύρω απ' το Πολυτεχνείο, είναι βέβαιο πως πλήθη εργαζομένων θα είχαν υποσειρωθεί "ενάντια στους δολοφόνους του Νοέμβρη". Το κοινοβούλιο της άκρας αριστεράς φέρει ακέραως τις ευθύνες του για την επιτυχία αυτής της αναδίπλωσης του κρατικού μηχανισμού.

Τη Δευτέρα (17/11) το βράδυ, συγκροτείται αυθόρμητα πορεία 2.000 περίπου ατόμων. Η πορεία ακολουθεί δυο φορές τη διαδρομή Πολυτεχνείο - Σταδίου - Δικαστήρια - Πανεπιστημίου - Πολυτεχνείο, με συνθήματα όπως: "Το αίμα κυλάει, εκδίκηση ζητάει", "Ούτε φασισμός, ούτε δημοκρατία, Κάτω η κρατοκρατία, ζήτω η αναρχία", "Θάνατος στ' αφεντικά, δεξιά κι αριστερά", "Το κράτος σκοτώνει κι ο τύπος το βουλώνει", "Ο Παπανδρέου είναι ο προβοκάτορας" κτλ.

Οι δηλώσεις του Α. Παπανδρέου, το ίδιο βράδυ των γεγονότων, με τις οποίες ζητάει την παραδειγματική τιμωρία "των ανειθύντων προβοκατόρων, οργανωτών των θλιβερών εκτρόπων", αποσιωπώντας τις δολοφονίες που εκτέλεσαν τα ΜΑΤ, δεν νομιμοποιούν μόνο την κρατι-

TA NEA
ΔΥΟ ΝΕΚΡΟΙ - 5 ΚΙΝΔΥΝΕΥΟΥΝ
ΚΑΙ 200 ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΘΗΚΑΝ
Α. Παπανδρέου: προβοκάτορες άμαρτωσαν την ειρηνική πορεία

ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΗ
Οργιάσαν οι εξτρεμιστές
Σκοτώθηκε με 20 κρουσμούς κατά την διαδρομή των έπεισθων

Β ΕΚΔΟΣΙ ΗΒΕΡΑΔΟΥΤΟ
Εόρασαν χτες οι εξτρεμιστές της αριστεράς
ΕΒΑΨΑΝ ΜΕ ΑΙΜΑ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟ
Μία κοπέλα νεκρή ενή

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ 18
Θεραπείες, φωτιάς, λεηλασίες στην Αθήνα
ΝΥΧΤΑ ΤΡΟΜΟΥ ΜΕ ΜΙΑ ΝΕΚΡΗ ΚΑΙ 200 ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ
2 άτομα τραυματίστηκαν Άλλα τρία σε κώμα

Οι άρματα νύχτας, ο δολοφόνος ο Λούμπεν
ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΟΣΜΟΣ
Η Καθημερινή έγραψε: "Οι προβοκάτορες των τήνων"

Αυριανή
Διεύθυνση των Πρωθυπουργών των Λαϊκών
Άρμα Μακεδονίας: Σκότωσαν με 15 κρουσμούς αίματα με αγέρας στο το θανάτω, τους κρουσμούς, κατακρούσαν οι ΚΝΑΤ

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ
Οδηγούνται σε απομόνωση και συντρίβη οι υπονομιματιστές των δημοκρατικών θεσμών

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ 16
ΜΑΚΕΔΟΝ ΚΤΕΖ
μετά τον πορεία 2 κρουσμούς
ΜΙΑ ΝΕΚΡΗ 100 ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ
Σφαίρες, βόμβα, λεηλασία
ΑΝΑΡΤΗΣ: Προβοκάτορας

κή κτηνωδία, αλλά αποδεικνύουν την πλήρη συνενοχή της τότε "αξιωματικής αντιπολίτευσης" στην οργάνωση αυτών των δολοφονιών.

Η απήχηση των γεγονότων έχει, όμως, ήδη αγκαλιάσει τα πιο ριζοσπαστικά τμήματα της εργατικής νεολαίας. Ενδεικτική είναι η παρακάτω προκήρυξη:

«Συνάδελφοι εργαζόμενοι, Φοιτητές, Πολίτες της Αθήνας. Η δολοφονική επίθεση της Αστυνομίας, που στοίχισε τη ζωή 2 αγωνιστών και τον τραυματισμό εκατοντάδων άλλων, δεν πρέπει να ξενίζει κανένα.

Η δημοκρατία του κεφαλαίου έδειξε το πραγματικό της πρόσωπο, αυτό που δείχνει καθημερινά στο εργοστάσιο, στο ναυπηγείο, στους χώρους της μισθωτής δουλειάς και της μορφωτικής αποβλάκωσης των νέων.

Όσο κι αν μερικοί δε θέλουν να το παραδεχτούν, τα προβλήματα για τα οποία έγινε η εξέγερση του Νοέμβρη παρέμειναν άλυτα.

ΓΙΑ ΤΑ ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ.

Πάνω σ' αυτή τη βάση υποστηρίζουμε κάθε προσπάθεια των φοιτητών και μαθητών που θα 'χει τον ίδιο στόχο.

Ομάδες εργαζομένων στ' Αμαξώματα, Ναυπηγεία Ελευσίνας και Οικοδομές.»

Η πορεία της 17-11-80 ήταν και η μόνη απάντηση στις δολοφονίες.

Οι επόμενες μέρες πέρασαν με τους αριστεριστές και τη Β' Πανελλαδική να έχουν βρει τους δικούς τους προβοκάτορες, τους δικούς τους αποδιοπομπαίους τράγους, να αποποιούνται τις ευθύνες, να διαχωρίζουν τη θέση τους απ' τα ύποπτα, ανεύθυνα, παρακρατικά, τυχοδιωκτικά, αλήτικα, αναρχικά, προβοκατόρικα, κρυπτοφασιστικά, απολιτικά, φρικοειδή στοιχεία, που έσπαγαν βιτρίνες και λεηλατούσαν, και να φτάνουν να δηλώνουν (περίπτωση Β' Πανελλαδικής) πως "δεν υπάρχουν ως οργάνωση, αλλά υπάρχουν ως περιοδικό". Ήταν μια θλιβερή εικόνα που, ωστόσο, έδειξε το πραγ-

Ούτε η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ κατακτήθηκε, ούτε η καθημερινή μας μιζέρια περιορίστηκε.

Η μόνη αλλαγή που υπήρξε ήταν η διεύρυνση της εξουσίας για τον πολιτικό κόσμο.

Η δημοκρατία είναι η άμεση ή αυταπάτη.

Η συμμετοχή του ΠΑΣΟΚ και του ΚΚΕ στη Βουλή δόθηκε σαν αντάλλαγμα στον ενουχισμό των αγώνων μας.

Εμείς το ξέρουμε, τα εργοστασιακά σωματεία και επιτροπές, που ιδρύσαμε σαν μορφή οργάνωσης ενάντια στον ταξικό εχθρό, τα διέλυσαν και τα εκφύλισαν οι μισθωτοί υπεύθυνοι των κομμάτων.

Διέσπασαν την εργατική τάξη αυτοί και η κυβερνητική ΓΣΕΕ για να μοιράσουν τις καρτέλες τους και τώρα περιμένουν τις εκλογές για να αναλάβουν μεγαλύτερο κομμάτι στη διαχείριση της εξουσίας.

Κάθε αυτόνομη προσπάθεια τους φοβίζει.

Έτσι και τα προχθεσινά γεγονότα τους κάνουν να μην αισθάνονται καλά. Έτσι εξηγείται η συνταύτισή τους με την Αστυνομία.

"Οι καπιταλιστές σήμερα φοβούνται το αυθόρμητο ξέσπασμα των εργαζομένων".

Το μήνυμα είναι απλωμένο σ' ολόκληρο τον κόσμο, απ' τη Γαλλία του '68 ως την Ιταλία του '69, απ' την Αγγλία του '78 ως την Πολωνία του '80.

Έτσι και σήμερα.

Η μοναδική απάντηση στη βία του κράτους βρίσκεται στις προσπάθειές μας να ξεσκεπάσουμε τη δημοκρατία. ΓΙΑ ΝΑ ΠΡΟΧΩΡΗΣΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ. ΓΙΑ ΝΑ ΒΑΛΟΥΜΕ ΤΙΣ ΒΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ.

ματικό πρόσωπο της λεγόμενης εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Παράλληλα, οι ηθικοί αυτουργοί της δολοφονίας του Κουμή και της Κανελλοπούλου, πολιτικοί, δημοσιογράφοι και διανοούμενοι, άνοιξαν τους κρουνοί των κροκοδείλων δακρύων τους. Ανάλογα με την περίπτωση, ο Ι. Κουμής έγινε κύριος φοιτητής, νιόπαντρος και δημοκράτης, ενώ η Σ. Κανελλοπούλου άτυχη νέα, νεαρή εργάτρια, δημοκράτισσα, νυφούλα. Είναι φανερό πως μόνο με τέτοιες πληθωρικές εικόνες ήταν δυνατό να εξοριστεί η πραγματικότητα αυτών που δολοφονήθηκαν από τα ΜΑΤ στα ερημονήσια των ρεπορτάζ των λαϊκών εφημερίδων κι όλων των δημοσιευμάτων, που ήθελαν να εξαφανίσουν απ' το πρόσωπο της γης αυτήν την πραγματικότητα.

ΚΑΤΩ ΟΛΟΙ ΟΙ ΣΤΡΑΤΟΙ ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΖΩΗ

ΠΑΝΩ ΑΠΟ 1000 άνθρωποι ήταν συγκεντρωμένοι στην οδό Σόλωνος, έξω από τη Νομική, το απόγευμα της 17ης Οκτωβρίου. Στο Θεολογικό τμήμα της Νομικής, περίπου 100 μέλη ή και "δορυφόροι" των ακρο-αριστερών γκρουπούσκουλων συζητούσαν κατά πόσο θα πραγματοποιούσαν την πορεία που είχε προαναγγελθεί από την "Επιτροπή για το Στρατό".

Πριν από τρεις μέρες, την Παρασκευή 14 Οκτωβρίου, στα Προπύλαια, τα ΜΕΑ και η Αστυνομία είχαν επιτεθεί στους νέους διαδηλωτές, που κατήγγειλαν τη στρατοκρατία ως άμεσα υπεύθυνη για τις αυτοκτονίες των 31 φαντάρων μέσα στο 1983. Παρ' όλο που η διαδήλωση είχε οργανωθεί από την "Επιτροπή για το Στρατό", η πλειονότητα των συγκεντρωμένων, όχι μόνο δεν είχε καμιά σχέση μ' αυτήν, αλλά αντίθετα αρνιόταν πεισματικά να φωνάζει τα συνθήματά της ("12-μηνη θητεία" κτλ.). Αυτή η πλειονότητα από νέους ήταν που επεχείρησε την πορεία, ευαισθητοποιημένη απέναντι στο φαινόμενο των αυτοκτονιών και νιώθοντας μια γνήσια αποστροφή για την απάνθρωπη μηχανή του στρατού. Αντίθετα, οι ηγετίσκοι της Επιτροπής φέρουν το κύριο ποσοστό ευθύνης για την καταστολή της πορείας, όχι μόνο επειδή δεν είχαν λάβει τα στοιχειώδη μέτρα περιφρούρησης, αλλά και επειδή, λίγο πριν την επίθεση της Αστυνομίας, δεν είχαν να επιδείξουν παρά τη δειλία ή την απουσία τους.

Εκείνο το απόγευμα της Δευτέρας, 17 Οκτωβρίου, οι αναρχικοί συγκεντρώθηκαν στο Χημείο και, αφού αποφάσισαν να οργανώσουν για την Πέμπτη πορεία συμπάραστασης στους συλληφθέντες, με χαρακτήρα ενάντια στο милитарισμό και την κρατική τρομοκρατία, πήγαν σαν μπλοκ στο χώρο έξω από τη Νομική. Οι προθέσεις των αναρχικών ήταν σαφέστατες: ήθελαν απλά να συμπαρασταθούν στους συλληφθέντες, όχι μόνο γιατί ανάμεσα σ' αυτούς υπήρχαν και αναρχικοί, αλλά κυρίως επειδή οι 11 νέοι ήταν κάποιοι που χτυπήθηκαν από την κρατική τρομοκρατία. Το ακρο-αριστερό κοινόβουλο, όμως, που συνεδριάζει στο Θε-

ολογικό, είχε αντίθετη γνώμη. Μέσα στον πανικό τους, τα μαρξιστικά-λενινιστικά αποκαϊδία ξαναζούσαν τον "εφιάλη" του "προβοκάτορα". "Αν δημιουργηθούν επεισόδια, θα τους καταγγείλουμε στις εφημερίδες σαν προβοκάτορες". Έτσι δήλωσε το κάθαρμα της άκρας αριστεράς του κεφαλαίου Φόλιας, εν μέσω σιωπηλής συνηγορίας. Στις τόσες χυδαιότητες της αριστερικής πολιτικολογίας, που διαπερνούσε την αίθουσα, είχε έρθει να προστεθεί ακόμα μία. Μια τέτοια δήλωση, όταν προέρχεται από πολιτικά σκουλήκια, και μάλιστα από μαρξιστές-λενινιστές, δεν μας εκπλήσσει. Θα ήταν η πολλοστή φορά που τα γκρουπούσκουλα της άκρας αριστεράς θα εναρμόζονταν την ισχυρή φωνή τους με εκείνες του υπόλοιπου πολιτικού κόσμου, στην προσπάθειά τους να κατασκευάσουν τους επαναστάτες. Οι ίδιοι ήταν που τον Νοέμβριο του '80, πασχίζοντας να φανούν νομιμόφρονες, μιλούσαν για "ύποπτα και αλήτικα στοιχεία". Στον ίδιο χώρο κινιόντουσαν κι εκείνοι που, την Πρωτομαγιά του '77, σε συνεργασία με την Αστυνομία, εξαπέλυσαν την καταστολή ενάντια στους αναρχικούς, χτυπώντας συντρόφους μας και καταστρέφοντας τα οδοφράγματα. Αποδεικνύοντας ότι η απόσταση ανάμεσα στην καταγγελία σαν "προβοκάτορα" και την κατάδοση στις αρχές είναι ευκαταφρόνητη, ένα τέτοιου τύπου γκρουπούσκουλο καθοδήγησε μέλος του, όχι απλά να καταγγείλει, αλλά να καταδώσει και να "αναγνωρίσει" ανάμεσα σε μπάτσους δύο συντρόφους μας ως δήθεν υπεύθυνους εμπρησμού. Το μέλος του ΕΚΚΕ, Καραβαζάκης, που αποτέλεσε στη δεδομένη περίπτωση το εκτελεστικό όργανο του μαρξιστικού-λενινιστικού χαφιεδισμού, δήλωσε παράλληλα ότι δεν έχει ενδοιασμούς για την πράξη του στο βαθμό που γνώριζε, όπως είπε, το ρόλο που έπαιζαν οι κατηγορούμενοι. Η μαρξιστική-λενινιστική του συνείδηση ήταν ικανοποιημένη και δεν υπάρχει εδώ καμιά αντίφαση, εφόσον μόνο τέτοιου είδους ανήθικα καθάρματα μπορεί να αναθρέψει ο μαρξισμός-λενινισμός.

Παρ' όλο που, εξαιτίας της παρα-

πάνω θέσης, η δήλωση περί "καταγγελίας" στο Θεολογικό δεν μας εξέπληξε, μας ήταν αδύνατο να συγκρατήσουμε την αηδία μας απέναντι σ' αυτά τα καθήκια. Μας έγινε αμέσως φανερό πως όλος ο συρφετός του αριστεριστικού милитαντισμού προσπαθούσε μανιασμένα να ανασύρει το λείψανό του από τα άπατα των πολιτικών κρεματορίων, καπηλευόμενος αφ' ενός μια σύγκρουση στην οποία δεν έπαιξε κανένα ρόλο και, αφ' ετέρου, την ευαισθητοποίηση πολλών νέων απέναντι στο φαινόμενο των αυτοκτονιών και τον παραλογισμό του στρατού.

Στην πορεία, που επακολούθησε εκείνο το απόγευμα, δημιουργήθηκαν 2 μπλοκ. Το μπλοκ των αναρχικών, που σχηματίστηκε αυθόρμητα και χωρίς καμία προετοιμασία, συγκέντρωσε περίπου 500 ανθρώπους. Η πορεία, που ξεκίνησε από τη Νομική, κατέληξε στα Προπύλαια διαμέσου Ομόνοιας, Σταδίου και Κοραή.

Αν ακόμα το βράδυ της Δευτέρας ορισμένοι αφελείς σύντροφοι διατηρούσαν κάποιες ψευδαισθήσεις σε σχέση με τις "αγωνιστικές" προθέσεις των γκρουπούσκουλων, τότε οι ίδιοι οι αριστεριστές φρόντισαν να τους τις διαλύσουν την επόμενη μέρα, στο χώρο των δικαστηρίων.

Το κτίριο της οδού Σανταρόζα, που ήταν από το πρωί ασφυκτικά γεμάτο με Αστυνομία και συμπαραστάτες των κρατουμένων, έγινε χώρος κατάρριψης του προσώπιου της "Επιτροπής για το Στρατό". Οι συνεχείς παρακλήσεις, παραιτήσεις ή απειλές για "τάξη και γαλήνη", που απευθύνονταν από τους ηγετίσκους της Επιτροπής προς το μαχητικό πλήθος, αποκάλυπτε, εκτός από τον πανικό και τον αυταρχισμό τους, και την απάτη τους. Ήταν ξεκάθαρο πως η "επιείκεια" των αρχών είχε εξαγοραστεί με υποσχέσεις για "ηρεμία" και έλλειψη επεισοδίων. Παραγράφοντας, όμως, τις "αγωνίες" και τους "φόβους" της Επιτροπής για "δυσμενή επιρροή του δικαστηρίου", ο συγκεντρωμένος κόσμος εκδήλωσε τη συμπάραστασή του δυναμικά, σπέρνοντας ταυτόχρονα τον πανικό σ' όλες τις δυνάμεις του κράτους που βρέθη-

καν μπροστά του, είτε αυτές λέγονταν δικαστική αρχή και Αστυνομία, είτε "Επιτροπή για το Στρατό".

ΕΙΧΑΝ ΠΕΙ ΠΩΣ ΘΑ ΜΑΣ ΠΑΤΑΞΟΥΝ

Την Πέμπτη, 20 Οκτωβρίου, οι αναρχικοί συγκεντρώθηκαν και πάλι στο Χημείο για να συγκεκριμενοποιήσουν οριστικά το χαρακτήρα της πορείας που θα επακολούθησε. Αποφασίστηκε ότι η συγκέντρωση-πορεία θα ήταν αυτοπεριφρουρούμενη και ειρηνική, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι θα δεχόμασταν οποιαδήποτε πρόκληση ή προσβολή. Αξιοσημείωτο είναι και το γεγονός ότι τόσο η πορεία όσο και οι συζητήσεις που προηγήθηκαν διεξήχθησαν σ' ένα κλίμα συνεννόησης και ενότητας.

Η απόφαση αυτή είχε άμεση σχέση και με την προβοκατορολογία και τις απειλές που είχαν εξαπολύσει τα αριστεριστικά γκρουπούσκουλα. Χαρακτηριστική ήταν η δήλωση μέλους γνωστής λενινογενούς οργάνωσης πως "θα πάτασσαν (;) τους αναρχικούς εκείνοι κινιόντουσαν έξω από τα πλαίσια που είχε θεσμίσει η Επιτροπή". Μετά απ' τη συζήτηση, οι 150 περίπου αναρχικοί πήγαν στα Προπύλαια όπου και γνωστοποίησαν με τηλεβόα την απόφασή τους για τον χαρακτήρα της πορείας. Αφού πέρασε αρκετή ώρα, η "Επιτροπή για το Στρατό" αποφάσισε να ξεκινήσει την πορεία. Όμως, κατά τρόπο δυσάρεστο για εκείνους, η μεγάλη μάζα των διαδηλωτών έμεινε προς τα πίσω και σχημάτισε το αναρχικό μπλοκ. Οι οπτιμιστικές ψευδαισθήσεις της άκρας αριστεράς για νεκρανάσταση και οι δηλώσεις του τύπου "Θα τους πατάξουμε" είχαν γίνει θρύψαλα. Όταν πια, έχοντας φτάσει στα Προπύλαια, παρατηρούσαν αμήχανα το αναρχικό μπλοκ να συνεχίζει την πορεία και άκουγαν περίλυποι το σύνθημα "Αριστερισμός, Σοσιαλδημοκρατία την ίδια πουλάνε ιδεολογία", οι ηγετίσκοι της εν λόγω Επιτροπής συνειδητοποίησαν ταυτόχρονα ότι τα πτώματα πολύ δύσκολα πια ανασταίνονται.

ΑΝΥΠΟΤΑΚΤΟΙ ΚΑΙ ΛΙΠΟΤΑΚΤΕΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ

Ο ΙΤΑΛΟΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ ΟΡΑΤΣΙΟ ΒΑΛΑΣΤΡΟ λιποτάκτησε απ' τον ιταλικό στρατό στο τέλος του 1981. Πιάστηκε στο δρόμο, ύστερα από κάμποσους μήνες (4-3-82), πηγαίνοντας για την Κατάνια όπου σκόπευε να πάρει μέρος σε μια αντιμilitarιστική συγκέντρωση και να διαβάσει δημόσια την παρακάτω δήλωσή του ενάντια στο στρατό. Δικάστηκε για λιποταξία και καταδικάστηκε σε πέντε μήνες φυλάκιση —ποινή που εξέτισε στις στρατιωτικές φυλακές του Παλέρμ. Όταν αποφυλακίστηκε, του δόθηκε διορία 24 ωρών για να παρουσιαστεί στη μονάδα από την οποία λιποτάκτησε και να υπηρετήσει το υπόλοιπο της θητείας του. Φυσικά, δεν παρουσιάστηκε, αλλά διέφυγε στο εξωτερικό.

□

«Είναι καθήκον μας να λιποτακτούμε απ' το στρατό. Μ' αυτόν τον τρόπο, αποκαλύπτουμε την πραγματική του φύση, αμφισβητούμε έμπρακτα τη νομιμότητα του κράτους, αρνούμαστε να γίνουμε συνένοχοι στην καταπίεση κι όργανα καταστολής, αρνούμαστε να επιλέξουμε το θάνατο σε βάρος της ζωής.

Ο στρατός είναι σήμερα ένα απ' τα ισχυρότερα όργανα του κράτους —όργανο καταπίεσης και κοινωνικής βίας, που καταστέλλει τη ζωή εν ονόματι της κοινωνικής ειρήνης την οποία επιθυμούν και υποστηρίζουν τα κάθε είδους και ιδεολογίας αφεντικά της καπιταλιστικής κοινωνίας.

Ο ιταλικός στρατός είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της πραγματικότητας. Από τις αρχές κιόλας της συγκρότησής του, συνέβαλε στη δια της βίας ενοποίηση της ιταλικής χερσονήσου υπό τη αιδηρά πυγμή της μοναρχίας της Σαβοΐας και χρησιμοποιήθηκε για την καταστολή όλων σχεδόν των λαϊκών εξεγέρσεων (εξάλειψη του φαινομένου της ληστείας, σφαγή του Μιλάνου το 1898). Ποτέ δεν απέκρυψε, αλλά, απεναντίας, φρόντισε να εξαπολύσει προς όλες τις κατευθύνσεις τις κατασταλτικές του δυνάμεις' παρακάμπτοντας τα τυπικά του καθήκοντα ως "υπερασπιστή των ιερών συνόρων του έθνους", επιδόθηκε με ανελέητο ζήλο σε βάρβαρες αποικιοκρατικές επιθέσεις (Ερυθραία, Λιβύη) και, κατά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, εφάρμοσε συστηματικά την πολιτική των επεμβάσεων.

Μετά το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, τη μαζικότερη και πιο στυγερή γενοκτονία όλων των αιώνων, βλέπουμε το στρατό να χρησιμοποιείται στην Ευρώπη για την επιβολή πραξικοπημάτων και δικτατοριών (Ελλάδα 1967) ή και για την αποκατάσταση της "τάξης" (Τσεχοσλοβακία 1968, Πολωνία 1970/1982). Ο σκοπός, επομένως, της υποχρεωτικής στρατιωτικής θητείας δεν είναι, όπως προσπαθούν να μας πείσουν, η αποτελεσματικότερη υπεράσπιση του "Έθνους" —που εμείς τουλάχιστον ποτέ δε σκοπεύουμε να υπερασπίσουμε' ο στρατός έχει, σήμερα, σαφώς πολιτική κατεύθυνση. Πράγμα που δηλώνεται ρητά και ξεκάθαρα στη Βορειοατλαντική Συμφωνία —που υπογράφηκε το 1949 και είναι γνωστή σήμερα με τα αρχικά της: NATO— με την οποία οι ΗΠΑ απέκτησαν τη δυνατότητα να συγκεντρώσουν τις δυνάμεις τους στην Ιταλία και την υπόλοιπη Ευρώπη για να υπερασπίζονται τις καπιταλιστικές δομές των χωρών-μελών της Συμμαχίας' ανέθεσαν έτσι στον ιταλικό στρατό το "ιερό καθήκον" να καταστέλλει στο εσωτερικό της χώρας κάθε εκδήλωση της ταξικής πάλης, κάθε επαναστατική δράση από μέρους των καταπιεσμένων και κάθε ιδεολογία που αρνείται

ΕΙΣΑΣΤΕ ΜΙΑ ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΘΡΑΣΥΔΕΙΛΩΝ ΔΟΛΟΦΟΝΩΝ

το κράτος και το κοινωνικό σύστημα που το στηρίζει.

Επιπλέον, το κράτος, μέσω αυτής της υποχρέωσης όλων των νέων να υπηρετούν στρατιωτική θητεία, επιβάλλει μια ευρύτερη λαϊκή συναίνεση απέναντι στο στρατό ως θεσμό και τη δομή του ως όργανο καταστολής και υποδούλωσης της νεολαίας.

Πριν κληθώ να υπηρετήσω τη θητεία μου στο στρατό, είχα ήδη αρκετά ξεκάθαρα ιδέες ως προς τη δομή και τον πραγματικό του ρόλο μέσα στην κοινωνία —ιδέες που ανέπτυξα παραπέρα χάρη στην αγωνιστική μου ένταση στο αναρχικό κίνημα. Όταν, λοιπόν, βρέθηκα αντιμετώπιος, όπως και χιλιάδες άλλοι νέοι κάθε χρόνο, με την εχθρική πραγματικότητα της στρατιωτικής ζωής, διάλεξα να αρνηθώ το ρόλο του ένοπλου προλετάριου, να αρνηθώ την υποχρέωση της στρατιωτικής θητείας.

Η πράξη μου σκοπό έχει να τονίσει, με τον σαφέστερο τρόπο κατά τη γνώμη μου, την κριτική στάση που θέλω να τηρήσω απέναντι στο κράτος και τους κατασταλτικούς μηχανισμούς του' να καταγγείλει τη φονική και καταστροφική λογική των δομών του στρατού και να συμβάλει στη γένεση της λιποταξίας ως μορφή αγώνα ενάντια στο στρατό, αυτό το κατεξοχήν εξουσιαστικό όργανο του κράτους.

Ειδικότερα, οι "καραμπινιέρι", ως ειδικό σώμα του στρατού και της αστυνομίας, ως έντονη δομή του κράτους, έχουν αναλάβει την πιο άγρια καταπιεστική δράση και χρησιμοποιούνται συστηματικά για να καταστέλλουν κάθε πρωτοβουλία των θυμάτων της εκμετάλλευσης που προσπαθούν να ξαναπάρουν στα χέρια τους ό,τι τους έκλεψε το κράτος' για να αποτρέψουν μ' τον πιο δραστικό τρόπο κάθε εξέγερση ενάντια στην κατεστημένη τάξη πραγμάτων και για να πείθουν τους εξεγερμένους να επιστρέψουν στον τόπο της εκμετάλλευσής τους, στα εργοστάσια, στα χωράφια, στα σχολεία και τα πανεπιστήμια. Αυτές οι δυνάμεις, που έχουν αναλάβει να υπερασπίζονται τη δυνατότητα και την πραγματικότητα της εκμετάλλευσης, δε διστάζουν να δολοφονούν τους καταπιεσμένους όταν διαδηλώνουν στους δρόμους και να επιβάλλουν την κρατική τρομοκρατία χρησιμοποιώντας το ποσοστό βίας που νόμιμα τους παρέχεται.

Μοντένα 1950, διαδήλωση ενάντια στο λακ-άουτ που κήρυξαν τα αφεντικά, έξι εργάτες δολοφονημένοι από τις δυνάμεις της τάξης' Μουσσαμέλο 1954, διαδήλωση διαμαρτυρίας για την έλλειψη πόσιμου νερού, η αστυνομία δολοφονεί τρεις γυναίκες κι έναν άντρα' Ρέτζιο Εμίλια 1960, μαζική διαδήλωση ενάντια στην κυβέρνηση Ταμπρόνι, πέντε νεκροί' ταυτόχρονα, τέσσερις νεκροί στο Παλέρμ κι ένας στην Κατάνια. Αβόλα 1968, διαδήλωση των εργατών γης, η αστυνομία δολοφονεί δύο συνδικαλιστές' Μπατιπάλια 1969, διαδήλωση ανέργων, η αστυνομία δολοφονεί δύο εργάτες' Μιλάνο 1970, διαδήλωση ένα χρόνο μετά τη μαζική σφαγή που οργάνωσε το κράτος και την άγρια δολοφονία του συντρόφου μας Πινέλλι, η αστυνομία δολοφονεί τον Σαβέριο Σανταρέλλι.

Ανάλογη είναι και η χρήση του στρατού σε καταστάσεις που θεωρούνται ανεξέλεγκτες:

Οργκόζολο 1969, οι βοσκοί της περιοχής εκδιώκονται δια της βίας απ' τα λιβάδια στα οποία βόσκουν τα ζώα τους, επεμβαίνουν οι αλεξιπτωτιστές και οι "καραμπινιέρι", το χωριό πολιορκείται και τελικά "εκκαθαρίζεται" Ρώμη 1969, διαδήλωση 100.000 εργαζομένων,

-λενινιστικού μιάσματος— δεν είχε ποτέ θέση στις αστικές κωλοφυλλάδες.

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ "ΕΠΙΤΡΟΠΗ"

Η καλπάζουσα συρρίκνωση των ακρο-αριστερών γκρουπούσκουλων μετά τις 16 Νοεμβρίου 1980, σε συνδυασμό με την αποτυχία όλων των σχημάτων "πολιτικού ψαρέματος", που επεχείρησαν από κοινού να συγκροτήσουν, ήταν οι κύριοι λόγοι που ώθησαν τον μαρξιστικό-λενινιστικό-σταλινικό-μαοϊκό συρμό να προβάλλει κεντρικά το ζήτημα του στρατού. Η αυξανόμενη επιβίωση του κάθε γκρουπούσκουλου από μόνου του και οι κρυφές ελπίδες για αναβίωση ενός "παρελθοντικού μεγαλείου" ανάγκασαν τους ακρο-αριστερούς πολιτικάντηδες να δημιουργήσουν μια "Επιτροπή για το Στρατό", στην οποία δεν υπάρχει κανένα παραπανίσιο νόημα πέρα από τα κρατιστικά νοήματα του αθροίσματος των γκρουπούσκουλων που την αποτελούν. Η Επιτροπή αυτή είναι ένα από τα τελευταία εναπομείναντα πολιτικά

χαρτιά της άκρας αριστεράς του κεφαλαίου, που εδώ και καιρό ψυχορραγεί. Τα εμετικά και ύπουλα συνθήματά της για "Δωδεκάμηνη θητεία — συνδικαλισμό" και "Δημοκρατικές, ανθρώπινες συνθήκες ζωής στο στράτευμα" είναι ενδεικτικά της απατεωνίστικης λενινιστικής λογικής και ρίχνονται σαν "πλουσιοπάροχο" δόλωμα στα θολά νερά της νεολαίας. Δεν είναι δείγμα ρεφορμιστικής τακτικής αυτή η προπαγάνδα της άκρας αριστεράς, αλλά απλά το ένστικτο της επιβίωσης. Μπορεί, από τη μια πλευρά, μακροπρόθεσμα, αυτή προπαγάνδα να λειτουργεί σαν ο δούρειος ίππος του εκσυγχρονισμού, που αργά ή γρήγορα το ΠΑΣΟΚ θα προωθήσει στο στρατό, αλλά, από την άλλη, δεν πρέπει να ξεχνάμε πως η άκρα αριστερά στερείται ρεφορμιστικής συνείδησης. Αν ξεφωνίζει τώρα για το στρατό, αυτό δεν εντάσσεται παρά στην προσπάθειά της να αντλήσει πολιτική υπεραξία μέσα από την αυθεντική απέχθεια των νέων για τη στρατιωτική θητεία. Πέρα απ' αυτό το άμεσο κίνητρο, μέσα από τις ύπουλες εκκλήσεις για "ανθρώπινες συνθήκες στο στρατό", οι μιλιτάντες του λενινισμού

επιχειρούν να συγκαλύψουν και να καθυγάσουν τη διαχρονική βαρβαρότητα κάθε στρατιωτικής μηχανής, υπονοώντας ταυτόχρονα ότι ο δικός τους στρατός θα είναι ανθρώπινος. Σε σχέση με τις αυτοκτονίες των φαντάρων, η Επιτροπή εμφανίζεται σαν βρόμικος κάπηλος, σαν πολιτικό βαμπίρ που τρέφεται με το αίμα των αυτόχειρων, βρίσκοντας στην πράξη τους την πρόσβαση για τη χυδαία της σπέκουλα στο ζήτημα της 12-μηνιας θητείας (που άρχισε ήδη, δειλά, να υιοθετεί το ΚΚΕ). Προσπαθεί ν' απομυζήσει, μέσα από την ευαισθητοποίηση του λαού σε τέτοιου είδους ζητήματα, την πρώτη ύλη για τη διαίωση της λερής της ύπαρξης.

Πολύ σύντομα, το παιχνίδι τους θα αποκαλυφθεί. Το ΚΚΕ θα πάρει αμπάριζα αυτούς τους "θλιβερούς μικρούς για τα θελήματα", που προλείπουν το έδαφος για την παρέμβασή του.

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ, ΠΡΟΣΟΧΗ:
ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΕΡΙΣΤΙΚΗ
"ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΓΙΑ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟ"
ΚΡΥΒΕΤΑΙ Ο ΣΟΒΙΕΤΙΚΟΣ
ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟΣ

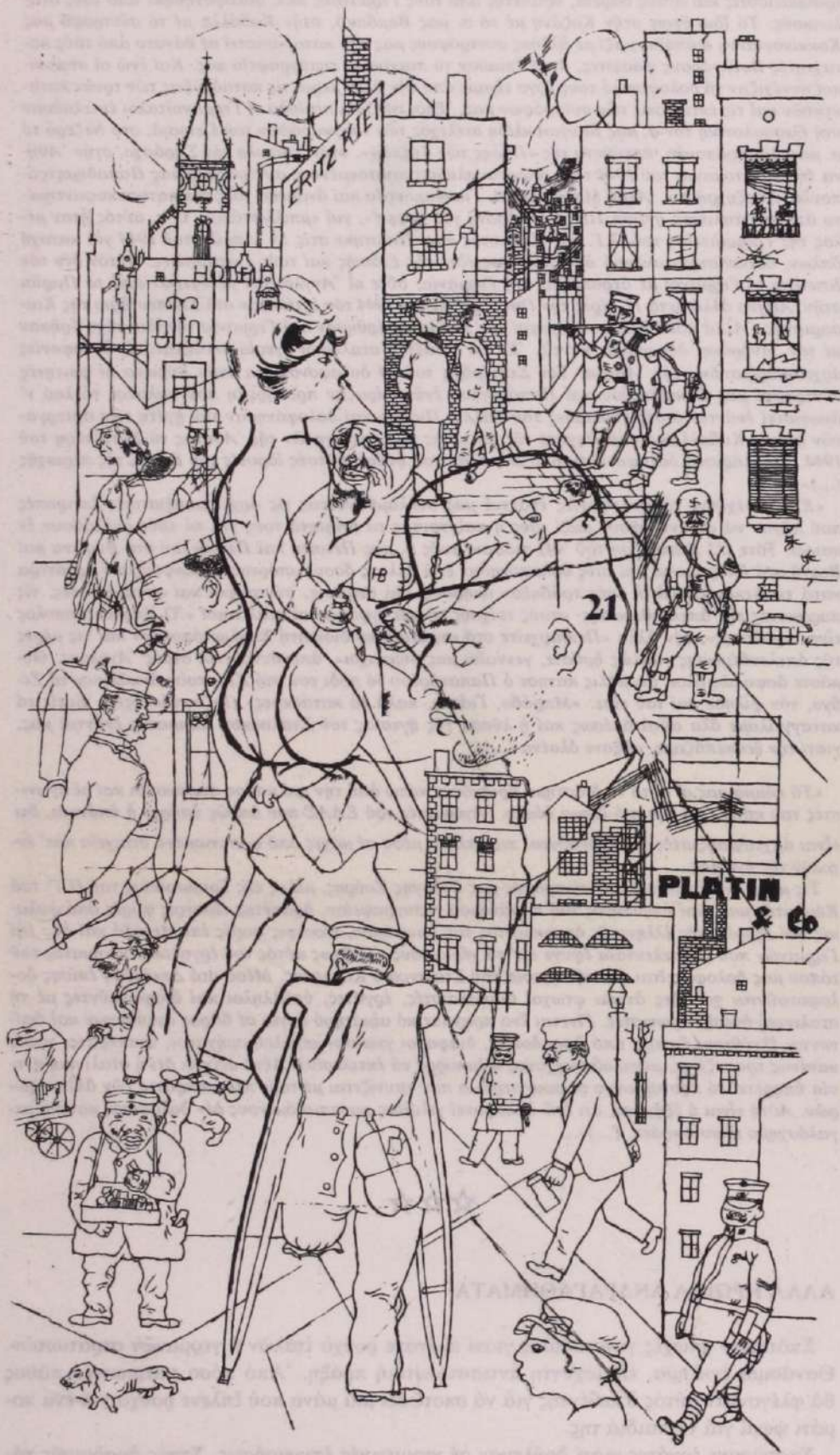
Η πορεία των αναρχικών (1200-1500 άτομα) κατέληξε έξω από το Πολυτεχνείο. Τα κύρια συνθήματα ήταν: "Οι αυτοκτονίες των στρατιωτών είναι δολοφονίες των στρατοκρατών", "Είμαστε προδότες, δεν πάμε στο στρατό", "Ο στρατός δεν παίρνει αλλαγή, η μόνη αλλαγή του είναι η καταστροφή του", "Κάτω οι πολέμοι κι οι πατριδες, οι εργάτες δεν είναι κρέας για οβίδες", "Όχι στα ΜΕΑ και την Αστυνομία, κάτω η κρατική τρομοκρατία", "Μπάτσοι, γουρούνια, δολοφόνοι", "Θάνατος σ' αφεντικά, δεξιά κι αριστερά", "Ο αναρχισμός δεν είναι αταξία, είναι κομμουνισμός κι ελευθερία".

Η στάση του Τύπου απέναντι στην πορεία ήταν η αναμενόμενη. Στην περίπτωση που δεν αποσιωπήθηκε, οι επαγγελματίες κονδυλοφόροι, κρατικοί υπηρέτες, φρόντισαν να διαστρεβλώσουν το περιεχόμενό της. Αναφέρθηκαν αποκλειστικά στο μπλοκ της άκρας αριστεράς ή σημείωσαν απλώς και την ύπαρξη αυτοπεριφρουρούμενης "ομάδας αναρχικών" που ακολουθούσε. Η τακτική αυτή δεν μας προκαλεί έκπληξη: η φωνή των επαναστατών —σε αντίθεση με αυτή του μαρξιστικού

ΣΥΜΒΟΛΗ ΣΤΗΝ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

Η εκκαθάριση των Διεθνιστών και άλλα ηρωικά ανδραγαθήματα

Ο γέροντας διεθνιστής επαναστάτης, Α. Στίνας (Σπύρος Πρίφτης), 83 χρόνων σήμερα, συμμετέχει ενεργά στο εργατικό κίνημα πριν ακόμα από την ίδρυση του ΣΕΚΕ-ΚΚΕ, τον Νοέμβριο του 1918. Τον Απρίλιο του 1921, θα παραπεμφθεί επί εσχάτη προδοσία στο έκτακτο στρατοδικείο Ανδριανούπολης για την αντιπολεμική αθρογραφία του στη "Φωνή του Εργάτη", που εκδιδόταν στη Θεσσαλονίκη και της οποίας ήταν διευθυντής. Αγωνίστηκε στις γραμμές του ΚΚΕ και στις πιο υπεύθυνες θέσεις του μέχρι το Φεβρουάριο του 1932. Διαγράφηκε γιατί αρνήθηκε να αναγνωρίσει την επέμβαση της Κομμουνιστικής Διεθνούς, τον Νοέμβριο του 1931, την καθάρση δηλαδή της εκλεγμένης από το Δ' Συνέδριο Κεντρικής Επιτροπής και το διορισμό του Ζαχαριάδη για αρχηγό του ΚΚΕ.

Το 1935 συγκροτείται η "Κομμουνιστική Διεθνιστική Ένωση", επίσημο τμήμα της "Διεθνούς Κομμουνιστικής Λίγκας", με γραμματέα της τον Α. Στίνα. Η "Κομμουνιστική Διεθνιστική Ένωση" κράτησε στον πόλεμο μια διανυγία διεθνιστική στάση, εναντίον του πολέμου, εναντίον του εθνικισμού και των φορέων του, για τη συναδέλφωση των σφαζομένων μεταξύ τους λαών, "για τη μετατροπή του ιμπεριαλιστικού πολέμου σε προλεταριακή επανάσταση". Αυτή τη δράση της την πλήρωσε με το αίμα των αγωνιστών της, εκτελεσμένων από τα στρατεύματα κατοχής, δολοφονημένων από τους Χίτες, σφαγμένων από τους πορωμένους φονιάδες της ΟΠΛΑ.

Κατά τη διάρκεια του πολέμου, ο Α. Στίνας ήρθε σε αντίθεση με τον τροτσκισμό αναφορικά με την "υπεράσπιση της ΕΣΣΔ και των μαζικών κινήσεων αντίστασης", για να διακόψει και τυπικά μαζί του το 1947.

Το κείμενο που ακολουθεί αποτελεί απόσπασμα από το βιβλίο του γέροντα διεθνιστή επαναστάτη Α. Στίνα: "ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΟΠΛΑ: Η "ειδική αποστολή" της εθνικής αντίστασης στον δεύτερο παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό πόλεμο και η συμβολή της στη βιβλική καταστροφή που εν ψυχρώ προετοιμάζουν οι δήμοι που κυβερνούν τους λαούς" και πρόκειται να εκδοθεί από την "Διεθνή Βιβλιοθήκη", τον Ιανουάριο του 1984.

Είναι αφάνταστη η λύσσα με την οποία κυνήγησαν οι σταλινικοί τους διεθνιστές, με τη μάσκα του πατριώτη αυτή τη φορά, στη διάρκεια της κατοχής, του πολέμου και στο Δεκέμβρη.

Και στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο κυνήγησαν οι διεθνιστές, φυλακίστηκαν, κλείστηκαν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, πέρασαν από δίκες εσχάτης προδοσίας. Η Λούξεμπουργκ, ο Λήμπεχτ και εκατοντάδες άλλοι σπαρτακιστές βρίσκονταν στις φυλακές σ' όλη τη διάρκεια του πολέμου. Τό ίδιο στη Ρωσία, στην Αμερική, Βόρεια, Νότια και Κεντρική χιλιάδες αγωνιστές βρίσκονταν στα κάτεργα και στα στρατόπεδα. Στη Γερμανία κατά και μετά τις επαναστατικές μάχες του Γενάρη του 1919 εκατοντάδες σπαρτακιστές δολοφονήθηκαν άγρια και μέσα σ' αυτούς ή Λούξεμπουργκ και ο Λήμπεχτ. Το έργο του δολοφόνου είχαν τότε αναλάβει παρακρατικές οργανώσεις της δεξιάς, επαγγελματίες φονιάδες στην ύπηρεσία καιζερικών άξιωματικών και άτομα άναπτηρα πνευματικά. Και μήν ξεχνάμε, όχι με την άνοχη, αλλά με την προτροπή της Σοσιαλδημοκρατίας.

Στό δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, το έργο του δολοφόνου τό ανέλαβαν οι σταλινικοί. Και εδώ στην Ελλάδα περισσότερο από όπουδήποτε άλλου, τό εκτέλεσαν με τη μεγαλύτερη λύσσα. Ξεπέρασαν ότι από προηγούμενα ξέρουμε σε αγριότητα, κτηνωδία και σαδισμό, ξεπέρασαν και τά πιο θρώμικα πογκρόμ εναντίον των εδραίων και τίς μαζικές σφαγές των μαύρων από την Κ.Κ.Κ.

Αγωνιστές γνωστούς, άφοσιωμένους με όλη τους την ψυχή στο άπελευθερωτικό κίνημα των εργαζομένων, δοκιμασμένους από χρόνια φυλακή, έξορία και βασανιστήρια, τους σφάζανε, τους κόβανε το λαμό ή τους κάνανε λιώμα τό κεφάλι ή τό ρόπαλο. Από τίς εκατοντάδες των αγωνιστών που πέσανε κάτω από τό μαχαίρι και τό ρόπαλο του σταλινικού δολοφόνου θά αναφέρουμε μερικά όνόματα: Τόν Δημοσθένη Βουρσούκη, αγωνιστή από τους πιο έλεκτους, τους πιο άφοσιωμένους, πιο δραστήριους, πιο μορφωμένους, δραπέτη της Ακροναυπλίας, τόν πιάσανε και τόν σκοτώσανε τίς μέρες της «άπελευθέρωσης» και της «εθνικής κυβέρνησης». Τόν Θύμιο Αδραμυτιή, υπάλληλο του Εύαγγελισμού, από τους πιο άγνους και σεμνούς αγωνιστές που οι συνάδελφοί του τόν είχαν εκλέξει παμψηφεί στη διοίκηση του συνδικάτου τους, τόν σκοτώσανε μέσα στην αλλη του Εύαγγελισμού, τό πρωί της 3 του Δεκέμβρη 1944, όταν καλούσαν συλλαλητήριο για τήν «έλευθερία» και τά «δικαιώματα» του λαού. Τόν Θανάση Οικονόμου, φοιτητή, στέλεχος της ΕΠΟΝ του Γκύζη που πέρασε στις γραμμές των διεθνιστών, τόν σκοτώσανε άφου πρώτα του θγάλανε τά μάτια. Τόν Παναγιώτη Τσιγγέλη, εργάτη δραπέτη από τά νησιά, τόν σφάζανε άμέσως όταν τόν πιάσανε στη Βάθη, με μαχαίρι όπως σφάζουν τ' άρνιά. Σκοτώσανε τόν Νίκο Αραβαντινό, παλλό διεθνιστή κομμουνιστή, πασιγνωστο σ' όλη τήν Κεφαληνιά για τους άγώνες του στο εργατικό και άγροτικό κίνημα, με πολλά χρόνια φυλακή και έξορία. Τόν πατέρα του, γνωστό προοδευτικό δάσκαλο τόν είχαν σκοτώσει οι γερμανοί. Σκοτώσανε τόν Σταύρο Βερούχη, άνάπτηρο πολέμου, τυφλό από πολεμικά άέρια, γραμματέα της «Όμοσπονδίας άναπήρων και θυμάτων πολέμου» και εκλέκτορα της ΠΕΕΑ. Αυτόν τόν σκότωσαν γιατί όταν στο Πλατανιστό της Εύβοιας άνακαλύψανε μιά άποθήκη με λάδια, αυτός επέμενε νά διανεμηθεί τό λάδι στους άγρότες που πέθαιναν από άποδιταίνωση και όχι στην «Επιμελητεία του Άντάρτη» που ζητούσε ό υπεύθυνος του ΚΚΕ. Σέ λίγες μέρες τόν πήραν για μιά δήθεν σύσκεψη της ΠΕΕΑ και στο δρόμο κυριολεκτικά τόν άποκεφάλισαν. Σκοτώσανε τόν Γ. Δόξα εργάτη έλαιωχηματιστή, τόν Ν. Μούσκα γκαρσόνι, τους άδελφούς Θεμελή και Πνεργάτες, τόν Κ. Χαριτωνίδη επαγγελματία, τόν Π. Παναγιωτίδη ράφτη, άδελφό του Ν. Παναγιωτίδη που είχε πεθάνει στην Ακροναυπλία, τόν Κώστα Δαμαλά τσαγγάρη, τόν Στρ. Σπανέα δημοσιογράφο, κ.λ.π. κ.λ.π.

Αυτοί είναι μερικοί από τίς εκατοντάδες διεθνιστές επαναστάτες που πλήρωσαν με τη ζωή τους, από τό χέρι του σταλινικού δολοφόνου, τήν πίστη τους στο Σοσιαλισμό και τήν Έπανάσταση. Δέν ύπάρχει άμφιβολία ότι οι φονιάδες ξέρανε ποιούς σκοτώνανε. Ξέρανε ότι σκοτώναν επαναστάτες και γιατί ήταν επαναστάτες τους σκοτώναν. Δύο από αυτούς τους άρχιδήμους, ένας Παρασκευάς στην Καισαριανή και ένας Μπάριμπαρ στον Πειραιά, πέρασαν με τήν μεγαλύτερη άνεση, μετά τήν ήττα του ΕΑΜ, στην Ασφάλεια για νά συνεχίσουν από εκεί τήν ίδια δουλειά.

Έκτος από τή δική μας όργάνωση που από τήν πρώτη μέρα κατήγγειλε τήν άπάτη του «άντιφασιστικού» πολέμου και του «εθνοαπελευθερωτικού» άγώνα, οι πιστοί στην 4η Διεθνή τροτσκιστές, όπως και οι άρχειομαρξιστές, ήταν ύπέρ της κριτικής ύποστηρίξης του ΕΑΜ και ήταν πρόθυμοι νά πολεμήσουν στις γραμμές του ΕΛΑΣ. Και όμως δέν έκαναν γι' αυτούς διάκριση. Όπου τους βρίσκανε τους σφάζανε με τήν ίδια λύσσα. Μερικοί, κυρίως άρχειομαρξιστές, που πολεμούσαν στις γραμμές τους είχαν κι' αυτοί τήν ίδια τύχη. Τους σκοτώσανε. Οι πιο πολλές από τίς μαυροντυμένες μανάδες στο Πολύγωνο, στην Κοκκινιά και στο Άγρίνι ήταν μανάδες τροτσκιστών και άρχειομαρξιστών αγωνιστών που τά παιδιά τους τά σφάζανε οι σταλινικοί. Τά περισσότερα έγκλήματα γίνανε στην περίοδο της «άπελευθέρωσης», της «Εθνικής Κυβέρνησης» στην όποιαν συμμετείχε και τό ΚΚΕ και τόν Δεκέμβρη.

Στίς έφημερίδες του τό ΚΚΕ έγραφε: «Η έξασφάλιση της τάξης και της όμαλης πολιτικής ζωής, σε τέτοιες στιγμές, είναι εθνικό χρέος. Άποφεύγετε τήν αυτοδικία. Όποιος συλλαμβάνεται θά παραδίνεται στην Άστυνομία επί άποδείξει. Η έντολή αυτή ισχύει με προειδοποίηση προοδικής εϋθύνης των γραμματέων των άχτιδικών». Και όμως αυτές άκριδώς τίς μέρες είχε έξασπολυθεί ένα γεμάτο πογκρόμ εναντίον των επαναστατών διεθνιστών. Η διαταγή ίσχυε μόνον για τους Χίτες, τους τσολλάδες, τους συνεργάτες των άρχων κατοχής, αλλά όχι για τους διεθνιστές. Στίς καταγγελίες για τίς σφαγές ή άπάντησή τους ήταν: «Εμείς είμαστε μαρξιστές και ό μαρξισμός -ός γνωστόν- καταδικάζει τήν άτομική τρομοκρατία. Συνεπώς δέν μπορεί νά είμαστε εμείς». Και όμως ξέρανε και οι ίδιοι ότι κανείς δέν τους πίστευε και ότι όλοι ξέρανε ποιοί ήταν οι φονιάδες και ποιοί τους είχαν όπλσει. Όταν πιάσανε τόν Βουρσούκη λήγαμε μιά έπιτροπή στον Τοιρωμόκο που ήταν ύπουργός στην «Εθνική Κυβέρνηση» και διαμαρτυρηθήκαμε. Αυτός τρέμοντας, κυριολεκτικά τρέμοντας, μάς λέει προσέχοντας νά μήν τόν άκούσει κανείς: «Δέν μπορώ νά κάνω τίποτε, φυλαχτείτε». Τό ΚΚΕ ποτέ δέν είχε τό θάρρος νά πάρει τήν εϋθύνη γι' αυτή τή σφαγή των διεθνιστών. Και οι σημερινοί «άνανιωτές του κομμουνισμού», που τότες βρίσκονταν στην ήγεσία του ΚΚΕ ποτέ δέν αισθάνθηκαν τήν άνάγκη νά άναφερθούν σ' αυτή τή σφαγή, όπως και σε σειρά άλλη έγκλημάτων του ΕΑΜ και νά δώσουν μιά όποιαδήποτε δικαιολογία. Ό τίτλος της ειδικής όργάνωσης των εκτελεστών και των βασανιστών στην ύπηρεσία του ΕΑΜ ήταν ΟΠΛΑ. («Όργάνωση Προστασίας Λαϊκών Άγωνιστών»).

Η ΣΕΙΡΑ ΕΚΕΙΝΩΝ ΠΟΥ ΔΙΕΦΩΝΗΣΑΝ ΜΕ ΤΟ ΚΚΕ.

"Όσα στελέχη του ΚΚΕ είχαν κατά καιρούς διαφωνήσει με τή γραμμή του, ακόμα και από τό πολύ μακρινό παρελθόν, έπρεπε νά πεθάνουν.

Σκότωσαν τον *Ασημίδη* (Γ. Κωνσταντινίδη, Γλαυκό) βασικό ιδρυτικό στέλεχος της ΟΚΝΕ, τελειόφυτο του ΛΕΝΙΝΚΟΥΡΣ και μέλος της διορισμένης από την Κ.Δ. το Νοέμβριο του 1931 Κεντρικής Επιτροπής του Ζαχαριάδη. Τό έγκλημά του ήταν διεφώνηση με τον Ζαχαριάδη και επί πλέον τον είχε αποκαλέσει τραμπούκο και παρανοϊκό. Όταν είχε ο Ασημίδης διαγραφεί από το ΚΚΕ παραιτήθηκε από κάθε πολιτική δράση και άσκούσε το επάγγελμα του δικηγόρου. Αυτό δεν ήταν ελαφρυντικό και δεν είχε σημασία. Διεφώνησε, έπρεπε να πεθάνει.

Σκότωσαν τον Π. Σκυτάλη (Παναγιώτη Τζινιέρη) δάσκαλο, τελειόφυτο της ΚΟΥΤΒ, γραμματέα της περιφερειακής Αθηνών και κατόπι της Περιφερειακής Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης, συγγραφέα σειράς έργων για το εργατικό κίνημα. Στη δικτατορία του Μεταξά δρέθηκε έξω από το ΚΚΕ και στην κατοχή πήγε στο χωριό του Κουνινά του Αίγιου και δούλευε στα χωράφια για να ζήσει. Σ' όλη την περιοχή και όχι μόνο στο χωριό του ήταν γνωστός, όλοι τον σέβονταν και όλοι τον εκτιμούσαν σαν έναν τίμο, άγνό και μορφωμένο κομμουνιστή. Κάποια μέρα πέρασε από τα Κουνινά ο Βελουχιώτης και τον ζήτησε. Ο Τζινιέρης ήταν αυτός που είχε πάρει τον Θανάση Κλάρα τον κατοπινό Βελουχιώτη στην Περιφερειακή Επιτροπή της Αθήνας, ενώ όλοι οι πριν απ' αυτόν περιφερειακοί γραμματείς ποτέ κανείς δεν του έδωσε σημασία. Συζητήσανε αρκετές ώρες. Ποιος ξέρει τί είχαν. Σέ λίγες μέρες τον πιάσανε και συνοδεία τον πήραν στην «Ελευθερία Έλλάδα». Εκεί τον κλείσανε σε στρατόπεδο συγκέντρωσης. Αυτός κήρυξε άπεργία πείνας και οι δήμοι του τον άφησαν να πεθάνει.

Σκότωσαν τον Α. Ντούδα. Τό άμάρτημά του ήταν ότι άνηκε στην τάση του Ασημίδη. Άλλά όταν ο Ασημίδης τά παράτησε αυτός έμεινε στο Κ.Κ. Στην Ακροναυπλία του είχαν δώσει και πόστο. Κάποτε φαίνεται θυμήθηκαν ότι είχε διαφωνήσει και διατάχθηκε ή εκτέλεσή του. Τόν άδελφό του τον Γ. Ντούδα, γραμματέα της ΟΚΝΕ, μέλος του Πολιτικού Γραφείου του ΚΚΕ και μέλος της Έκτελεστικής Επιτροπής της Κομμουνιστικής Διεθνούς των Νέων, τον εκτέλεσανε στη Ρωσία μαζί με τον Χαϊτά, Κολοζώφ, Μαρκοβίτη, Κλειδωνάρη, κ.λ.π. στη μεγάλη σφαγή των κομμουνιστών από τον Στάλιν τό 1936-1938.*

Σκότωσαν τον Δαμάσκουλο, τό πιο δραστήριο στέλεχος στους δημοσίους υπαλλήλους. Γι' αυτόν είχε κάποιος ύποπτευθει ότι είναι χαφιές. Πριν από λίγα χρόνια βρήκαν ότι κάνανε λάθος και τον...άποκατέστησαν. Σκοτώσανε τον Γάκη και τον Καλένη, παλιά στελέχη του ΚΚΕ που πολεμούσαν στις γραμμές του ΕΛΑΣ. Αυτοί έπρεπε να πεθάνουν γιατί στην Ακροναυπλία είχαν διαφωνήσει με τον Ιωαννίδη και τον Μπαρτζώτα. Τους κατασκεύασαν ένα κατηγορητήριο από αυτά που κατασκεύαζε ο Βισύνσκυ για προδοσία, κατασκοπεία, κ.λ.π. και τους εκτελούν.

Σκοτώσανε τον Γιάννη Καλογερίδη, έναν εργάτη απ' αυτούς που την Πρωτομαγιά του 1931 σκοτώσανε τον άστυφύλακα Γυφτοδημόπουλο. Καταδικάστηκε πολλά χρόνια φυλακή και έμεινε στις φυλακές της Αίγινας. Εκεί ήρθε σε αντίθεση με τον Τυρίμο, δουλευτή του ΚΚΕ, μέλος του Π.Γ. του ΚΚΕ, γραμματέα της Π.Ε. Αθηνών, που πέρασε κατόπι στην Ασφάλεια και στην Προσωρινή Επιτροπή που κατασκεύασε ο Μανιαδάκης και κατόπι στην κατοχή βρήκε τη θέση του στους τσολιάδες του Ράλλη. Ο Καλογερίδης όταν δήγη από τη φυλακή δεν μπήκε σε καμιά όργανωση. Έπιασε δουλειά σ' ένα μαγειρείο στον Πειραιά και εκεί τον βρήκαν και τον σκότωσαν έπειδή πριν από πολλά χρόνια είχε διαφωνήσει με τον Τυρίμο.

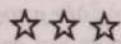
Σκοτώσανε στη Θεσσαλονίκη τον Στεργίου, έναν παλιό κομμουνιστή καπνεργάτη, πολύ αγαπητό σε όλους τους εργάτες, ανεξάρτητα από τάσεις. Η δολοφονία του είχε προκαλέσει τότε γενική άγανάκτηση σ' όλοκληρη την εργατική τάξη.

Σκοτώσανε τον Κ.Σπέρα άναρχικό τσιγαρά, στέλεχος του Εργατικού Κέντρου Αθηνών, πριν από την ίδρυση της ΓΣΕΕ και άρχηγό της έξεγερσης των μεταλλωρύχων της Σερίφου τον Αύγουστο του 1917. Είχε πάρει μέρος στο 1ο και 2ο συνέδριο της ΓΣΕΕ, εκπρόσωπος των άναρχοσυνδικαλιστών εργατών, των οποίων τις ιδέες ύποστηριξε σ' αυτά. Κατόπι, με την πλήρη επικράτηση του ΚΚΕ στο συνδικαλιστικό κίνημα, παραιτήθηκε από κάθε πολιτική και συνδικαλιστική δράση. Η μπροσούρα που έγραψε στη φυλακή για την άπεργία και τά φονικά γεγονότα της Σερίφου είναι ίσως τό σημαντικότερο ντοκουμέντο για την πραγματική ιστορία του εργατικού κινήματος.

Σκοτώσανε τον Στέλιο Αρδανιτάκη, εργάτη τσιγαρά, κύριο εκπρόσωπο της επαναστατικής άριστεράς στην Ελλάδα και τον μόνον που είχε διαμαρτυρηθεί για τη σφαγή της Κρονστανδης, του Μάρτη του 1921. Τό 1923-1924 ήταν από τους άρχηγούς της Κομμουνιστικής Ένωσης του Πειραιά, της Οργάνωσης των πιο μαχητικών προλετάριων του Πειραιά που άποσπάστηκαν από τό ΚΚΕ και την όπλουρουνιστική και άπεργοσπαστική πολιτική του και που δρέθηκαν έπικεφαλής των άπεργών εργατών του Πειραιά σ' όλες τις μάχες που έδιναν με τη χωροφυλακή και τους τσερκέζους του Πλαστήρα. Άποκλείστηκε από τό ΚΚΕ με άπόφαση της Κ.Δ. και της Βαλκανικής Κομμουνιστικής Ομοσπονδίας. Άπό τότε ζούσε έξω από κάθε όργανωση, όπαδός του άναρχικού κομμουνισμού και πάντα στην πρώτη γραμμή σ' όλες τις διαδηλώσεις και στις συγκρούσεις των εργατών με την Αστυνομία.

Η εκτέλεση των παλιών στελεχών που είχαν κατά καιρούς διαφωνήσει με την πολιτική του ΚΚΕ ή πιο σωστά με την πολιτική της Κ.Δ. είχε αυτή την έννοια: ή διαφωνία με την πολιτική της Κ.Δ. είναι έγκλημα και τιμωρείται με θάνατο, όπως στη Μαφία και στο Συνδικάτο του έγκληματος. Έτσι εξασφαλίζεται ή μονολιθικότητα. Ποιος θά τολμούσε να διατυπώσει διαφορετική από την επίσημη γνώμη.

Σκοτώσανε πολλούς ρεφορμιστές συνδικαλιστές παρόλο που οι άρχηγοί του ρεφορμισμού στην Ελλάδα, ο Καλομοίρης και ο Στρατής, συμμετείχαν ενεργά στο ΕΑΜ.

* Εκατοντάδες άρχειομαρξιστές άγωνιστές πολέμησαν στις γραμμές του ΕΛΑΣ με τη ψευδαίσθηση της μετατροπής του σε «πραγματικό λαϊκό στρατό στην ύπηρεσία της προλεταριακής ύπόθεσης». Και όμως έπεσαν και αυτοί κάτω από τό μαχαίρι και τό ρόπαλο του σταλινικού δολοφόνου.

Παραθέτουμε όρισμένα άποσπάσματα από την όμιλία του άρχειομαρξιστή Γ. Ποντίκη στην κοινή Διάλεξη-Συζήτηση που έγινε άνάμεσα στο Κ.Κ.Ε. και στο Κ.Α.Κ.Ε. («Κομμουνιστικό Άρχειομαρξιστικό Κόμμα Έλλάδος»), στις 15 Δεκέμβρη του 1946, στο Θέατρο «Άλίκη»:

«... Έτσι εξηγείται ή μανία των σταλινικών που κάτω από τη σημαία του ΕΑΜ ήθελαν να μονοπωλήσουν όλο το κίνημα Άντίστασης. Έτσι εξηγείται πως δολοφονήθηκε ο σύντροφός μας Πονηρός, άγροτικό στέλεχος και ήγέτης της περιφερειακής Φθιωτιδοφωκίδας. Είναι αυτός που επί Μεταξά ξεσήκωσε τους άγρότες και κατέλαβαν τά μοναστηριακά βοσκοτόπια στην Ύπαιτη και όταν ο Μεταξάς τον συνέλαβε ξεσηκώθηκε όλη ή περιοχή σ' ένοπλο συλλαλητήριο και επέβαλε την άπελευθέρωσή του. Στην ίδια περιοχή δολοφονήθηκαν επίσης τά στελέχη μας Βογιατζής, Λυμπερόπουλος,

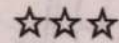
* Τό 1963 είχα γνωρίσει στο Σανατόριο Σωτηρία τον άδελφό μου, φυματικό όπως είμουννα και ήγώ και τον ρώτησα για τους άδελφούς του. Μού είπε ότι, όπως τον βεβαίωσε ή κομματική όργανωση Άγρινίου, τον Άλέκο τον σκότωσαν οι γερμανοί, όσο για τον Γιώργο έπεσε πολεμώντας εναντίον των γερμανών στο Στάλινγκραντ με τη στολή του λοχαγού του κόκκινου στρατού.

Πόλιος και άλλοι. Στο Άγρίνι ο σύντροφός μας Άναστασίου πρώτος όργανωτής του άναρτικού κινήματος Καλυθιών άφού κατέρριψε σε τρία άναρτοδικεία τη σκευωρημένη κατηγορία ότι έξ αίτίας του δεν άνατινάχτηκε τραίνο με τσολιάδες και άθωώθηκε, καταδικάστηκε και εκτελέστηκε από τέταρτο (άναρτοδικείο) έμπαθών σταλινικών. Την ίδια τύχη είχαν οι σ. Ζανθόπουλος Μήτσος και Λευτέρης Καπετανάκης, Καλογεράκης, Μάγειρας, Ζησιμόπουλος, ο άδελφός του δολοφονηθέντος τό 1926 Λαδά και άλλοι. Στη Βοσπία Ηπειρου οι σ. μας έχοντες άναπτύξει σπουδαία άντικεφαλαιοκρατική και άντικατοχική δράση είχαν ύποχρεώσει τους σταλινικούς σε ένοπλο μέτωπο στις εκλογές των λαϊκών επιτροπών της περιφέρειας ενάντια στους ζερβικούς. Οι σ. μας πήραν την πλειοψηφία στο ψηφοδέλτιο λόγω της μεγάλης τους δύναμης. Νικήθηκε ο Ζέρβας μά μόλις δυνάμωσαν οι σταλινικοί μετάφεραν δυνάμεις απ' άλλου και συνέλαβαν και δολοφόνησαν τους ήγέτες της περιοχής, τους συντρόφους μας Θωμά Παπαδόπουλο και Πλιάκο. Στη Μακεδονία, στην περιοχή του Άμυνταίου ο σ. μας Παπαδόπουλος είχε όργανώσει 500 άντάρτες. Οι σταλινικοί τον κάλεσαν να συντονίσει μαζί τους τον άγώνα και κανόνισαν σχετική συνάντηση που τον κάλεσαν. Ο σ. μας πήρε τό έπιτελείο του και πήγε. Οι σταλινικοί τους είχαν σημμένη ενέδρα και τους δολοφόνησαν. Στην Έδεσσα ο σ. μας Γκιόκας Μακεδόνας που επί Μεταξά πήγε να πάρει τό παρανομο τυπογραφείο του κόμματός μας από τά χέρια των χωροφυλάκων και σκότωσε ένα τραυματίζοντας δύο, τραυματισθείς και αυτός βαριά, όραπέτης από τους Γερμανούς κλπ. δολοφονήθηκε από τους σταλινικούς. Τό ίδιο έγινε στην Κοζάνη με τό σ. μας Βαμβακά, στην Καβάλλα με τό σύντρόφό μας Κοκκινιογιάννη ο οποίος μαζί με άλλους συντρόφους μας είχε καταδικαστεί σε θάνατο από τους καταχτητές Βουλγάρους φασίστες, όταν έπιασαν τό παράνομο τυπογραφείο μας. Και ενώ οι σταλινικοί συνέχισαν τό δολοφονικό τους έργο είχαμε από την άλλη μεριά τις καταδιώξεις των τριών κατακτητών και τις εκτελέσεις των συντρόφων μας. Έτσι την ίδια περίοδο οι Γερμανοίταλοι εκτελούσαν στη Θεσσαλονίκη τον σ. μας Βογιοκλιδή στέλεχος των τσαγκαράδων του Πειραιά, στο Νεζερό τό σ. μας Λαμπρόπουλο, ύπεύθυνο της «Πάλης των Τάξεων», στην Τρίπολη τον Σαράσχο, στην Άθήνα την Πρωτομαγιά του 1944 τους άκροναυπιώτες κρατουμένους συντρόφους μας Παπαδημητρόπουλο, Χατζήρηστο, Άνρη Μπεραχιά, Δ. Γιαννακουρέα και άνάμεσά τους δύο κατασκοφανημένους από τη σταλινική ήγεσία Πέτρο Άνδρόνη για «χαφιές», για «μυλλιετάκι». Ο σ. αυτός ήταν μέλος της Γραμματείας του Π.Γ. του Κόμματός μας. Πιάστηκε στις 13 Άπριλ του 1944 για κατοχή όπλων, βασανίστηκε σκληρά από τους χαφιές της Ειδικής και τους Γκεσταπίτες. Αυτόν δεν τον έστειλαν οι Γερμανοί με άεροπλάνο στη Γερμανία, ούτε οι Άγγλοι τον μετάφεραν από τό Παρίσι στην Άθήνα αλλά μετά 17 μέρες την Πρωτομαγιά του 1944 τον εκτέλεσαν στο Σκολεπτήριο της Καισαριανής. Άλλά και 4 άλλοι σύντροφοί μας που μεταφέρθηκαν στη Γερμανία την ίδια τύχη βρήκαν με τον Άνδρόνη, δεν γύρισε κανείς. Έν τώ μεταξύ ή σταλινική ήγεσία μεταφέρει τις δολοφονίες άρχειομαρξιστών στην Άθήνα. Τόν Σεπτέμβρη του 44 δολοφονούνται στον Βύρωνα οι φοιτητές σύντροφοί μας Σακελλαρίου και Πατάζογλου ενώ μοίραζαν προκήρυξη που καλούσε τό λαό ν' άγωνιστεί ενάντια στους τσολιάδες του Ράλλη. Πιάσαν και δολοφόνησαν τον ήγέτη των άπεργατών σ. μας Καβαλλιέρο καθοδηγητή της άπεργίας των άρτεργατών της Άθήνας τό Σεπτέμβρη του 1944. Στη Λάρισα δολοφονείται ο σ. Δαμαλάς που ήταν από τους ιδρυτές του ΕΛΑΣ της περιοχής (...).

«Και συνέχισαν τις δολοφονίες ενάντια μας συλλαμβάνοντας τις άρχειομαρξιστικές επιτροπές που πήγαν να συνεννοηθούν μαζί τους ή παίρνοντας τά όνόματά τους για να τους συλλάβουν εν καιρώ. Τότε (23 Σεπτέμβρη του 44) πιάσανε τους σ. μας Πετίτη και Πετρόγλου στο Βύρωνα και Βεργή στο Πετράλωνα και τους δολοφόνησαν ενώ άλλους δσους μόρρασαν δολοφόνησαν άργότερα κατά τό Δεκέμβριανό, ή τους θρόβηξαν όμηρους. Θά θυμάστε, σύντροφοι και συντρόφισσες, τις παραμονές της άπελευθέρωσης στους τοίχους τη μία έγραφαν οι σταλινικοί «Ο Σηλωτόπουλος είναι προδότης», την άλλη «Πειθαρχείτε στο στρατιωτικό διοικητή Σηλωτόπουλο» και τις μέρες της άπελευθέρωσης «καλώς ήρθατε, γενναίοι μας σύμμαχοι», άπευθυνόμενοι στους Άγγλους. Θυμάστε άσφαλώς όλοι, ότι μόλις πάτησε ο Παπανδρέου τό πόδι του στο Κερατοίνο άγκάλιασε τό Ζέβγο, τον φίλησε και του είπε: «Μπαρό, Γιάννη, καλά τά κατάφερες» (Ριζοσπάστης). Έμεις τά καταγγείλαμε όλα αυτά άμέσως και ή λύσσα της ήγεσίας του Σταλινικού Κόμματος ενάντια μας, γιατί την ξεσκεπάσαμε, αβξανε όλοένα (...).

«Τό κόμμα μας σ' αυτό τό διάστημα βρισκόταν κάτω από την πιο μαύρη παρανομία και οι άγωνιστές του κάτω από την πιο άγρια δίωξη. Άγωνιστές του ΕΛΑΣ που άπλως ύπήρχε ή ύπόνοια, ότι είναι άρχειομαρξιστές δολοφονούνται πισώπλάτα μέσα σε μάχες από φανατισμένα στοιχεία κατ' έντολη της ήγεσίας.

Τις μέρες αυτές πιάνεται ο σύντροφός μας Γιώργης Ζούρης, μέλος της Γραμματείας του Π.Γ. του Κόμματός μας, και ύπεύθυνος του παράνομου τυπογραφείου, όραπέτης τέσσερις φορές από φυλακές και έξορίες της ελληνικής δημοκρατίας του Ιδιωνύμου, τέσσερις φορές επί Μεταξά και δύο επί Γερμανών που την τελευταία έφυγε απ' τά χέρια τους. Ο ήρωας αυτός του εργατικού κινήματος του τόπου μας δολοφονείται απ' την ήγεσία του Σταλινικού Κόμματος. Μέσα στο Δεκέμβρη επίσης δολοφονούνται χιλιάδες άτομα φτωχοί βιοπαλαιστές, εργάτες, υπάλληλοι και διαφωνούντες με τη σταλινική ήγεσία άγωνιστές. Γίνεται ένα πραγματικό αίματηρό όργιο σε δάρος άνεύθυνων και άφίονοιτα έλεύθεροι ύστερα από δωροδοκίες, διάφοροι γνωστοί μεγαλοδιομηχανοί, τραπεζίτες, χωρίς κανένα τραπέζιτης, μεγαλοδιομηχανος ή έμπορος να εκτελεσθεί. Αυτό δείχνει ότι ή σταλινική ήγεσία ύπηρετεί τό προνομιούχο ρωσικό στρώμα που ταντίζεται με τους πλουτοκράτες των άλλων χωρών. Αυτή είναι ή έξήγηση, ότι ενώ δολοφονεί χιλιάδες καταπιεζόμενους δεν δολοφονεί κανένα μεγαλόσχημο πλουτοκράτη. (...).

ΑΛΛΑ ΗΡΩΪΚΑ ΑΝΔΡΑΓΑΘΗΜΑΤΑ

Σκότωναν φτωχές γυναίκοιες γιατί πλένανε ρούχα Ιταλών ή γερμανών στρατιωτών. Θανάσιμο έγκλημα, έπαισχυντη άντιπατριωτική πράξη. Άπό πόσο πατριωτικό πάθος θά φλέγονταν αυτός ο λεβέντης για να σκοτώσει μία μάνα που έπλενε ρούχα για ένα κομάτι ψωμί για τά παιδιά της.

Σκοτώσανε εργάτες γιατί δούλευαν σε γερμανικές έπιχειρήσεις. Στους όμαδικούς τάφους που άνοιξαν στο Περιστέρι μπροστά στην άντιπροσωπεία από τά άγγλικά εργατικά συνδικάτα, όλα τά πτώματα φορούσαν μεταλωμένα κουσέρια και τά χέρια τους ήταν χέρια εργατών. Τά άγγλικά συνδικάτα και τό άγγλικό εργατικό κόμμα είχαν τότες ζωηρά διαμαρτυρηθεί για την επέμβαση των άγγλων στην Ελλάδα εναντίον μιας δημοκρατικής άντιστασιακής όργανωσης. Ο Σώρτσιλ τους πρότεινε να εκλέξουν μία επιτροπή και να την στείλουν στην Ελλάδα για να γνωρίσει από κοντά αυτή την «δημοκρατική άντιστασιακή όργανωση». Αυτοί ήρθαν και είδαν.

Σκότωναν γυναίκες γιατί από την πείνα ή για να σώσουν τά παιδιά τους δόθηκαν για μία πανίδα ή για μία κονσέρβα σε Ιταλούς ή γερμανούς στρατιώτες. Αυτή ή περίπτωση ήταν πιο σοβαρή. Δεν έπρόκειτο μόνον για τον κίνδυνο να δημιουργηθούν φιλικές σχέσεις με τους κατακτητές, αλλά πρόσβάλλανε την έθνική τιμή και ύπηρεχε κίνδυνος να μασοταρδέψουν την ράτσα μας. Μία αυθεντία από την ύψηλή διανόηση του τόπου μας, άναγνωρισμένος προοδευτικός, εκπαιδευτικός, κ.λ.π. προτείνει σ' ένα βιβλίο του, που εξακολουθεί να θεωρείται ή «Βίβλος της Έθνικής Άντίστασης», ότι αυτές τις γυναίκες θά πρέπει να τις σημαδεύουμε στο μέτωπο μ' ένα καυτό σίδερο ένα «Π», που θά σημαίνει Προδότησσα και Πόρνη. Αυτό τό βιβλίο του Δ. Γληνού δεν θά πρέπει να χαθεί, θά πρέπει να μείνει για την άνθρωπιστική και δημοκρατική διαπαιδαγώγηση των νέων.

Άκόμα άξιζει οι νέοι να διαβάσουν στην έφημερίδα «Πρωΐα» εκείνης της εποχής μία στήλη με τίτλο «Ζωή και Τέχνη». Πρόκειται για ένα κείμενο γεμάτο έθνικιστικό δηλητήριο, ξεσπάσμα σωβινιστικής λύσσα εναντίον του ίδιου του Ιταλικού λαού που «δύζαζε τό γάλα μιας λύκαλης». Δύσκολα θά μπορούσε να πιστέψει κανείς ότι αυτός που τό έγραψε είναι ο ίδιος που στο «Φως που καίει» έχει μία πόρνη που λέει «έγώ είμαι ή πατρίδα, ήγώ είμαι ή θρησκεία που βλογάει τους έπίσημους φονιάδες, ήγώ είμαι ή τέχνη για την τέχνη».*

Χιλιάδες άθωοι άνθρωποι σφαγήθηκαν δίχως να ξέρουν γιατί, ούτε αυτοί ούτε εκείνοι που εν ψυχρώ τους έκτελούσαν. Ολόκληρες οικογένειες έχουν ξεκληριστεί με το πρόσχημα της συνεργασίας με τον έχθρο, ενώ στην πραγματικότητα κρύβονταν πίσω απ' αυτά οικογενειακά ή προσωπικά μίσση.

Είναι γνωστή η τραγική μοίρα των Ιταλών στρατιωτών που βρισκόταν στην Ελλάδα με τη συνθηκολόγηση του Μπαντόλιο. Ένα μεγάλο μέρος απ' αυτούς πολέμησαν εναντίον των γερμανών. Απ' αυτούς άλλοι σκοτώθηκαν και άλλοι πιάστηκαν αιχμάλωτοι κι απ' αυτούς τους αιχμαλώτους λίγοι ζήσανε. Ένα μικρό μέρος έμεινε πιστό στο Μουσολίνι και ένας μικρός αριθμός προσπάθησαν σαν άτομα να κρυφτούν. Βρέθηκαν αρκετοί Έλληνες που με κίνδυνο της ζωής τους τους έκρυψαν και τους έσωσαν. Αυτοί που διακινδύνευαν έτσι τη ζωή τους ήταν άπλοοι άνθρωποι που δεν ανήκαν σε καμιά εθνικιστική οργάνωση, ούτε δεξιά ούτε «αριστερά».

Στη Λάρισα μιιά ολόκληρη Ιταλική, μεγάλη μονάδα, η Μεραρχία «Πινερόλο», έρχεται σε συνενόηση με τους Άγγλους και με υπεύθυνους του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ και προσχωρεί με τον όπλιό της στην «Αντίσταση», για να πολεμήσει εναντίον των γερμανών. Το γεγονός είναι αναμφισβήτητο πολύ σημαντικό για την «Εθνική Αντίσταση», εάν αυτή πραγματικά ενδιαφερόταν για τον πόλεμο εναντίον των γερμανών. Επρόκειτο για μιιά καλά εξοπλισμένη και με σύγχρονα όπλα μεγάλη στρατιωτική μονάδα. Και ακόμα σχετικά με τους Ιταλούς στρατιώτες, εάν το ΕΑΜ ήταν ένα λαϊκό κίνημα που εμπνεόνταν στοιχειωδώς από τις έστω και πιό συγχισμένες και άλλης ιστορικής εποχής ιδέες, όπωσδήποτε θα μπορούσε να τους επηρεάσει και γά τους πάρει με το μέρος του.

Τί έκανε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ μās τό λέει ο Σόλων Γρηγοριάδης στην 'Ιστορία του, σελ. 69-70, 2ος τόμος, Κατοχή-Απελευθέρωση: «Ήταν θράυν της 4ης 'Οκτωβρίου 1943 όταν στο Κοινό Γενικό Στρατηγείο των ανταρτών στο Πετρούλι, ξαφνικά ο Ιταλός στρατηγός 'Ινφάντε κυκλώθηκε από μιιά ομάδα έλασιτών και διατάχθηκε να παραδώσει τό άτομικό του περίστροφο. Από τή στιγμή εκείνη η Μεραρχία Πινερόλο αλλάζει ρόλο: από συμπόλεμος γίνονται αιχμάλωτος. Αρχίζει έτσι πάνω στην Πίνδο ο τελικός επίλογος της 11ης Ιταλικής στρατιάς. Εκείνες τις ώρες όλα τά τμήματα της Μεραρχίας που διατηρούσαν τόν όπλιό τους άφοπλίζονται από δυνάμεις της 1ης Μεραρχίας του ΕΛΑΣ χωρίς καμιά αντίσταση... Η μοίρα των άφοπλισθέντων Ιταλών από τήν ημέρα εκείνη ύπήρξε τραγική. Αφέθηκαν σε οίκετρα στρατόπεδα, σε τρύπες ή λασποκαλύδες. Ο βαρύς χειμώνας της Πίνδον έπεσε πάνω τους σά θεομηνία. Κυνηγημένοι με πανικό από δω και από εκεί με τις άπανστες έκκαθαριστικές έξορμήσεις των γερμανών, εγκαταλελειμμένοι από τους πάντες, - από τους Άγγλους που καθυστερούσαν τήν άποστολή του ποσού της μισής λίρας τόν μήνα για τόν καθένα λόγω δυσκολίας επικοινωνίας και από τόν ΕΛΑΣ λόγω των συνεχών αγώνων του - θεορίστηκαν ομαδικώς. Κατά δεκάδες μάζευαν τους νεκρούς στους άπάνθρωπους καταυλισμούς τους κάθε πρωί και τους ρίχναν σε ομαδικούς τάφους».

Εκείνο που δεν γράφει ο συγγραφέας είναι ότι δεν τους άφοπλισαν μόνον, αλλά τους πήρανε και τις χλαίνες και τις κουβέρτες και τις αρβύλες, «για να ντύσουμε και ποδέσουμε τους δικούς μας». Αυτό ήταν ένα έγκλημα και μιιά άτιμία που δεν έχουν τό προηγούμενο τους. Μόνον οι σταλινικοί θά μπορούσαν να τό κάνουν και κανείς άλλος. Αυτά που γράφει ο συγγραφέας σε παρένθεση για τήν καθυστέρηση της μισής λίρας των Άγγλων και των συνεχών αγώνων του ΕΛΑΣ δεν λένε τίποτε και δε ξέρει κανείς γιατί τά γράφει. Τί θά τήν έκαναν τή μισή λίρα οι Ιταλοί στρατιώτες στη κατάσταση που βρίσκονταν; Τό γεγονός, τό ασύλληπτης φρίκης και κτηνωδίας γεγονός, είναι ότι μιιά μεγάλη στρατιωτική Ιταλική μονάδα προσχωρεί στην «Εθνική Αντίσταση» για να πολεμήσει μαζί της εναντίον των γερμανών και τους στρατιώτες αυτής της μονάδας, ο ΕΛΑΣ, ή «Ένοπλος δύναμη του προοδευτικού, δημοκρατικού, σοσιαλιστικού κινήματος», τους επιτίθεται αίφνιδια, ύπουλα, τους άφοπλίζει, τους γδύνει και τους άφίνει να πεθάνουν από τήν πείνα, τό κρύο και τά βόλια των γερμανών.

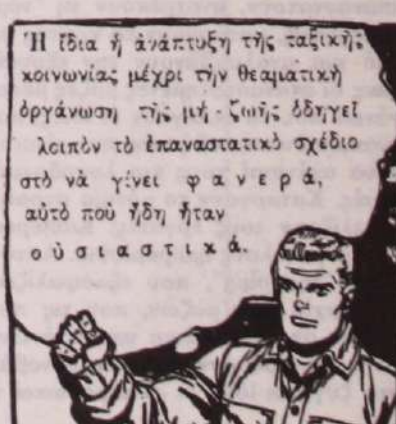
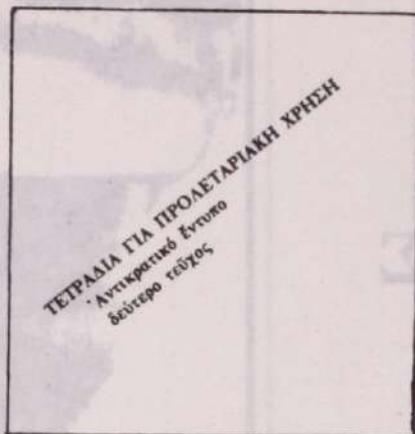
Μιιά ακόμη εικόνα για τό πώς έγινε ο άφοπλισμός της Μεραρχίας Πινερόλο δίνει ο ταγματάρχης Δ. Μπαλλής, έπιτελάρχης τότε της 1ης Μεραρχίας του ΕΛΑΣ: «Τό διεσπαρμένο υλικό των 'Ιταλών στην περιφέρεια Μονζακιού-Γκάνας δεν κατορθώθη να περισυλλεγεί κανονικά. Αντάρτες, έφεδροελασιτες και κάτοικοι της περιφέρειας κατακράτησαν υλικά, όχι μόνο από τά διεσπαρμένα, αλλά και από τόν άτομικό ίματισμό των άξιωματικών και όπλιτών. 'Επί μακρόν χρόνον στην περιφέρεια αυτή εύρίσκοντο Ιταλικά υλικά, ίσως δε και σήμερον ακόμη κάτοικοι της περιφέρειας αυτής να έχουν μέρη ιπποσκευών, σαγών, τροχούς και πιστόλια από τά πλατακιολογήματα της 14ης 'Οκτωβρίου 1943». (Δ.Μπαλλής, «Ο ΕΛΑΣ στη Θεσσαλία», Έκδόσεις «Σύγχρονη Έποχή», 1981, σελ. 129). Αυτό και μόνον άρκει για να δείξει ότι αυτό τό «κίνημα» δε είχε και δεν μπορούσε να είχε καμιά σχέση με τά κινήματα και τους αγώνες των λαών για τήν άπελευθέρωσή τους.

Στά «προοδευτικά», «δημοκρατικά» κ.λ.π. μέτρα του ΕΑΜ στον «έθνικοαπελευθερωτικό» του πόλεμο ήταν και ή έκτέλεση των αιχμαλώτων. Όσους γερμανούς ή Ιταλούς στρατιώτες πιάνανε αιχμαλώτους τους έκτελούσαν, πολλούς τους σφάζανε. Όσους αυτομολούσαν τους κλείνανε σε στρατόπεδα κι αν έδειχναν «καλή διαγωγή» τους χρησιμοποιούσαν για «βοηθητικές ύπηρεσίες». Όποιος άμφιβάλλει γι' αυτά άς διαβάσει τό βιβλίο του στρατιωτικού άρχηγού του ΕΛΑΣ Σ. Σαράφη: «Ο ΕΛΑΣ».

Η «συλλογική εύθύνη» δεν ήταν μόνον άρχη των ναζί, αλλά και του ΕΛΑΣ: Η Κ.Ε. του ΕΛΑΣ με άνακοίνωσή της στην Αθήνα στις 7-12-1943, σχετικά με τά Τάγματα Ασφαλείας, έλεγε: «Θά συλληφθούν οι οικογένειες των έμπνευστών, οργαγωγών και έκτελεστών και θά δημευτούν οι περιουσίες τους, στις περιοχές της 'Ελεύθερης 'Ελλάδας» («Κείμενα 'Εθνικής Αντίστασης», Έκδοση 'Ιστορικού Τμήματος της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε., «Σύγχρονη Έποχή», Αθήνα 1981, 1ος τόμος, σελ. 282).

Η «Εθνική Αντίσταση» έλυσε ή σχεδόν έλυσε τό ζήτημα των μειονοτήτων. Ο Ζέρβας έξόντωσε όλους τους Άλβανούς της Θεσπρωτίας, όσους δεν πρόλαβαν να περάσουν στην Άλβανία. Και ο ΕΛΑΣ, τόν 'Οκτώβρη του 1944, συστηματικά κατεδίωξε και σχεδόν έξόντωσε τους άνδρες του Γκάτσεφ, που κι αυτοί πολεμούσαν τους γερμανούς

* Τά πιό έκλεκτά έργα του και από τήν άποψη της τέχνης και από τήν άποψη του προοδευτικού και επαναστατικού περιεχομένου τους, ο Βάρναλης τά έγραψε μέχρι τό 1930. Τότε ήταν κι αυτός και τά έργα του ο στόχος των πιό ήλιθιων επιθέσεων του «Ριζοσπάστη». Για τό διήγημα «Ο λαός των μονοούχων» γιατί στους μοιραίους γράφει «ότι κανένα στόμα δεν έπτε ακόμα ποιός φταίει», ενώ «ως γνωστόν» τό έπλαν ο Μάρξ, ο Λένιν και ο Στάλιν. Ο Βάρναλης, ο πραγματικά μεγάλος αυτός επαναστάτης ποιητής, γίνεται και για τό «Ριζοσπάστη» και τό ΚΚΕ μεγάλος από τότε που και αυτός, όπως και τόσοι άλλοι διανοούμενοι, στρατευμένοι, δηλαδή τά γραφτά του πρέπει να συμφωνούν με τή γραμμή. Μεταμορφώνεται τό ΚΚΕ από διεθνιστικό σε εθνικιστικό, πρέπει κι αυτός να κάνει τό ίδιο κι ακόμα να τό ξεπεράσει. Όποιος άμφιβάλλει, έκτός από τά γεμάτα εθνικιστικό δηλητήριο χρονογραφημάτα του στην «Πρωία» του 1940-1941, άς κάνει μιιά σύγκριση των πρώτων εκδόσεων του «Φως που καίει», του «Ο Σολωμός χωρίς μεταφρασική» και «Οι σκλάβοι πολιορκημένοι» με τίς κατοπιές εκδόσεις των ίδιων έργων του.

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

του Α. Στίνα

ψηφοφορία στα διάφορα διαμερίσματα του Παρισιού. Αυτοί ήταν υπεύθυνοι και ανακλητοί σε κάθε στιγμή... Από τα μέλη του συμβουλίου της Κομμούνας ως τον τελευταίο εργάτη, όλοι στις δημόσιες υπηρεσίες πληρώνονταν με τον ίδιο μισθό σαν απλοί εργάτες. Όλα τα προνόμια και οι ιδιαίτερες επιχορηγήσεις που προσφέρονταν στις υψηλές θέσεις του κράτους εξαφανίστηκαν μαζί με τις ίδιες τις θέσεις..." Κι αλλού στο ίδιο έργο: "Τίποτε δεν ήταν πιο ξένο στο πνεύμα της Κομμούνας από το να ζητήσει να αντικαταστήσει την καθολική ψήφο με ένα καθεστώς ιεραρχικών διορισμών".

Και ο Ένγκελς στον πρόλογο του, στο ίδιο έργο, γράφει:

"Η Κομμούνα ήταν υποχρεωμένη να αναγνωρίσει αμέσως, ότι η εργατική τάξη δεν μπορούσε να εξακολουθήσει τις κυβερνητικές λειτουργίες με τον παλιό κρατικό μηχανισμό. Ότι για να μην χάσει πάλι τη νεοαποκτημένη κυριαρχία της, έπρεπε από το ένα μέρος να σαρώσει ολόκληρη την παλιά κατασταλτική μηχανή, που ως τότε είχε χρησιμοποιηθεί εναντίον της και από το άλλο να εξασφαλιστεί απέναντι των δικών της αντιπροσώπων και υπαλλήλων καθιερώνοντας την αρχή ότι όλοι, χωρίς εξαίρεση, μπορούσαν σε κάθε στιγμή να ανακληθούν... Κατά της μοιραίας αυτής μεταμόρφωσης όλων των κυβερνητικών συστημάτων που είχαν υπάρξει, δηλαδή της μεταμόρφωσης του κράτους και των οργάνων του από υπηρέτες σε αφέντες της κοινωνίας, η Κομμούνα χρησιμοποίησε δύο αποτελεσματικά μέσα: πρώτον, διόριξε σ' όλες τις θέσεις -διοικητικές, δικαστικές, εκπαιδευτικές- πρόσωπα εκλεγόμενα με καθολική ψηφοφορία καθιερώνοντας συγχρόνως το δικαίωμα ανάκλησης σε κάθε στιγμή, για τους εκλεγόμενους από τους εκλογείς τους. Δεύτερο: πλήρωνε όλους τους υπαλλήλους, ανώτερους και κατώτερους, με το ίδιο ημερομίσθιο που έπαιρναν και οι εργάτες..."

Και στο τέλος, στο ίδιο:

"Τον τελευταίο καιρό, το σοσιαλδημοκράτη φιλισταίο τον πιάνει ξανά ιερός τρόμος όταν ακούει τις λέξεις Δικτατορία του Προλεταριάτου. Ε, λοιπόν, κύριοι, θέλετε να μάθετε τι λογής είναι αυτή η δικτατορία; Κυτάχτε την Παρισινή Κομμούνα. Αυτή ήταν η δικτατορία του προλεταριάτου."

Τι ήταν, λοιπόν, και τι έκανε η Κομμούνα; Στις 18 του Μάρτη του 1871, μέσα στο πολιορκούμενο από τους Πρώσους Παρίσι, οι εργάτες και η φρουρά επαναστατούν, ανατρέπουν τη "νόμιμη" κυβέρνηση, καταργούν το κράτος σε θεσμό και αναλαμβάνουν την εξουσία οι ίδιες οι επαναστατημένες μάζες μέσω οργάνων που τα εκλέγουν οι ίδιες, που τα ανακαλούν οποτεδήποτε, που είναι υπεύθυνα απέναντί τους και λογοδοτούν σ' αυτές. Καταργούν το μόνιμο στρατό και εξοπλίζουν τους εργάτες. Καθιερώνουν τον ίσο για όλους ημερομίσθιο. Αυτών τον τύπο "εξουσίας", που εξασφαλίζει την κυριαρχία των μαζών, που τις προφυλάσσει από τον πάντα υπαρκτό κίνδυνο να τις ξαναδέσουν και να τις ξαναβάλουν στο ζυγό οι ίδιοι οι αντιπρόσωποί τους,

τον βρίσκουμε σ' όλες τις πραγματικά μεγάλες λαϊκές επαναστάσεις της εποχής

μας. Τα σοβιέτ στη Ρωσία το 1905 και 1917-18, τα εργατικά συμβούλια στη Γερμανία το 1916-20, οι εργοστασιακές επιτροπές στην Ισπανία το 1936, τα εργατικά συμβούλια στην Ουγγαρία το '56 ήταν ταυτόχρονα όργανα πάλης εναντίον των εκμεταλλευτών και του κράτους τους και νέες μορφές οργάνωσης των ανθρώπων, στηριζόμενες σε αρχές ριζικά αντίθετες απ' αυτές της εκμεταλλευτικής κοινωνίας.

Η Κομμούνα θεωρεί, επίσης, τον εαυτό της αναπόσπαστο μέρος του παγκόσμιου κινήματος των εργαζομένων για την απελευθέρωσή τους. Καταργεί την τριχρόμη σημαία της γαλλικής δημοκρατίας και την αντικαθιστά με την Κόκκινη Σημαία της Παγκόσμιας Επανάστασης. Γκρεμίζει τη στήλη Βαντόμ, καμωμένη από τα κανόνια-λάφυρα του μεγάλου Ναπολέοντα, σύμβολο μίσους των λαών. Θεωρεί όλους τους ξένους επαναστάτες, που βρίσκονταν στο Παρίσι, πολίτες της Κομμούνας και τους εμπιστεύεται θέσεις-κλειδιά για την άμυνά της.

Τι ήταν αυτό που έκανε την Κομμούνα θάνατη στους αιώνες, πηγή θάρρους, πίστης και ελπίδας για τα εκατομμύρια των προλεταρίων;

Ένας καινούργιος κόσμος, λουσμένος στο φως και στην αλήθεια, αναδύεται από τα κατάβραθα της κοινωνίας και ανεβαίνει στην πιο υψηλή κορυφή της Παγκόσμιας Ιστορίας σαν το πιο αγνό, το πιο γνήσιο, το πιο πολύτιμο δημιούργημά της. Οι πεινασμένοι μέσα στο από μήνες πολιορκούμενο Παρίσι προλεταριοί μεταμορφώνονται σε μυθικούς ήρωες. Ό,τι καλύτερο έχει δώσει η ανθρώπινη Ιστορία στις μεγάλες στιγμές της σε ηθικό μεγαλείο, πόλημη, φαντασία, αφοσίωση, αυτοθυσία το βρίσκουμε πληθωρικά σ' αυτές τις χειραφετημένες μάζες. Οι μεγάλες ιδέες της γαλλικής Επανάστασης, η Ελευθερία, η Ισότητα, η Αδελφότητα γίνονται πραγματικότητα. Το όραμα του Μπαμπέφ για την Κοινωνία των Ίσων παίρνει σάρκα και οστά. Είναι αυτό το ίδιο το επαναστατημένο Παρίσι.

Ό,τι σάτιο, βρώμικο, ανήθικο εγκαταλείπει το Παρίσι και ακολουθεί τον Θιέρσο στις Βερσαλλίες.

Οι κακοποιοί έχουν εξαφανιστεί από το Παρίσι. Κανένα έγκλημα, καμιά κλοπή, κανένα πτώμα στο νεκροτομείο.

Και όταν στις τραγικές βδομάδες του Μάη, οι ορδές του Θιέρσου, ενισχυμένες από τις χιλιάδες των αιχμαλώτων που απελευθερώνει ο Βίσμαρκ, παραβιάζουν τις πύλες της επαναστατημένης πόλης και κατακλύζουν τους δρόμους, όλο το επαναστατημένο Παρίσι είναι στα οδοφράγματα και υπερασπίζεται με αφάνταστη τόλμη και πάθος την υπόθεσή του

που είναι και υπόθεση όλων των λαών του κόσμου. Αυτοί οι άνδρες και οι γυναίκες, οι νέοι, οι γέροι και τα παιδιά που ατρόμητοι πέφταν στα οδοφράγματα, πέθαιναν με την πεποίθηση ότι αφήνουν μια αθάνατη κληρονομιά στις επόμενες γενεές και στην Ιστορία.

□□□

Αυτό που ήταν η Κομμούνα, αυτό είναι ο Σοσιαλισμός και τίποτε άλλο απ' αυτό. Η δίχως τάξεις πανανθρώπινη παγκόσμια Κοινωνία μόνον απ' αυτές τις χειραφετημένες λαϊκές μάζες είναι δυνατό να οικοδομηθεί και από κανέναν άλλο δόθεν για λογαριασμό τους.

Η Ρόζα Λούξεμπουργκ δίνει τον ακόλουθο ορισμό: "Η ουσία της Σοσιαλιστικής Κοινωνίας έγκειται σε τούτο: ότι η μεγάλη εργαζόμενη μάζα παύει να είναι μια μάζα διευθυνόμενη και αρχίζει αντίθετα να ζει με όλο της το είναι ολόκληρο την ενεργό οικονομική και πολιτική ζωή που τη διευθύνει με τον αυτοκαθορισμό της όλο και πιο συνειδητά και πιο ελεύθερα".

Και ο Κορνήλιος Καστοριάδης: "Η φυσική και ανεμπόδιση εκτύλιξη της αυτόνομης δημιουργικής δραστηριότητας των μαζών που εγκαθιστούν νέες μορφές συλλογικής ζωής, αυτή είναι η ουσία της σοσιαλιστικής αλλαγής. ...Οι εργαζόμενες μάζες δεν μπορούν να πραγματοποιήσουν τον αντικειμενικό σκοπό της επανάστασής τους, παρά εάν οικοδομήσουν την ίδια τους την εξουσία σ' όλους τους τομείς της κοινωνικής δραστηριότητας. ...Η ύπαρξη των αυτόνομων οργάνων των μαζών συμβούλια, επιτροπές, κομμούνες, δεν είναι απλώς μια μορφή εξουσίας, αλλά αυτή η ίδια η Επανάσταση".

Τι είναι αυτό που λένε σοσιαλισμό σήμερα, άρχοντες και αρχόμενοι; Ο υπαρκτός σοσιαλισμός ή το κοινωνικό καθεστώς που υπάρχει σήμερα στη Ρωσία από 3/4 του αιώνα και στις άλλες "σοσιαλιστικές" χώρες από σαράντα χρόνια.

Σ' αυτές τις χώρες τα μέσα παραγωγής έχουν κρατικοποιηθεί και η οικονομία αναπτύσσεται επί τη βάση σχεδίου. Αλλά οι εργαζόμενες μάζες όχι μόνο δεν είναι αυτές εκείνες που ασκούν την οικονομική και πολιτική εξουσία, αλλά έχουν στερηθεί και απ' όλα, και τα πιο στοιχειώδη ακόμα, πολιτικά δημοκρατικά τους δικαιώματα, αυτά τα δικαιώματα που με τους αγώνες τους είχαν κατακτήσει μέσα

στο παλιό καθεστώς. Δεν έχουν δικαίωμα ούτε να συνέρχονται, ούτε να συνεταιρίζονται, ούτε να εκφράζονται, ούτε να εκλέγουν, ούτε να εκλέγονται, ούτε να απεργούν. Η εξουσία έχει αυστηρά μονοπωληθεί από το κόμμα και ένα ιεραρχικό σύστημα έχει επιβληθεί που παρακολουθεί, ελέγχει και κατασκοπεύει και το τελευταίο κύτταρο της κοινωνίας. Οι μάζες, αποστερημένες από κάθε δικαίωμα συμμετοχής στην πολιτική ζωή, βρίσκονται σε απίστευτη άγνοια και τροφοδοτούνται με τους πιο τερατώδεις μύθους. Το σύνολο των άμεσων παραγωγών έχει μετατραπεί σε άβουλο εκτελεστικό όργανο, στερημένο από κάθε δυνατότητα ενεργού συμμετοχής στη διαδικασία παραγωγής.

Εκείνοι που διευθύνουν είναι πάνω από κάθε έλεγχο και κάθε υπόνοια κριτικής ή ελέγχου από το μέρος των λαϊκών μαζών αντιμετωπίζονται με τις φυλακές, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, τα ψυχιατρεία, τα εκτελεστικά αποσπάσματα. Οι διαφορές στους μισθούς και στα ημερομίσθια είναι απίστευτα τερατώδεις.

Η Ισότητα, αυτό το ιδεώδες που με πύρινα γράμματα είχαν αναγράψει στις Σημαίες τους οι επαναστατημένες μάζες σ' όλες τις μεγάλες στιγμές της ιστορίας τους, έχει από επίσημα Συνέδρια σ' αυτές τις "σοσιαλιστικές" χώρες καταγγελθεί, καταδικαστεί και στιγμιαισθητικά σαν αντιδραστική, μικροαστική ουτοπία. Ένας χονδροειδής και ηλίθιος σωβινισμός που δεν διαφέρει και πολύ από τον ρατσισμό του Χίτλερ καλλιεργείται στις μάζες. Οι εθνικές μειονότητες και οι εβραίοι περιφρονούνται και καταδιώκονται όπως και στο παλιό τσαρικό καθεστώς.

□□□

Ο "υπαρκτός σοσιαλισμός" δεν είναι θεωρία. Είναι το καθεστώς που έχει επιβληθεί σε μια ολόκληρη σειρά από χώρες διαφορετικής οικονομικής και εκπαιδευτικής ανάπτυξης. Μπορούμε να το δούμε, να το ακούσουμε, να το ψάξουμε, να πάμε εκεί, να ρωτήσουμε αυτούς που έχουν πάει, κτλ. Ένα μόνον δεν πρέπει να κάνουμε, να πιστέψουμε αυτά που λένε οι ίδιοι ή εκείνοι που έχουν σκοπό να επιβάλλουν κι εδώ ένα όμοιο καθεστώς.

Εκτός από τα Κομμουνιστικά Κόμματα και όλα σχεδόν, δίχως εξαίρεση, όλων των πολιτικών αποχρώσεων τα κόμματα, υπόσχονται, όταν με "την ψήφο του λαού" πάρουν την εξουσία, πολύ ή λίγο σοσιαλισμό. Θα δούμε πιο κάτω τι λογής σοσιαλισμός είναι αυτός που υπόσχονται.

Εκτός από τις χώρες του "υπαρκτού σοσιαλισμού" και μια άλλη ολόκληρη σειρά "σοσιαλιστικών δημοκρατιών" έχει κάνει την εμφάνισή της μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Είναι σχεδόν όλες, με ελάχιστες εξαιρέσεις, οι χώρες που τους αποικιοκράτες ή τους πασάδες αντικαταστήσανε δεξιές ή "αριστερές" милитарιστικές κλίκες. Αυτοί θεωρούν το καθεστώς τους "σοσιαλιστικό" για μόνο το λόγο ότι αυτό είναι ολοκληρωτικό. Και για τίποτε άλλο. Ούτε σχέδια για βιομηχανοποίηση ή "δημιουργία των υλικών προϋποθέσεων για το σοσιαλισμό" κτλ. Σ' αυτά "άρχοντα τάξη" είναι οι στρατιωτικοί. Και η δουλειά τους είναι ο διαρκής πόλεμος μεταξύ τους. Ένα δίχως διακοπή ανθρωπομακελειό είναι η καθημερινή ζωή αυτών των χωρών. Το αίμα και ο ιδρώτας εκατομμυρίων σκλάβων του πετρελαίου και των ορυχείων μετατρέπεται σε αεροπλάνα, ταγκς, κανόνια, ενώ οι λαοί αυτών των χωρών ζουν στην πιο απίστευτη αθλιότητα και χιλιάδες παιδιά πεθαίνουν κάθε μέρα. Και, φυσικά, πίσω απ' αυτούς κρύβεται η Σία και η Κα-Γκε-Μπέ και οι πολεμικές βιομηχανίες.

□□□

Καμιά λέξη στην Ιστορία δεν έχει υποστεί τόση παραποίηση, κακοποίηση, διαστρέβλωση, εξευτελισμό όσο η λέξη σοσιαλισμός. Αυτό που έδινε χαρά και ελπίδες στους απόκληρους και τους καταπιεζόμενους του κόσμου, αυτό το γεμάτο φως και αλήθεια όραμα για μια παγκόσμια κοινότητα χειραφετημένων λαών, αυτό που κάτω από τη Σημαία του αγωνίστηκαν και έδωσαν τη ζωή τους χιλιάδες και χιλιάδες προλεταριοί, έγινε σήμερα λάσπη και βούρκος, απάτη, ψέμα, υποκρισία και κάτεργο για τους λαούς.